BUTLLETÍ INFORMATIU

DE LA

UNIVERSITAT DE PALMA DE MALLORCA

EXTENSIÓ UNIVERSITÀRIA NÚM. 6 MAIG, 1985

BUTLLETÍ INFORMATIU DE LA UNIVERSITAT DE LES ILLES BALEARS

EXTENSIÓ UNIVERSITÀRIA

Director: Antoni Bennássar Roig

Coordinació: Biel Mesquida Amengual

Consell de Redacció:
Isabel Tápia Fernández, Dret
Maria Barceló Crespí, Filosofia i Lletres
Ramon Bassa Martí, Magisteri
Rubén Rial Planas, Ciències
Mariano J. Fiol Amengual, Ciéncies
M. Carme Fernández Bennàssar, ICE
Tomàs Colom Pol, PAS
Àngel Terron (Poetry & Sons)
Josep A. Grimalt (La Cuina)

Editor: Servei de Publicacions

Redacció: Gabinet de Mitjans de Comunicació
C/. Miquel dels Sants Oliver, 2
Palma
Tl. 29 52 00

Maquetació/Imatges/Portada:
Jaume Pinya
Jaume Falconer

Composició: Impresrapit

Impresió: Jorvich, s.l.
D.L. P.M. 317/84

SA NOSTRA
CAIXA DE BALEARS
"SA NOSTRA"

El Butlletí Informatiu de la Universitat de Palma de Mallorca no participa necessàriament de les idees i opinions expressades en els seus articles.

BUTLLETÍ INFORMATIU DE LA UNIVERSITAT DE LES ILLES BALEARS

EXTENSIÓ UNIVERSITÀRIA NÚM. 6 MAIG, 1985

EDITORIAL

L'estiu més llarg

Ja tenim Estatut! La notícia ja ha estat pregonada per comes i fondals. El camí ha estat llarg i no sempre planer, però el procés arriba a bona fi.

Ara la Universitat haurà de canviar, s'ha d'adaptar als Estatuts. Com a mostra, l'encapçalament d'aquesta plana editorial, i el pròxim nom de la publicació que ara teniu a les mans: "Butlletí Informatiu de la Universitat de les Illes Balears" (BIUIB, cap-i-cua, senyal de bona sort!). La Universitat passa a tenir el nom de la Comunitat Autònoma: el fet pot semblar trivial, però demostra la voluntat d'integrar totes les illes al projecte universitari.

Dèiem que el camí ha estat llarg: recordem totes les instàncies que han hagut de passar els Estatuts abans de la seva aprovació: a la nostra Universitat, Comissió d'Estatuts i Claustre; una vegada redactats, els vàrem remetre al Ministeri, que al seu torn els passà al Consell d'Estat perquè els estudiàs i hi fes les seves observacions; passen al Consell de Ministres, que el 22 de maig els aprova, i just manca la sanció reial perquè apareguin al BOE.

S'han aprovat pràcticament en la totalitat, per tal com hi ha una sèrie d'articles que necessiten modificacions, segons les informacions i opinions del Ministeri.

A l'hora d'escriure aquest editorial ignoram les correccions que s'hi han de fer exactament. La impressió que tenim és que no són gaire grans i que es respecta l'esperit global de l'articulat. Creim que s'ha d'elogiar el sistema usat des d'Educació per a l'aprovació: en comptes de remetre la totalitat dels Estatuts, el que han fet és aprovar-los, i just s'hi hauran

de fer les modificacions que calguin en el termini establert per a això. D'aquesta manera no s'obre de nou tot el procés estatutari, i el 15 de juny entraran en vigor. Per fer-hi les modificacions necessàries s'haurà de convocar el Claustre Constituent, el qual haurà de prendre les decisions oportunes.

Per endavant queda una bona tasca: la posada en marxa dels Estatuts, fornir la Universitat d'una nova estructura que donarà no pocs maldecaps als membres de la comunitat. Establir els Departaments, el Consell Executiu, la Junta de Govern, el Claustre, el Consell Social, serà feina d'hores i hores: crec que serà necessària la col.laboració de tothom per dur la nau a bon port.

I acaba els curs i vénen l'estiu i les vacances, però no per a tothom: són molts els qui continuaran fent feina encara que faci molta calor, els qui continuaran amb la recerca, els qui des de llocs administratius greixaran la màquina dels Estatuts i, en fi, els qui aprofitaran el temps per fer reciclatges i assistir a congressos i seminaris per discutir sobre les seves matèries. Aquest estiu, pel juliol, tenim l'IFSA Congress; els cursos de català, espanyol i cultura de la Càtedra Ramon Llull, i la Setmana de Renovació Educativa. Per l'agost, els Cursos de Música Coral i Pedagogia Musical i l'Escola d'Estiu, en què participen molts d'alumnes i professors de la Universitat. Pel setembre, un seminari sobre Materials amb Memòria de Forma. En una paraula, acaba el curs, vénen l'estiu i les vacances, però l'activitat universitària continua.

EL CLAUSTRE CONSTITUENT I ELS ESTATUTS

El 7 de febrer de 1985 a la Sala d'Actes de la Facultat de Filosofia i Lletres començà la reunió del Claustre Constituent per tal de discutir i votar el Projecte d'Estatuts de la nostra Universitat.

El rector, Nadal Batle, obrí la sessió amb un breu parlament en què felicità la Comissió Redactora del Projecte i manifestà la seva alegria pel fet que no es presentàs cap esmena a la totalitat i, alhora, que les esmenes no es referissin als aspectes més progressius i modernitzadors del text estatutari.

En primer lloc s'aprovà el preàmbul que emmarca la història del nostre centre universitari dins la rica tradició cultural, artística i científica, balear.

La disposició prèvia contemplava la denominació i el lema de l'escut de la institució: *Universitat de les Illes Balears*, en català, i *Universitas Balearica*, en llatí, foren els noms triats per votació.

Després es passà al debat dels dotze títols i les disposicions (addicionals, transitòries i finals), sobre els quals hi havia unes cent cinquanta esmenes. Les reunions del Claustre Constituent duraren set dies durant els quals, matí i tarda, els claustrals, representants de tots els estaments universitaris, varen discutir primfiladament les esmenes i realitzaren les votacions que feren possible l'aprovació amb àmplies majories en tots els títols d'aquest projecte d'Estatuts considerat com dels mes *avançats* i *moderns* de l'Estat. La consideració de la llengua catalana com a cooficial en tots els sentits i amb necessitats urgents de normalització dins la Universitat, la nova constitució dels departaments com a estructura bàsica, la creació del currículum individualitzat que permetrà una major flexibilitat dels estudis, la col.laboració entre la Universitat i les empreses, la innovadora organització dels òrgans de govern, la plural oferta dels serveis universitaris inèdits (Publicacions, Informació, Informatització, etc.), són algunes de les noves bases de la nostra Universitat futura.

En aquest dossier hem recollit textos variats escrits per individus de tots els estaments universitaris que des de punts de vista molt diversos enfoquen aquest passat període constituent. La informació gràfica mostra, amb cara i ulls, les fesomies de nombrosos claustrals que, per diferents càmeres, han quedat retratats per a la Història (les històries) de la Universitat de les Illes Balears.

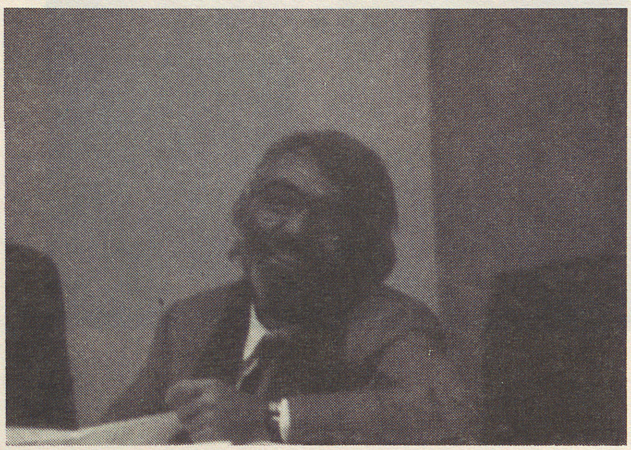

CLAUSTRE CONSTITUENT: LA PRIMERA PASSA

El mes de febrer d'enguany, la nostra Universitat arribava finalment, d'una manera serena i solidària, a tenir uns Estatuts. Era, sens dubte, la primera passa cap a una modernització efectiva de la nostra Comunitat Universitària.

I ara ja tenim la base. Suposam que la tenim i que Madrid no ens retornarà el Projecte. També suposam (i ara ja no sé si supòs molt) que el procés de transformació serà ràpid i serè. Cal la col.laboració de tots perquè així sigui, tenint en compte que tot, absolutament tot, ha de revertir en benefici del nostre dret irrenunciable a tenir una Universitat a les illes Balears.

Però... i després? Tot i que jo molt probablement hagi acabat els estudis, m'agradaria molt veure que aquesta "Declaració d'intencions" en què jo he participat amb molt de gust es vagi concretant en ampliacions, traspassos de competències i respecte de les Entitats Públiques i Privades cap al fet universitari.

En principi, és absolutament necessari "plantar cara" al Ministerio de Educación y Ciencia. Han de reconèixer, tant si volen com si no volen, que la nostra insularitat ens condiciona, que els estudis que s'imparteixen actualment estan més que justificats (i molts d'altres que no hi són), que l'Autonomia Universitària és un fet irrenunciable i no una mera declaració al Preàmbul de la tan controvertida Llei de Reforma Univesitària. Cal que, per damunt de partidismes mal entesos, la nostra Comunitat Autònoma rebi una de les sospirades LOTRACA (o, en llenguatge entenent, Llei Orgànica de Transferència a

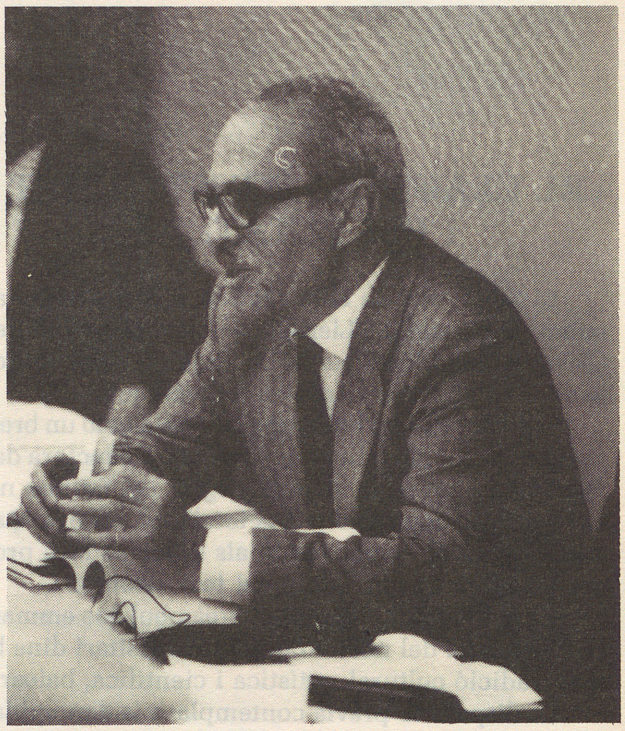

la Comunitat Autònoma Respectiva) en matèria d'Universitat. Nosaltres, els universitaris, ja procurarem administrar-la d'una manera eficaç i efectiva. Perquè, si s'han fiat d'altres Universitats, no s'han de fiar de nosaltres?

L'altra cara de la moneda és el reconeixement que les Entitats Públiques i Privades de les nostres Illes (que, al cap i a la fi, són les que tenen els doblers) han de fer del fet Universitari. La nostra "Vniversitas Baliarica" ha d'esser present a TOTS els àmbits de la cultura illenca, d'aquesta cultura que durant tants d'anys ha estat maltractada i menyspreada. Sense indecisions, amb tota fermesa, hem de dur la llengua catalana als centres on encara no és present. En aquest sentit, la Facultat de Filosofia i Lletres és un exemple (per cert, fou un Degà castellanoparlant conscient del medi en què es troba el que dugué a terme la normalització absoluta de la nostra llengua).

Amb aquestes esperances, sense més condicionaments de cap tipus, vaig assistir, com molts d'altres estudiants, a l'elaboració dels Estatuts. D'aquí a uns quants d'anys, n'estic ben segur, tendrem una bona Universitat. Una Universitat que estarà al dia, on els PNN (que han estat les principals víctimes del procés regulador de la LRU) comptaran amb una plaça fixa, on els estudiants podran veure concretades en "currícula" individualitzats les seves ambicions d'estudi.

En aquesta tasca hi hem de col.laborar tots, els de dedins i els de decora, l'equip rectoral, els professors i els estudiants.

Jacint Salleras i Martorell
Estudiant de Filologia Hispànica

EL CLAUSTRE

Entre la comèdia bufa i la història de taverna galàctica

¿Cómo pudiste hacerme esto a mí,
yo que te hubiese querido hasta el fin?
Olvido Alaska

Dramatis personae

En una gran sala, els claustrals —teresetes quimèriques—, la comissió i els senyors de la mesa es disposen a debatre un projecte.

S'alça la cortina i comença la representació.

Escena Única

Una veu llegeix les paperetes extretes de l'urna, mentre les recompta.- Sí, sí, sí, sí, no. Sí, sí, sí, sí, sí, no. Sí, sí, sí, sí, sí, no. Sí, sí, sí... sí, sí i sí.

T_1.- Ara passarem a votar els "orgues" de la Universitat.

T_2.- Els meus que no me'ls toquin.

T_3.- L'articulat diu... Tractau d'elaborar una síntesi.

T_4.- Sortosament, el Doctor A. no duu les katiuskes verdes.

T_1.- Prec als claustrals que s'asseguin.

T_5.- Vivim en un país de laboratori.

T_6.- Els professors hauran d'esser avaluats.

T_1.- Verd? Vermell?

Aprovat per assentiment.

T_7.- Per consentiment.

T_8.- Per ressentiment.

T_1.- Favorable? En contra?

T_3.- Serà nomenat a dit/a dedo.

T_5.- Ah!

T_1.- Conserge, vol dir als claustrals que són per defora que entrin, que no hi ha quòrum...

T_7.- Ai, el quòrum...!

T_1.- Senyors claustrals, senyors claustrals... Es pardal!

T_6.- El problema està en si els alumnes poden proposar teories alternatives i exigir que se'ls examini d'acord amb...

T_1.- Vermell?

T_4.- Teories com les del Dr. Jiménez del Oso, per exemple.

T_5.- A la Facultat de Lletres, les teories del Doctor Jiménez del Oso ja fa temps que s'expliquen.

T_8.- Ante el páramo intelectual en que nos encontramos...

Els claustrals rompen a riure per alt i per baix.
La T_8 els amonesta, llavors continua.

No se me descojonen.

La veu que recompta.- Comissió. Comissió. Comissió. Abstenció. Esmena. Comissió...

T_1.- Conservin els claustrals el mínim de quòrum.

T_4.- Sabíeu que Son Tritlo és patrimoni de la Universitat?

T_7.- És clar, tots els morts.

T_1.- Els prec que no se'n vagin perquè a cada moment tenim la sensació que hem perdut el quòrum.

T_3.- Demà, descans.

T_6.- És Sant Valentí. El día de los enamorados.

T_8.- Hi haurà descans.

T_2.- Perquè puguem anar a PRYCA a comprar el cossiol.

T_9.- ... que si hem de venir amb la medalla de l'amor...

T_6.- El descans és perquè la gent pugui dallonar de gust i s'espassi els nervis.

T_1.- Mantenguin la bandera enlaire, per favor.

T_4.- Voldríem tenir un emocionat record pels estudiants caiguts en la lluita per les llibertats.

T_6.- És que varen llenegar?

La veu que recompta.- Sí, sí, sí, no. Sí, sí, sí, sí, no. Sí, sí...

T_1.- Senyor Conserge, tanqui la porta, que no surti ningú. Que s'assegui el quòrum.

T_6.- Però trobau que l'opinió d'un alumne ha de pesar més que la de tot el claustre? Me'n vaig.

T_5.- Et faran expedient.

T_6.- Me la refanfifla!

T_4.- La nostra Universitat és una Universitat en formació...

T_5.- D'aquí a cent anys, encara diran que la nostra és una Universitat en formació.

T_3.- En fecundació?

T_4.- L'embaràs va esser llarg.

T_8.- Perquè els que duien l'embaràs eren fins...

T_1.- La Comissió? L'esmena?

T_3.- No són alternatives, totes les esmenes són de supressió.

T_4.- Hi ha un complot contra els nacionalistes.

T_9.- Deia Ortega a les Corts del 31...

T_1.- És reconfortant, d'aquí estant, sentir intervencions tan brillants com aquesta...

T_9.- Seguiremos la estrella sin prisa...

La veu del recompte.- Sí, sí, sí, no. Sí, sí, sí, sí...

T_8.- He aquí el tinglado de la antigua farsa, la que alivió en posadas aldeanas el cansancio de los trajinantes, la que embobó en las plazas...

T_5.- Els estudiants de Dret ja citen Benavente.

T_7.- Esmena?

T_6.- Ponència?

T_4.- Síntesi.

T_8.- Assentiment.

La veu del recompte.- Sí, sí, sí, sí...

T_2.- Articulat?

T_3.- Supressió.

T_1.- ... quòrum.

T_5.- Gaudeamus ígitur...

Canten.
La cortina cau lentament.

Gabriel JANER MANILA

"No entendéis nada"*

"... del reconocimiento expreso de unos derechos determinados, así como de la participación en los órganos de Gobierno, puede deducirse que los proyectos más progresistas corresponden a las universidades de Zaragoza e Islas Baleares..." ("El País", 23-IV-85).

Ens estam acostumant, i ens hi ajuden, a creure en una visió unidimensional dels fets que acompanyen la nostra tasca. És una de les causes per les quals, necessàriament, un diari es destaca de molt per sobre els altres. D'aquesta manera es converteix en "el diari", i la seva no és una opinió, sinó "l'opinió". S'endevina que em referesc al diari "El País", i és perfectament comprensible el perquè de la importància de la citació que encapçala l'article.

No som pocs els que ja havíem adjectivat així els nostres Estatuts. Aquesta ratificació en el qualificatiu, que no entra en d'altres no menys agradables a les nostres orelles, és innecessària però útil amb escreix per, de passada i amb despit, redescobrir la pretesa legitimació dels que només accepten el joc quan ho guanyen tot, quan guanyen en tot. La iniciativa d'aquests partidaris de l'exabrupte s'ha de cercar fora de la Comunitat universitària per poder entendre la globalitat i l'abast de les seves intencions.

Vull felicitar els que feren possible el Claustre amb la seva feina callada i discreta. Aquells que en les seves sessions esgotadores per la monotonia se sentien units per un principi: creien en el que feien. I entre aquests, encara que no tots, hi havia molts estudiants. A ells s'ha d'agrair el sacrifici d'idees personals, la renúncia a postures individuals, l'esforç per dissenyar a poc a poc, amb humilitat, un text comú. En definitiva, cedir en moltes de coses secundàries per poder fer un esforç d'integració a les causes primàries que perseguíem. I les aconseguírem. El més important va quedar plasmat al text. Creis que no fou fàcil, no resultava senzill diseccionar una per una les postures que s'exposaven allà per descobrir quin interès o gup d'interessos representaven.

No es pot oblidar que tant per via d'esmenes com per via del text de la Comissió la tendència general fou la de plasmar situacions personals o de col.lectiu per donar viabilitat a realitats de fet. També en el camp de les ambicions desmesurades fou crucial l'efecte sedant dels estudiants.

Ara bé, sabem que davant la botella que està a mitges es poden adoptar dues actituds. L'optimista creu que és mig plena; el pessimista que és mig buida. El mateix passa amb els Estatuts encara no nats per mor de l'"eficàcia burocràtica del Madrid del canvi". Aquest mateix fet inspira dues perspectives que gaudeixen del mateix grau de legitimació. Crec que no serà pecar d'optimisme estimar que l'elaboració d'aquest Estatuts per a nosaltres ha estat un pas de gegant, per tot el que signifiquen per a aquesta Universitat i per a totes les Illes.

No anirà desencaminat qui vulgui adonar-se que molts claustrals de diferents col.lectius no actuaren amb la mesquinesa que s'ha dit ni amb la curtedat de mires a què m'he referit abans. Molts seguien amb interès les discussions, i el vot de consciència acabà imposant-se al vot d'interès. Per això puc afirmar amb tranquil.litat que els estudiants hem de perdre la por d'estar en minoria. Jo la vaig perdre al Claustre. Crec en el funcionament democràtic quan guany i quan perd, i sé que si tenc bons arguments i aconseguesc exposar-los adequadament convenceré encara que estigui en minoria, encara que estigui en minoria d'un de sol. I això no és obstacle per reivindicar des d'ara mateix més representativitat estudiantil en la composició del Claustre.

Pel que fa al text, els estudiants vàrem tenir l'ocasió de participar en la Comissió redactora. En un ambient de diàleg tots anàrem influint en la configuració del text i donàrem l'opinió puntual sobre tots els seus apartats, sense altra discriminació que la intel.lectual, que no és sinó aquella que fa que aqui no hi arriba no hi arriba, i "mira, tu, no hi arribes; ho sent".

La part corresponent al "Títol dels estudiants", la redactàrem íntegrament nosaltres, i així passà a formar part de l'avantprojecte. Per ventura davant la seva part orgànica els estudiants claustrals hem de fer un acte de contricció i un propòsit d'esmena. Hi haurà temps.

En el plenari del Claustre l'activitat dels estudiants fou intensa. M'agradaria referir-m'hi separant-los en quatre grups: el primer constituït per aquells que no hi vengueren: no cal opinar sobre ells, no els vàrem veure el pèl i això ho diu tot; el segon grup el formarien aquells que, d'una manera asèptica, "anaven per lliure" i treballaven amb serietat i discreció anònima; el tercer és el dels estudiants que, liderats per Jaime Rosselló, havien rebut la consigna del *break up*, que intentaren de posar en pràctica una mica entre la bona fe i la demagògia gratuïta. Ja és l'hora de dir que varen ser ells els qui no feren res per les esmenes rebutjades per la Mesa quan encara s'hi podia fer qualque cosa. Que varen ser ells els qui davall-davall pactaren la representativitat dels estudiants en el Claustre en un trenta per cent i els enganyaren; i perdérem. Que foren ells els qui per falta d'esperit negociador provocaren la derrota de les esmenes que haurien afavorit els interessos dels estudiants. Que varen ser ells els qui, amb el seu ànim rupturista, intentaren abandonar les sessions, cosa que hauria deixat els estudiants no ja sense representació sinó, a més, sense la possible defensa dels seus interessos directes i indirectes. Fins aquí els fets. És més, tot l'anterior es provocà premeditadament per poder-ho denunciar. "Com pitjor, millor".

Al darrer grup hi érem els qui, lluny de ser utòpics, vàrem creure en el fet de fer sacrificis per la integració en el marc del que han de ser els òrgans de Govern. Amb esforç, amb duresa en la negociació, sense gratuïtats per a ningú i pensant ja en l'octubre, estic absolutament convençut que aconseguírem pujar al màxim possible el llistó dels nostres desigs. L'esforç no ha estat en va. I si fa falta un exemple, llegiu la taula de drets dels estudiants de l'article 186 i comparau-la amb qualsevol altre estatut d'universitat de tot l'Estat. Els en donam amb cullereta.

Per acabar: la lletra impresa sempre corre el perill de no tenir valor i acabar en lletra morta. Depèn de nosaltres que aquest esforç s'ampliï i es projecti endavant per al bé de la nostra Universitat i de la societat que l'acull.

Bartomeu Vidal Pons
Delegat de la Facultat de Dret

(*) Frase dedicada, molt gentilment, a la meva persona pel catedràtic Gregorio Robles Monchón en una de les sessions del Claustre.

Cuando todavía más de uno se despierta sobresaltado y la oclusión de su garganta le impide proferir un último "voto en contra!!!", permanecen vivos los rescoldos de las llamas que en algún momento hicieron estremecer los tabiques del Salón de Actos de la Facultad de Filosofía y Letras.

Ha merecido la pena vivir la gestación de los Estatutos para acumular experiencias y conocimientos de muy diversa índole. Del contraste de posturas es posible concluir la necia falsedad de aquellos que actúan cegados por doctrinas programadas: ni todo lo que piensan los alumnos es absurdo, ni todo lo que hace el Rector es infame, ni todos los profesores son herméticos, ni el personal administrativo es un comando de guerrillas, ni el equipo rectoral es una máquina de hacer palomitas. No es lícito asistir a un Claustro con un juicio formado e inmutable sobre la conducta futura de los demás y adoptar una postura desafiante y recelosa ante los resultados que su propia impotencia propicia.

Como miembro de la Mesa del Claustro voy a exponer mi personal postura en defensa de los ataques que lenguas bífidas escupen por desconocimiento y desesperanza.

Me produce espanto comprobar hasta qué punto se puede cuestionar con lúdica ligereza la conformación ideológica de las personas. La tarea de los miembros de la Mesa, se crea o no, ha sido escrupulosamente aséptica. Nadie ha favorecido que nadie se saque un Estatuto de la manga. El problema, pienso, reside en una confusión sobre las funciones que debían y deben desempeñarse. La Mesa no es, como alguno se esfuerza todavía en hacer creer, un foro de reivindicación en que los representantes de cada colectivo deben procurar nivelar los desmanes que los representantes del estamento contrario rumían. Para el enconado debate se habilitan otras "ferias de muestras". Los problemas que se residencian ante la Mesa son procedimentales y de orden, y la solución de los mismos no tiene apellido de estudiante o de profesor.

Hay que tomar conciencia de la importancia que los Estatutos van a suponer en el futuro desarrollo de nuestra Universidad aunque, dado que constituyen el más importante instrumento de orientación, todos queramos que se parezcan un poco a nosotros.

F. Talens

"L'EINA"

Com deia el darrer editorial del Butlletí de la Universitat, "ja tenim l'eina": "els Estatuts". Emperò aquesta eina ha costat bastant i es pot assegurar que té història. Una història que hem escrit entre tots, malgrat que uns n'hagin escrit més pàgines que d'altres.

Tot començà amb la LRU del Govern socialista, que disposava que en un cert termini les Universitats redactarien i aprovarien els seus Estatuts. Se celebraren eleccions als diversos estaments per omplir la "quota" de representació. Foren unes eleccions tranquil.les, més discutides en algunes Facultats, Dret per exemple, que en altres. La impressió, a hores d'ara, és que gran part del cos electoral estudiantil no comprengué (ni comprèn ara) la importància de la tasca encomanada, i així, sota el signe de l'abúlia, emprenguérem la celebració del Claustre Constituent; a la seva primera sessió havíem de prendre una decisió important: la reelecció del Rector i el seu equip en el seu càrrec. Les idees entre els estudiants no estaven gaire clares i no perquè n'hi hagués de contraposades, sinó perquè n'hi havia més aviat poques; per una banda, els novells que érem a aquella sessió no teníem motius per estar-hi en contra radicalment, a més alguns veien de bon ull la política de normalització lingüística i cultural empresa per l'equip rectoral, i poca cosa més hi havia. Potser la raó fou que no es consultà de manera més ferma les assemblees de classe, d'on podien sortir més idees i temes. La nostra decisió, presa gairebé sense conèixer-nos les cares i amb algun recel, fou de votar a favor de la reelecció assenyalant que aquest suport inicial es feia amb la reserva d'esdevenir oposició, com així ha estat, si les coses no anaven com havien d'anar segons la nostra opinió. No cal dir que la reelecció fou un èxit per al Rector i el seu equip, que s'encaraven així a la redacció dels Estatuts. Això era el febrer del 84, quedava exactament un any.

Començaren a passar els mesos, es constituí la Comissió d'Estatuts i aquesta inicià les seves tasques d'una manera callada i passant molt desapercebuda, massa. La tasca realitzada pels companys no va esser excel.lent, més que res per inexperiència. Es redactà el Títol Preliminar, el Primer, i part del Segon; en aquestes circumstàncies el Rector convocà un Claustre el mes de juliol, per discutir i aprovar, si calia, el Títol I. Els estudiants vàrem presentar unes poques esmenes, no coneixíem si n'hi havia més, no teníem paper adient, informació exacta, el descontrol era força gros, supòs que es va aprendre d'aquesta experiència. El Claustre no es pogué celebrar per manca de quòrum, no calia esperar res més d'aquella convocatòria; cal assenyalar que ni els estudiants, ni el PAS no foren els col.lectius amb més nombre d'absències; qui en teoria havia de donar exemple, no en donà. Aquesta fou una important errada del Rector, no començàrem bé, tampoc no hi seguírem. La temporada estiuenca aturà tot el procés durant el mes d'agost. A l'inici del setembre per algunes voluntats estranyes, o per raons d'estratègia, es produeix un atur en les tasques de la Comissió, també es produeix la dimissió de Lluís Garau com a vice-rector i com a persona que carregava les tasques jurídiques de la redacció dels Estatuts. El canvi en la marxa del procés s'havia produït, les autèntiques raons d'això encara s'ignoren. El cert és que la feina s'anà desenvolupant amb molta lentitud, lentitud de la qual encara avui en dia ens demanam el perquè, se'ns argumentà que s'estava a l'espera d'una sèrie de decrets-llei que havien de desenvolupar la Llei de Reforma, i creim que aquests s'haurien pogut anar adaptant a mesura que ens acostàvem a la fi del termini, és a dir, a mesura que arribassin, i no que s'hagués d'esperar per redactar després. Ens haguérem d'encarregar de redactar el nostre títol celebrant periòdiques sessions de discussió i debat, sessions exasperants en certa manera per la seva lentitud, i per la poca assistència del col.lectiu d'alumnes, ja que érem gairebé sempre els mateixos i no tots els qui hi hauríem d'haver estat. Abans de comentar les jornades del Claustre hi ha un fet important que cal esmentar, i que malauradament no ha tengut la difusió que li correspon. La Mesa del Claustre rebutjà més d'una trentena d'esmenes per errors de forma, totes de la Facultat de Dret, que havien elaborat alumnes d'aquesta Facultat, no tots claustrals, sinó alumnes que s'interessaren pel Projecte i ells mateixos les tiraren endavant. No negam que existís el presumpte error de forma, emperò creim que la Mesa hauria pogut esser més tolerant en la seva actuació: de tota manera, creim que infringí diversos articles de la Llei de Procediment Administratiu, per la qual cosa vàrem posar un recurs d'alçada. L'Administració encara no ha contestat, de manera que encara queda la porta de la via contencioso-administrativa, porta que nosaltres mateixos haurem d'obrir o tancar definitivament.

Si alguna cosa bona tengué el Claustre, les jornades en si celebrades al camp, fou el fet de la convivència en comú d'una sèrie de companys i companyes de tota la nostra Universitat, que possibilità l'intercanvi de vivències, preocupacions i esperances entre nosaltres; i en un context més ampli cal esmentar que es creà un autèntic clima de convivència universitari, no mancat de preocupacions i tensions.

Efectivament, començàrem les jornades el dijous amb una qüestió d'ordre inicial que ens deixaren plantejar però que no es prengué en consideració com a tal: plantejàvem el fet de les esmenes rebutjades, el de la pèrdua de la condició de claustral d'alguns companys i d'altres; com he dit, no ens en feren cas. Ja les primeres votacions mostraren ben clarament el que seria el Claustre: el Rector el tenia plenament controlat en termes de vots, fins i tot es pot comentar l'anècdota que el Rector, des de la Mesa, feia unes senyes a un vice-rector col.locat a les primers files perquè votàs d'una manera determinada, i aquest, amb el seu vot primerenc (votàvem per files), en decidia un bon nombre. Hi hagué un moment d'especial crispació el segon dia que ens féu dubtar si rompre amb el procés i anar-nos-en; es produí quan el ple no possibilità que amb les dues opcions que presentava el text de la Ponència es pogués admetre a debat una altra opció que ens afavoria perquè ens atorgava una representació al Claustre d'un 30% d'alumnes: si en aquell moment no rompérem fou perquè teníem esmenes importants a defensar i perquè teníem tot el nostre títol a defensar per a la seva aprovació, i no ens podíem permetre el luxe de perdre el poc que ja havíem aconseguit. El resultat del Claustre, en definitiva, foren els Estatuts, i per conèixer-los us en recoman la lectura, que aclarirà moltes més coses de les que jo pugui dir ara i aquí. No creim que sien uns Estatuts tan progressistes com volen fer veure alguns: en temes de representació dels estudiants als òrgans de govern hi ha hagut Estatuts d'altres Universitats molt més avantatjosos que els nostres; esmenes com la de la paritat al Consell del Departament (defensada pel vice-degà de Filosofia i Lletres) no passaren, com la del Síndic de Greuges i moltes d'altres que al nostre parer haurien millorat molt el text i quedaran a la història del que pogué esser i no fou, com el fet que el Rector havia de presentar la seva dimissió i convocar eleccions un cop acabat el procés constituent a la nostra Universitat. Podem treure algunes conclusions en definitiva d'aquest procés, com són ara:

Que l'oposició més ferma a l'actual equip rectoral està situada entre els estudiants (em referesc als col.lectius del Claustre), i no, homogèniament, juntament amb el sector de l'oposició de la Facultat de Dret (professors i PAS), amb alguna veu de Ciències i una posició eclèctica de l'equip deganal de Filosofia i Lletres.

Que part de la comunitat universitària, alumnat sobretot, no s'ha adonat de la importància del procés viscut pels canvis que s'han introduït al *modus operandi* acadèmic i estructural de la universitat mateixa (no tan sols la nostra): supòs que els pares de la criatura en tenim gran part de culpa perquè no ho hem sabut comunicar correctament.

I que de tota manera ara ja tenim "l'eina" de treball, per a això precisament, per a treballar, i que els nostres errors seran nostres, i els nostres encerts també ho seran, però que almanco hem d'ajudar que aquests darrers sien majors que els primers perquè la nostra Universitat trobi el camí adient de cara al futur per servir la realitat de les nostres illes Balears.

Jaume X. Rosselló
Empresarials

UNS ESTATUTS PROGRESSISTES?

A l'hora de les valoracions del procés constituent a la nostra Universitat és difícil per a mi evitar un cert sentiment de disgust, no només per les dificultats del procés constituent mateix —poca participació de la comunitat estudiantil, moments d'incertesa respecte a la marxa del procés, presses, en certa mesura motivades des del Ministeri, pel retard en la promulgació dels decrets desenvolupadors de la LRU, absentisme dels claustrals (al voltant d'un 50%)—, ans especialment pels resultats dels que seran, una vegada aprovats, els nostres Estatus. Un disgust per tot el que no es va poder aconseguir, però també perquè potser no vam ser prou hàbils perquè fos així. Que poc en sabíem nosaltres, d'aquestes coses...

La primera veritat del Claustre és el paper secundari que va tenir respecte als treballs de la Comissió. Hauria pogut ser d'una altra manera, tenia poder per a fer-ho, però en general es va sotmetre al que la Comissió va establir. Estaven esmenats menys de la meitat dels articles —sobretot els de la part orgànica— i alguns títols no ho van ser en absolut. Ara, però, més que parlar del desenvolupament de les sessions del Claustre, importa analitzarne el resultat, els nostres Estatuts.

Què cercàvem els estudiants —si se'm permet una generalització atrevida— al Claustre? Crec que teníem dos objectius molt clars. Un. Aspiràvem a una Universitat de tots, de tots els Universitaris, no només d'un sector. Potser sigui una ingenuïtat, segurament són massa els interessos que estan en joc perquè això sigui com volem. Però crèiem/creiem que era l'oportunitat per a fer de la Universitat una institució verament democràtica, on les decisions no fossin imposicions ans el resultat de la responsabilització de tothom davant els problemes. Això, però, no serà possible amb els percentatges de representació que els Estatuts ens atorguen, als òrgans i comissions diversos. Gran part de les nostres esmenes al Títol II anaven en aquest sentit: demanar responsabilitats i democratitzar el poder, i diluir al màxim les limitacions estamentals. En pocs casos vam aconseguir resultats. No deu ser que encara se'ns considera nins petits? O, al contrari, deu ser que tenen por —els "profes", és clar— d'haver de discutir les decisions amb els estudiants, d'haver de justificar-se en les seves actuacions? Per què aquest prejudici que els hem de voler fer la punyeta? Crec que els estudiants hem demostrat a bastament el nostre "esperit de col.laboració".

Ingenus com som, i amb l'esperança que, a la fi, almanco en alguns casos, "l'esmena passaria", vam perdre l'oportunitat que les "negociacions" ens duguessin a posicions intermèdies, de manera que el text definitiu resultà inacceptable. Cal destacar entre aqueixes perles la llosa que suposa l'art. 52, el qual estableix la composició del Consell de Departament i fixa un màxim d'un 30% de representants dels estudiants, i l'escàndol de la Comissió Acadèmica, la qual controlarà el rendiment docent del professorat —un control "periòdic", és a dir, cada mig segle...— i on només figuraran dos estudiants, ensems amb prop d'una vintena de professors, entre... caps de Departament, degans i vicerector! Són aspectes a tenir en compte de cara a la Reforma dels Estatuts.

I dos. Elaborar un text per al Títol d'Estudiants al més digne possible. De fet, el vam redactar nosaltres absolutament; la Comissió només va polir-lo una mica tècnicament, sense fer-hi modificacions de fons. Igualment al Claustre, només es va millorar amb dues esmenes. Així que el Títol d'Estudiants és ben nostre, amb totes les limitacions que es vulgui. Ens en feim totalment responsables.

Tota valoració ha de tenir en compte la globalitat dels aspectes; sobre altres punts també vam tenir coses a dir —en principi, també ens agrada el Títol de l'Estudi, i potser no tenim molt clar el de Professorat—, però el punts fonamentals eren aquests dos. Vam col.laborar en la tasca estatutària al Claustre perquè crèiem que el que havia passat a la Comissió —on regnava un esperit de diàleg i corresponsable, per damunt de les inevitables discrepàncies, que va donar els seus fruits— podria repetir-se al Claustre. Al final no va ser així, i per això, tot i sentir-me corresponsable del resultat final, no me'n sent, ni de molt, plenament satisfet.

Ara bé, la cosa no acaba aquí. Tota tasca legislativa —els Estatuts tenen categoria de llei— ha d'estar connectada a una realitat, la qual pretén ordenar. Manca, per tant, desenvolupar tots els Reglaments que concretin les disposicions generals que l'articulat dels Estatuts fixa; i segons que es facin d'una manera o d'altra, les coses poden canviar molt. Ens caldrà a aquest nivell, per tant, una important presència.

El problema de fons, però, és la realitat que els Estatuts pretenen dotar de racionalitat, la —pretesa— Universitat de —per fi— les Illes Balears. La precarietat dels mitjans que el Ministeri ens assigna —castigant que siguem una Universitat petita i jove—, el poc interès que semblen mostrar les institucions autonòmiques, almanco fins aquest moment, per la nostra Universitat, la manca —massa sovint— de l'esperit de renovació necessari entre el professorat i les disfuncionalitats de cara a les sortides professionals dels estudiants em fan ser pessimista respecte a una pròxima esplendor de la Universitat de les Illes Balears, esplendor per a la qual els Estatuts podrien ser una eina de primera categoria. I és que fins i tot amb uns bons Estatuts —els que hi haurà poden ser un punt de partida acceptable— no és fàcil sortir de la mediocritat: més important és la voluntat col.lectiva —sense marginacions— que això sigui possible.

Antoni Gomila

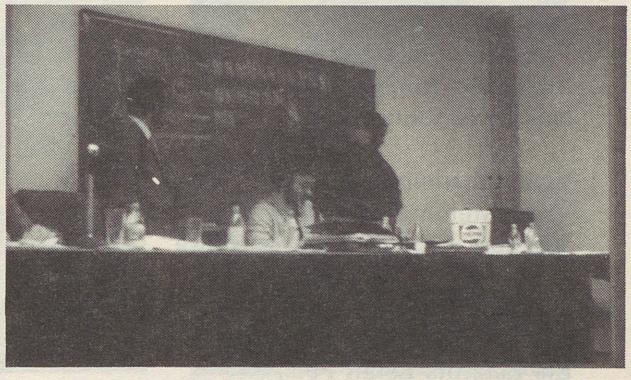

CRÒNIQUES DE LA LÍNIA MAGINOT

Ara que encara és fresc és quan n'hem de parlar. Ara és quan hem de comentar aquelles anècdotes i aquells fets que per la seva intranscendència aparent restaran dins l'oblit. Les coses realment importants —els Estatuts les encapçalen, sens dubte— es recordaran i perduraran dins les cròniques del temps.

¿Suposau que parlam del Claustre Constituent de la Universitat de les Illes Balears que es reuní uns llarguíssims dies de febrer? Ho heu endevinat; es veu que aquelles inacabables sessions no ens varen sucar de tot el cervell.

En primer lloc la Mesa, censurada prèviament, malgrat la vistosa presència del seu President. Que això no és important? Tal volta, però realment és vistosa. Per cert, l'estat d'ànim del "Nostre President" es reflectia perfectament al llarg del Claustre en la tonalitat de les seves corbates —que va, quasi, d'un negre a un rosa.

Semblava que surassin en l'ambient unes indeterminades però concretes intencions i unes suaus però fortes ganes que ens enviassin els Estatuts d'allà on no hi plou; de fet és bastant insòlit veure mallorquinets decidits a fer-s'ho ells; i hi ha mals vicis tan mals de perdre! No podem dir que s'explicitassin ganes de PSODER entre els presents; simplement un parell d'ullades, quatre corredisses i qualque nota fora de lloc, qualque gall estrident en aquell magne concert orquestrat per Berliotz, vertader geni de la batuta, que l'ha conservada ara en reconeixement al seu bon fer musical.

Aquesta línia Maginot normalment estava entre l'olor de multitud dels alumnes (algun —o alguna— dels quals semblava als nostres ulls més jove i bell, tal vegada per l'ambient circumdant) i moltes flaires indeterminades que ens venien de darrera (no hi mancava l'olor de cera). Des de la nostra estratègica posició es veia, davant i darrera, un vast panorama. Els colorins s'ajuntaven i es feien tres, però així mateix els daltònics es deixaven veure; és tan bo de fer confondre el verd amb el vermell! (en les llargues processons per besar el sant els colors sortien a la cara). També vèiem la panoràmica de la mesa tret de quan algun dels seus membres, repenjat a la gran taula, adreçava cap al públic els seus vistosos darreres.

I el quòrum?... Bé, res, en un moment que en feia falta se'ns va aparèixer (el quòrum) en forma de "katiusques" de colors: tota una aparició.

Cal destacar una revelació en el camp de l'oratòria: un jovenet ros i baixet, que entre somriures irònics i rialles autèntiques aconseguia fer-se escoltar, sobretot quan parlava d'*Insulas baratarias*.

I parlant d'això, els claustrals manifestaren mal cor en voler reservar per a la Universitat un 20% de les retribucions contractuals dels professors; total què farà la Universitat amb un parell de miserables milions que pot treure del seu vintet...

Haurà quedat constància gràfica de tot això. ¿Recordau la màquina de retratar que anava i venia amb un somriure mig sarcàstic com qui diu "t'hi he aglapit!"? Sí, ens hi varen aglapir a tots, però realment en vàrem sortir ben parats.

I fins aquí la primera part d'aquestes cròniques; per a la segona part hi ha problemes tan alts com les columnes de la Seu.

ESTATUTS

Gaudeamus Igitur, Juvenes Dum Sumus;
Post Jucumdam Juventutem,
Post Malestam Senectutem,
Nos habebit Humus.

Ubi Sunt Qui Antenos, In Mundo Fuere,
Adeas Ad Inferos, Transeas Ad Superos,
Nos Sivis Videre.

Vivat Academia, PFF Profesores,
Vivat Membre Qualibet, Vivat Membrum Quodlibet,
Semper "Cinto, Nando In Flore".

Visquem Els Claustrals, Visquen Les Esmenes,
S'ha Acabat Aquest Claustre,
Ets Estatuts Estan Fets,
No Hem Pogut Conseguir Mes.

Entre Vots, Urnes i Crits,
Hem Passat L'Estona,
Paperetes Verdes, Blanques,
Vermelles i Un Bon Mal D'Anques,
i El Rector Xampany Ens Dóna.

"Els Estudiants"

CAMINO DEL "CAMPUS"

Durante semana y media hemos acudido puntuales a la cita: teníamos conciencia de que nos dirigíamos a una tarea importante; íbamos a debatir un proyecto de Universidad balear; de la Universidad que nos gustaría tener en los años venideros. Si después de jornadas tan repletas, si después de tantos hastíos, si al final del camino el Proyecto de Estatutos de nuestra Universidad satisface o no, es cosa en la que ni entro ni salgo. En cualquier caso, el Proyecto aprobado por el Claustro Constituyente sólo servirá para empezar a caminar. Y el viaje, o se inicia con entusiasmo e imaginación, o está abocado al fracaso. Pero tampoco entro ni salgo en el grado de ilusión (¡la Universidad española hace tanto tiempo que está en coma crítico!) ni en el grado de imaginación (¡hace tanto tiempo que se olvidó poner imaginación en la vida universitaria!) que cada uno es capaz de alcanzar. Lo que rotundamente afirmo (al menos por mi vivencia personal) es que al salir al "campo", camino del "campus", cada día por la mañana mi alma se ensanchaba a la par que mis ojos y pulmones. Y, consciente o inconscientemente, me decía a mí misma lo distinto que me resultaría realizar las tareas universitarias —con sus grandezas y miserias— con el alma agrandada por el espacio abierto, verde y luminoso. Y puedo asegurar que en cada uno de esos momentos diarios me rebelaba contra la absurda resignación del universitario paciente que, ni tiene sitio en clase, ni puede realizar seminarios ni clases prácticas —fuera de las estrictas horas de clase, porque, al no estar programado, no hay "sitio"—, ni puede pasear, ni puede concentrarse fuera o al margen de las rencillas vecinales, ni puede investigar, ni puede compartir, ni puede conversar (porque los cuatro muros sórdidos impulsan a la crítica, pero no a la charla), ni puede... ni podrá mientras que el espíritu y el alma estén tan estrechos, tan oprimidos, tan angostos, tan axfixiados.

Camino del "campus" pensaba todo esto. Y la ilusión y la imaginación me representaban un futuro distinto, una nueva generación universitaria ilusionada e imaginativa. Y sin quererlo casi, venía a mi mente el requerimiento del poeta:

"... A las aladas almas de las rosas
del almendro de nata te requiero,
que tenemos que hablar de muchas cosas,
compañero del alma, compañero".

M. T.

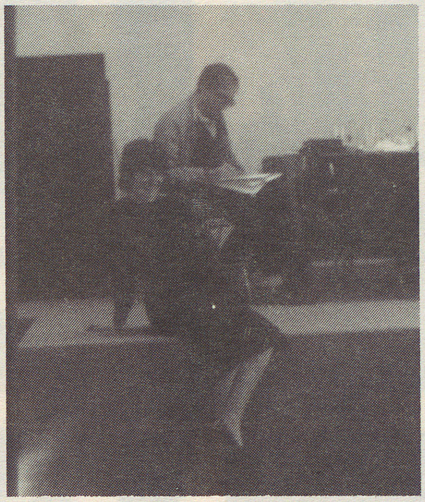

EL "LOOK" CLAUSTRAL

Els estudis d'imatge són una eina contemporània de marketing; tots sabem que en Miterrand va guanyar les eleccions després d'una important modificació del seu *look*. La imatge que tenim és un element actiu de comunicació, un factor d'interacció humana i social. La mirada, la postura, l'expressió facial, la indumentària, són components estructurals de la nostra imatge; informen d'aspectes de la nostra personalitat, de la nostra adscripció genèrica, del nostre ordre de valors, del nostre poder adquisitiu, o de variacions del nostre estat d'ànim, o dels nostres objectius interaccionals.

Els colors i les seves combinacions constitueixen encara tota una simbologia estètica i fins i tot ètica. Els tipus d'estructuració de la vestimenta, destacant o desfressant el cos, és un indicador de la ubicació anímica, ja que la tria de teixits artificials o naturals, d'estructures rígides o desimboltes, de colors foscos o brillants, juxtaposats aleatòriament o curosament combinats, és una forma d'expressió. I aquesta expressió pot ésser conscient o inconscient, lúcida o resignada, però ofereix un ventall psicoplàstic des del passotisme fins al narcisisme, passant per la paranoia mimètica de la normalitat.

Tot això, a més a més, sembla que és important. Els capells de Lady Di arribaran a ésser tema d'una tesi doctoral sobre política exterior del Regne Unit; a la Universitat Internacional Menéndez Pelayo el dissenyador Adolfo Domínguez farà enguany un curset sobre "Disseny i Moda"; el bigoti de Dalí ha venut tants de quadres com els seus marxants...

Al llarg d'un llarg claustre, d'un claustre de temps amplificat subjectivament per la claustrofòfia, la successió d'articles, de títols, d'esmenes, de debats, de votacions, la imatge arriba a ésser calidoscòpica, fugissera, entelada pel fum; el temps arriba a esser multiforme i paradoxal, s'acurça i s'allarga segons el ritme de la nostra activitat i de la nostra hipoglucèmia. És per això que el *look* ha variat des de la rigidesa més conservadora a la moguda del postmodernisme, des del més lúdic al més anodí. Perquè el *look* de la nostra Universitat és u i divers; és a dir, un-i-versitari.

Xus Castro

XUS CASTRO

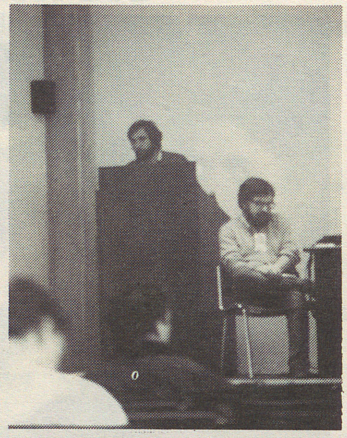

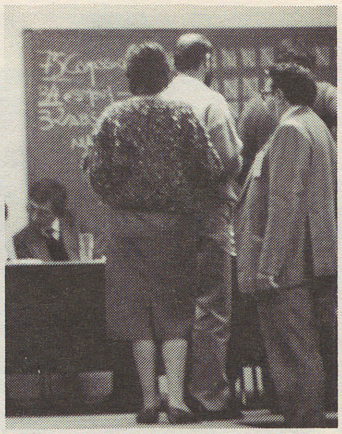

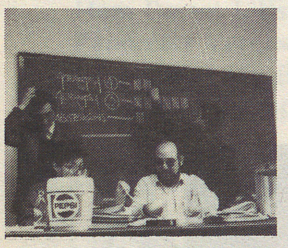

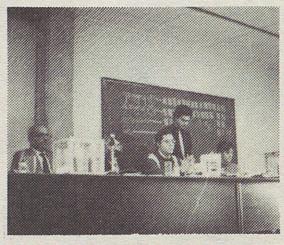

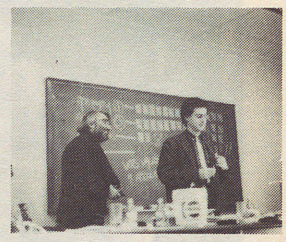

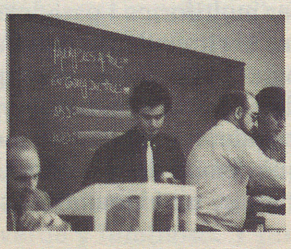

JAUME FALCONER

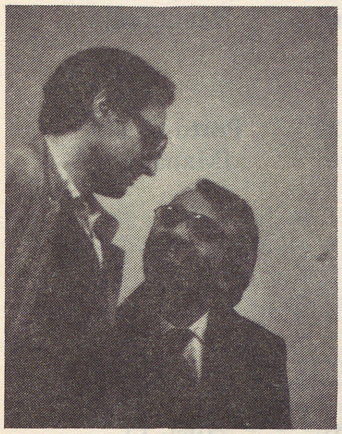
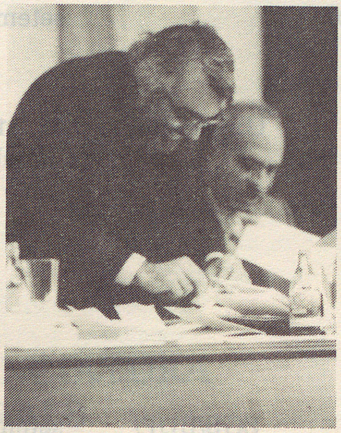
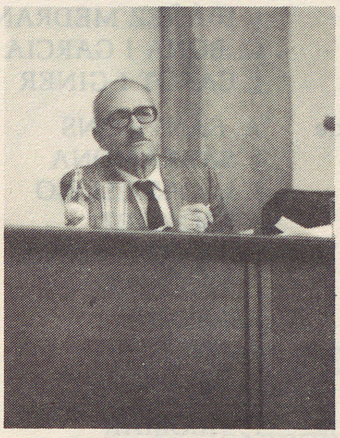
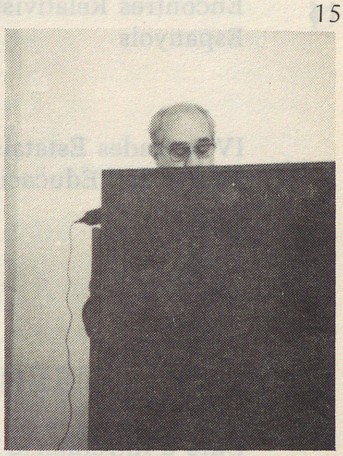
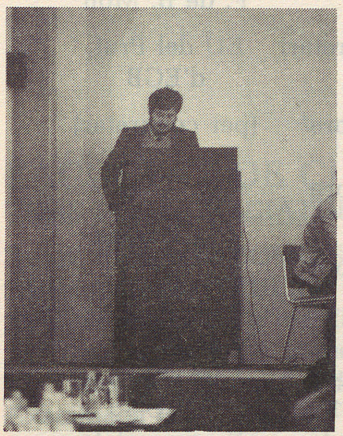
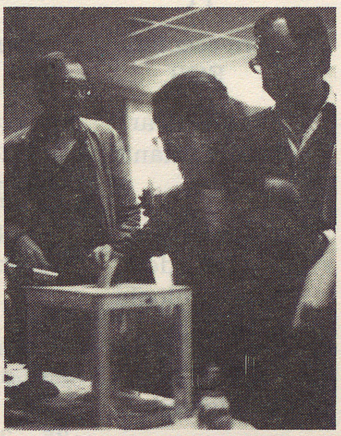
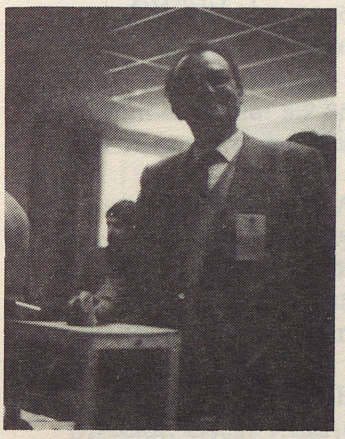
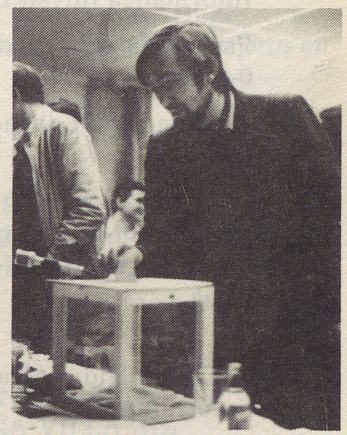
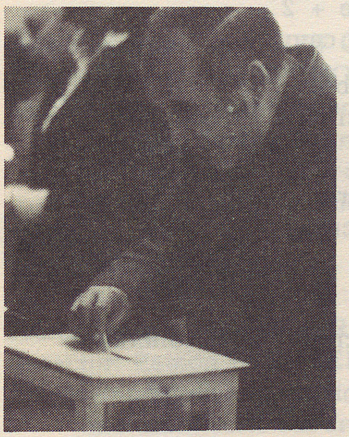
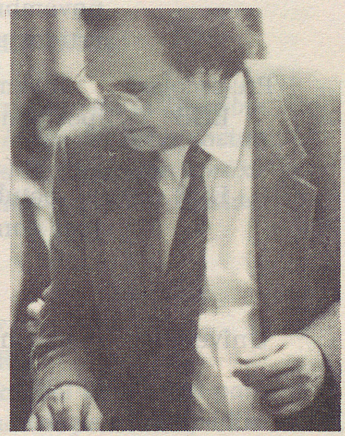

INSTITUT DE CIÈNCIES DE L'EDUCACIÓ (UNIVERSITAT DE PALMA DE MALLORCA)

PROGRAMA D'ACTIVITATS (SETEMBRE-DESEMBRE DE 1985)

TÍTOL	PROFESSORS	NIVELL	DATES	LLOC
Encontres Relativistes Espanyols	Lluís MAS I FRACH J. IBÁÑEZ MEDRANO C. BONA I GARCIA J. CAROT I GINER	Universitat	16-19 setembre	Maó (Menorca)
IV Jornades Estatals de Teoria de l'Educació	A. SANVICENS J. SARRAMONA J. L. CASTILLEJO J. ESCÁMEZ R. MARÍN IBÁÑEZ J. VÁSQUEZ J. GARCIA R. MEDINA A. J. COLOM	Universitat	20, 21, 22 octubre	Porto Cristo (Manacor)
Curs d'Introducció a la Informàtica (nivell I)	F. ALOMAR T. CERDÀ	EGB/BUP/ FP	setembre	Inst. FP F. de B. Moll
Psicologia del Nin de 0-6 anys	M. V. SECALL	Pre-escolar/ EGB	(per concretar)	EU del Prof. d'EGB
II Jornades d'Educació Infantil		Pre-escolar Llar d'Infants	31 octubre/ 1-2-3 novembre	(per concretar)
Introducció als Processos d'Interacció Atmosfera-Oceà	A. FIUZA I. AMBAR	Universitat CSIC de Meteorologia i Oceà	4-8 novembre	F. Ciències
II Curs d'Hidrologia Suterrània	J. A. FAYAS JANER A. BARÓN PÉRIZ	BUP/COU Universitat	11 a 14 18 - 21 25 - 28 de novembre + 2 sortides al camp	Saló d'Actes EU Empresarials
Trastorns del Llenguatge en l'Infant	P. FITOR	Pre-escolar/ EGB	novembre (per concretar)	EU Professorat EGB
El Museu i l'Escola	I. PASTOR i HOMS	EGB	octubre (per concretar	EGB EU Professorat EGB
Iniciació a la Gramàtica Generativa	G. MAYOR J. ROSSELLÓ J. TUSON	Universitat	(per concretar)	(per concretar)
Tècniques Teatrals per a l'Escola	P. NOGUERA	EGB	desembre	EU, Prof. EGB
II Jornades Universitàries de Psicopedagogia Terapèutica	Coord: E. RIGO	Universitat	(per concretar)	(per concretar)
Curs de Dret Polític	(per concretar)	Universitat	(perconcretar)	Saló d'Actes EU Empresarials
Curs d'Informàtica (Nivell 0)	F. ALOMAR T. CERDÀ	EGB/BUP/ FP	(per concretar)	Inst. FP F. de B. Moll
Tècniques de Plàstica per a l'Escola		EGB	desembre (per concretar)	Es Taller
Curs d'Educació Física i l'Esport per a l'Escola	(per concretar)	EGB	(per concretar)	(per concretar)

TESIS DE LLICENCIATURA I DOCTORALS

FACULTAT DE CIÈNCIES

TESIS DE LLICENCIATURA

Autor: Margalida BORRÀS COLOMAR
Director: Antoni MULET
Títol: *Contribución al estudio del secado de hortalizas en Mallorca. Influencia de la velocidad del aire sobre la cinética del secado de zanahorias.*
Examinada el dia: 27.2.85
Qualificació: Excel.lent

Autor: Xavier GILABERT CERVERA
Directora: Isabel MORENO
Títol: *Contribución al conocimiento de la Distribución estacional y Batimétrica del Zooplancton de la Bahía de Palma de Mallorca con aproximación a sus migraciones verticales diarias.*
Examinat el dia: 21.3.85
Qualificació: Excel.lent

Autor: Bernat RIGO CABRERA
Director: Ramón BERGUEIRO
Títol: *Estudio de la efectividad del Renex-648 para la emulsificación de crudo de petróleo tipo Kirkuk, derramado en agua de mar.*
Examinat el dia: 9.5.85
Qualificació: Excel.lent

TESIS DOCTORALS

Autor: Francesc J. GARCIA PALMER
Director: Marian ALEMANY LAMANA
Títol: *Algunos aspectos del metabolismo de los aminoácidos durante el desarrollo potnatal del* Gallus Domesticus.
Examinat el dia: 8.5.85
Qualificació: Excel.lent *cum laude*

FACULTAT DE DRET

TESIS DOCTORALS

Autor: Joan CARDONA TORRES
Director: Manuel GARCÍA FERNÁNDEZ
Títol: *Régimen jurídico laboral de los extranjeros en España.*
Examinat el dia: 5.2.85
Qualificació: Excel.lent

Autor: Joan OLIVER ARAUJO
Director: Luis LÓPEZ GUERRA
Títol: *El recurso de amparo.*
Examinat el dia: 7.5.85
Qualificació: Apte *cum laude*

Autor: José M. LAFUENTE BALLE
Director: Óscar ALZAGA VILLAMIL
Títol: *El Rey como jefe supremo de las Fuerzas Armadas.*
Examinat el dia: 8.5.85
Qualificació: Apte *cum laude*

Tesis de llicenciatura i doctorals

FACULTAT DE FILOSOFIA I LLETRES

Tesis de llicenciatura

Autor: Ramon DÍAZ i VILLALONGA
Director: Joan ALEGRET i LLORENS
Títo: *Albert Burguny. Obra literària.*
Examinat el dia: 25.3.85
Qualificació: Excel.lent per unanimitat

Autor: Josep M. SARRIEGUI PERELLÓ
Director: Camilo J. CELA CONDE
Títol: *Apuntes para una epistemología evolucionista.*
Examinat el dia: 28.3.85
Qualificació: Excel.lent per unanimitat

Autor: Alexandre GARCIA MAS
Director: Alfred GÓMEZ BARNUSELL
Títol: *Actitudes frente a la epilepsia.*
Examinat el dia: 3.4.85
Qualificació: Excel.lent per unanimitat

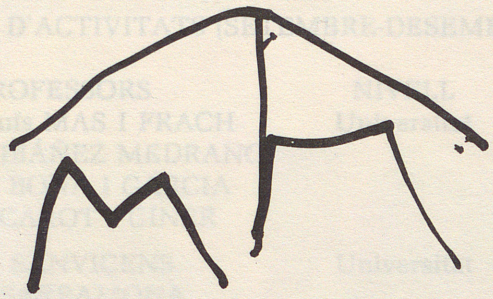

Funcionament de la banca i finançament empresarial

Els passats dies 19 i 26 d'abril, als locals cedits per la Cambra de Comerç, Indústria i Navegació, se celebrà el Seminari "El funcionament de la Banca i el finançament empresarial", organitzat per l'Escola Universitària d'Estudis Empresarials i el Departament d'Economia Política i Hisenda Pública de la Facultat de Dret, el titular del qual, el doctor Eugeni Aguiló Pérez, a més, hi participà activament.

El catedràtic i director de l'Escola Universitària d'Estudis Empresarials, Sr. Bernat Oliver Ferrer, presentà l'acte, que comptà amb nombrosos assistents, entre els quals es destacaven directius de la Banca, professionals i empresaris.

El desenvolupament del Seminari, a través de les ponències, es va anar centrant des d'un aspecte macroeconòmic general i de política financera fins a la concessió del finançament de l'empresa i la relació Banc-client; acabà amb un cas pràctic en la resolució del qual participaren els assistents.

Les ponències, que es desenvoluparen d'acord amb el programa, foren les següents:

— "Com interpretar la informació sobre l'economia". A càrrec del Sr. Antoni Espasa, del Servei d'Estudis del Banc d'Espanya.
— "La repercussió de la política econòmica en l'activitat financera". A càrrec del Sr. Jorge Hay, director del Servei d'Estudis del Banc Hispano-Americà.
— "Els costs de les entitats financeres i els preus del diner i dels serveis bancaris". A càrrec del Sr. José Manuel Bermejo, conseller de Fiat-Financiera i director de Marketing del Banc Hispano-Americà.
— "La Banca i el mercat de capitals en el finançament empresarial". A càrrec del Sr. Francisco Bosch, professor titular d'Economia de l'Empresa de la Facultat d'Econòmiques d'Alcalà, col.laborador especial del Seminari.
— "Com analitzen les entitats financeres el client empresarial". A càrrec del Sr. Ramon Codina, del Morgan Bank.

La clausura de l'acte anà a càrrec de l'empresari i home de banca Sr. Abel Matutes Joan.

El Sr. Antoni Aguiló Luna, professor d'Economi de l'Empresa de la Universitat de Palma de Mallorca, fou el coordinador de l'acte.

JORNADES SOBRE LA INTEGRACIÓ A EUROPA

Del dia 10 al 20 de maig han tengut lloc les Jornades sobre la integració a Europa.

La temàtica de les Jornades s'ha dividit en dues parts. El tractament dels aspectes més generals de la integració s'han exposat en quatre conferències a càrrec del secretari d'Estat Manuel Marín, del secretari general del Cercle d'Empresaris, Carlos Cortés, de l'ex-ministre Eduard Punset i de l'assessor del secretari d'Estat per a les Relacions amb la CEE, Josep Pons Irazazábal. Els aspectes més concrets relatius als problemes específics de les nostres illes que apareixeran en el moment de la integració s'han tractat en dues taules rodones en les quals han participat, juntament amb personalitats del món polític i econòmic de les Illes, tècnics que han negociat el tractat d'adhesió. El programa també incloïa una Jornada sobre l'impost del valor afegit (IVA).

L'acte estelar de les Jornades va esser la conferència inaugural, a càrrec de Manuel Marín. El secretari d'Estat per a les Relacions amb la CEE va voler destacar que cal oblidar-se del fet que el tractat d'adhesió podria esser millor del que finalment s'aprovarà. Aquestes coses no se saben mai. D'ara endavant els sectors productius han de treballar sense pensar que tenen unes clàusules de protecció durant set i deu anys. En realitat el conferenciant confessà que el tractat li semblava massa proteccionista. Potser hauria valgut més un període d'adaptació més curt malgrat la necessitat d'un ajustament una mica més traumàtic.

Un aspecte de gran interès de l'exposició, que va anar seguida d'un llarg col.loqui, va esser la seva opinió sobre la necessitat que el model econòmic europeu del *welfare state* trobi les seves pròpies vies de transformació per superar la crisi. El model japonès d'augment de la productivitat i l'americà, fonamentat en un fort liberalisme, han superat la crisi amb més facilitat, si bé no són exportables a Europa. Des d'aquesta perspectiva, és evident la necessitat d'entrar a Europa, per no restar al marge d'aquests grans moviments de transformació que ja es donen en l'actualitat i que s'acceleraran en un futur molt proper.

Curs de Psicopatologia de la Psicosi

Durant els mesos de març i abril, amb la col.laboració de la Conselleria d'Educació i Cultura de la Comunitat Autònoma, l'Ajuntament de Palma i el Vicerectorat d'Extensió Universitària i dirigit pel Departament de Psicologia de la Facultat de Filosofia i Lletres d'aquesta Universitat, se celebrà el Curs de Psicopatologia de la Psicosi.

S'hi matricularen un total de 120 persones, la majoria estudiants de Psicologia. Els actes setmanals programats comptaren amb l'assistència contínua de gairebé tots els matriculats.

Els professors que impartiren els curs foren: Dr. Pinillos, de la Universitat Complutense de Madrid, Dra. Ibáñez, de la Universitat Literària de València, Dr. Ballús i Dr. Valdés, de la Universitat de Barcelona, Dr. Obiols, de la Universitat Autònoma de Barcelona. També es comptà amb la presència dels doctors Colodrón, Herrera, Días Beunza i Calafat, reconeguts professionals de la Psiquiatria, i amb els professors del nostre Departament Garcia, González, Llaneras i Roca. El director del Departament, Dr. Gómez Barnusell, dirigí el desenvolupament del curs.

El curs acabà amb una taula rodona i l'entrega de Diplomes lliurats pel Rectorat. Esperam editar pròximament un *reading* que reculli les diferents intervencions.

A. G.

BINIFALDÓ - 85

Per primera vegada a la nostra Universitat s'ha celebrat una experiència d'ensenyança integrada de la natura amb alumnes de 4rt. i 5è. de Biologia. Tengué lloc del 25 al 29 de març i el campament s'instal.là a Binifaldó, a la casa que SECONA té a la zona i que posà totalment a la disposició del curs.

S'organitzà gràcies a l'entusiasme de la major part de professors de Biologia amb el suport d'un nombre d'alumnes propers a la desesperació. En total fórem unes 60 persones les que convisquérem a Binifaldó-85.

Ecologia i Zoologia foren els Departaments que hi tengueren professors de manera permanent durant tota la setmana. Botànica, Edafologia, Genètica i Limnologia treballaren amb grups d'alumnes alguns dies. A més, vàrem tenir l'oportunitat de presenciar com amollaven les truites per repoblar el pantà de Cúber per a l'època de pesca que s'acosta; l'anellament d'aus per part de Joan Mayol i membres del GOB; es va fer l'estudi del règim alimentari de rapaços nocturns mitjançant anàlisis d'egagròpiles; visitàrem el Museu de Ciències Naturals i els voltors en captivitat del Monestir de Lluc; visitàrem els vivers forestals de SECONA á Manut i assistírem a una demostració teòrico-pràctica de la caça de tords al coll gràcies a P. Caimari. En total foren més de quinze els grups de treball diferents que s'organitzaren i, gràcies a la col.laboració, pràcticament tots pogueren realitzar les activitats que desitjaven.

Durant el dia cada grup despareixia a la seva zona de treball, zones més o menys lluny les unes de les altres. Una vista panoràmica hauria permès veure simultàniament algú enfilat a dalt d'un arbre, amidant i etiquetant amb amor totes i cadascuna de les seves branques; d'altres que escalaven el puig del Tomir, amb les seves siluetes que es retallaven devora les de les cabres; d'altres que preferien arrossegar-se per terra cercant diminuts colèmbols. Hi hagué qui dedicà el seu esforç a calcular la biomassa d'un esplèndid pi i fins la d'un bosc sencer; d'altres es traslladaren al Gorg Blau i en feren anàlisis d'aigües a bord de la zodíac. Els amants de la Genètica capturaren les drosòfiles del bosc i..., en fi, això i més es pogué aprendre al campament.

Cap al tard ens reuníem a la casa, acabàvem d'elaborar les dades i baixàvem a Lluc a sopar. Ca s'Amitger era el nostre lloc de descans i on recuperar forces. La sortida, amb la panxa plena i la nit per davant, era el moment del fogueró, el cremadet, les cançons i els roncs, perquè hi havia de tot.

Amb el que hem dit el campament hauria estat agradable, però hi hagué un colofó feliç a la dura setmana de treball. La cirereta que coronà el pastís fou l'opípar sopar amb què ens obsequià SECONA el darrer vespre, amb el seu director el Sr. Mateu Castelló.

Si tot fou agradable, dins la intensa activitat que es desenvolupà, es degué sens dubte a l'estupend esperit de col.laboració i companyonia que demostraren tots els participants. Malgrat tot, si hi hagué una figura estelar per excel.lència i que brillà amb llum pròpia durant tots els dies fou la Nissan Patrol. Què hauria estat de nosaltres sense ella!

Per acabar, només resta agrair als alumnes la seva col.laboració i el seu entusiasme; al SECONA les facilitats per poder fer la feina amb les millors condicions; a Joan Mayol, P. Caimari i membres del GOB el seu desinteressat ajut en ornitologia; a Toni, de Manut, la magnífica explicació sobre els vivers i l'atenció de resoldre els problemes que li plantejàrem; a Ca s'Amitger l'atenció de tractar-nos tan bé en la qüestió menjar; a l'últim, als monjos del Monestir de Lluc el seu permís per visitar el Museu, tancat al públic.

En escriure aquestes línies i recordar fugaçment aquells dies els tornam assaborir una mica, i només ens queda acabar amb un: fins el Binifaldó-86!

Luis Gallego
Departament de Zoologia i Biologia Marina
Miquel Morey
Departament d'Ecologia

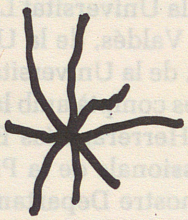

CONFERÈNCIES D'AQÜICULTURA

De l'11 al 15 de març, a l'aula de graus de la Facultat de Filosofia i Lletres, es va celebrar un cicle de conferències sobre Aqüicultura marina. Les organitzaren l'ICE i el Departament de Zoologia i Biologia Marina en un intent d'obrir camps a la cooperació entre diferents Departaments universitaris, la societat local i els organismes oficials directament implicats en aquests temes. En aquest sentit anaven dirigides especialment a estudiants i llicenciats en Biologia, particulars o empreses peoneres en aquestes activitats a les illes Balears i, en general, a tots els possibles interessats en el tema. Amb aquesta idea s'impartiren vuit conferències organitzades de la manera que detallarem:

En primer lloc, una "Iniciació a l'Aqüicultura marina", a càrrec de la doctora Isabel Moreno, professora que imparteix l'assignatura de Biologia Marina a la Facultat de Ciències. Va fer una interessant introducció a la terminologia utilitzada en aquest camp, els éssers vius susceptibles que se'ls cultivi així com l'interès i la necessitat de l'Aqüicultura en el futur. Miguel Torre, oceanògraf de l'Institut Espanyol d'Oceanografia (IEO), coordinador dels temes d'Aqüicultura a nivell nacional dins l'Institut, presentà una panoràmica sobre l'"Aqüicultura en el món". Entre d'altres coses assenyalà la creixent importància que va prenent i exposà les previsions que diverses organitzacions mundials, com la FAO, han fet per a l'any 2000. Ignacio Arnal, oceanògraf de l'IEO i actualment cap del Departament d'Aqüicultura de l'empresa nacional ENDIASA, dependent de l'INI, en la seva conferència, "Consideracions empresarials sobre l'Aqüicultura a Espanya", exposà els estudis i tests que s'han de fer prèviament a la creació d'una indústria d'aquest tipus. Sebastià Pou, biòleg, en la seva exposició sobre l'"Aqüicultura a les Balears", explicà l'experiència iniciada per la Conselleria d'Agricultura i Pesca amb la creació del centre del Port d'Andratx dirigida primordialment a la cria de serviola *(Seriola dumerlii)* com un intent per interessar els pescadors professionals en aquesta nova activitat. A l'últim, Carme Rosselló, cap del Departament de Pesca de la Conselleria d'Agricultura i Pesca, explicà la problemàtica que planteja la creació d'una indústria d'aquest tipus des del punt de vista de l'Administració local.

D'altres conferenciants, autèntics peoners al nostre país, se centraren en tres grans grups zoològics: els mul.luscs, els crustacis i els peixos. El doctor Antonio Figueras és professor d'Investigació del CSIC a l'Institut d'Investigacions Pesqueres (IIP) de Vigo. Parlà sobre el cultiu del musclo, del qual Espanya i Galícia en particular són capdavanters a nivell mundial. El professor Josep M. San Feliu, col.laborador del CSIC, aconseguí de tancar el cicle del llagostí al laboratori fa uns anys i per primera vegada al nostre país. Fou l'encarregat de crear l'Institut d'Aqüicultura de Torre de la Sal a Castelló i el seu primer director; actualment és el representant espanyol per coordinar aquests estudis a Iberoamèrica. A l'últim el doctor Alberto Arias, col.laborador del CSIC a l'IIP de Cadis, explicà la problemàtica que planteja tancar el cicle biològic de peixos com l'orada, el llobarro i la pelaia al laboratori. Actualment, aquests tipus de cultiu s'han estès molt per la província de Cadis, on s'aprofiten les instal.lacions d'antigues salines que han deixat de ser rendibles amb la sal.

Un parell de vídeos i de pel.lícules completaren les exposicions. El públic era compost per persones de tots els camps als quals anava dirigit el cicle i seguí amb notable facilitat totes les conferències. Fins i tot hi havia una representació de la Conselleria d'Ecologia i Medi Ambient d'Eivissa, interessada per dur a l'illa veïna la inquietud per aquests temes.

Només resta agrair des d'aquestes línies les ajudes i els estímuls rebuts per part de l'ICE i del Vicerectorat d'Extensió Universitària, l'atenció de tots els conferenciants d'acceptar la nostra invitació, la col.laboració constant de tots els membres del Departament de Zoologia i Biologia Marina i la feina poc vistosa però eficient del personal del PAS de la Facultat de Filosofia i Lletres, coses totes les quals han fet possible la quasi perfecta realització del cicle.

Luis Gállego
Dep. de Zoologia i Biologia Marina

PRIMER ENCONTRE DE RESPONSABLES D'INFORMACIÓ DE LES UNIVERSITATS DE L'ESTAT ESPANYOL

Reunits, els dies 15 i 16 d'abril de 1985 a la Universitat de les Illes Balears, els responsables dels Gabinets d'Informació i Vice-rectors d'Extensió Universitària de les Universitats de Màlaga, Alacant, Politècnica de Catalunya, Politècnia de Madrid, País Basc, Còrdova, Autònoma de Barcelona, Múrcia i Santiago i el cap del Gabinet de Premsa de la Secretaria d'Estat d'Universitats i Investigació amb l'objectiu d'intercanviar experiències, debatre polítiques informatives i ampliar les funcions de servei públic dels Gabinets segons l'actual desenvolupament de la LRU, conclouen:

1.- Que una de les seves tasques essencials és trencar el tradicional aïllament de les Universitats respecte al seu entorn sòcio-econòmic, per la qual cosa és prioritari impulsar una nova política informativa que estimuli l'interès de la comunitat en la qual està arrelada cada Universitat envers totes les seves activitats docents, investigadores, econòmiques i culturals.
2.- Que la informació ha d'esser potenciada tant en recursos com en fluïdesa i llibertat, perquè pugui exercir el seu doble servei a la Universitat i a la societat.
3.- Que és necessari mantenir permanents contactes entre les Universitats a través dels seus responsables d'Informació i Extensió Universitària.
4.- Que, a més d'aquests contactes habituals, s'ha acordat de realitzar encontres periòdics amb participació de totes les Universitats. Es preveu que la pròxima reunió tendrà lloc a començaments del curs 1985-86 a la Universitat de les Illes Balears.

Palma de Mallorca, 16 d'abril de 1985

CONTACTES UNIVERSITAT-EMPRESA

El passat mes d'abril la Càtedra de Tecnologia de l'Escola Universitària de Ciències Empresarials va organitzar uns Contactes Universitat-Empresa en què participaren: el senyor Lluís Moyà Bareche, director de Grifería Buades S.A., important empresa industrial que exporta els seus productes a més de cinquanta països; el senyor Ferran Alzamora Carbonell, director d'Alzamora S.A., l'empresa Cash & Carry més gran de les Balears i amb una antiguitat superior als cent cinquanta anys en la distribució de productes alimentaris; i el senyor Joan Tortella Busquets, director de l'Associació d'Industrials de Mallorca (ASIMA), el qual parlà dels Polígons industrials.

Tots tres participants havien estat alumnes d'aquesta Escola.

Dia primer de març, perquè havia complit l'edat reglamentària després de 28 anys fent la funció docent en la mateixa Càtedra, es jubilà el senyor Ángel Barahona Bermejo, catedràtic de Comptabilitat Aplicada de l'Escola Univesitària de Ciències Empresarials i membre supernumerari de l'Institut de Censors Jurats de Comptes a l'Agrupació Territorial de les Balears.

El senyor Barahona, per la mateixa causa, cessà també com a secretari de l'Escola d'Empresarials, càrrec que ha exercit durant 18 anys.

Amb motiu de la seva jubilació la Universitat va fer diferents actes en honor seu, que tengueren lloc dia 13 del mes de març.

Per cobrir la vacant de secretari de l'Escola Universitària de Ciències Empresarials, motivada per la jubilació del seu titular, s'ha nomenat el senyor Bartomeu Nadal Homar, el qual, a més, en la seva funció docent, és professor titular de l'assignatura de Comptabilitat. Aquest nomenament és efectiu des de dia primer d'abril.

MASS MEDIA i

Edicions

KALIKATRES I L'IDIOTA

—d'un diàleg pre-socràtic sobre uns desencontres—

— Quina sort, Kalikatres, trobar entre les ruïnes salades de la ciutat abominada l'esperit alat de les ressuscitades.

— Com més et lliures al desconcert dels teus llavis remoguts, més encert en les meves certeses. Oh idiota: de què parles?

— De les idees, Kalikatres, ja que elles i no d'altres arrancaren de la nostra entranya la seva presència i fugiren espantades. D'això fa, just en aquest moment o d'aquí a pocs mesos, deu anys. Tantes hores sense la seva ombra havien ferit el nostre enteniment i ja crèiem que les coses són el que semblen esser, i no una altra cosa tan diferent.

— Ets un cap buit egipcíac: potser creus que indueixes realment qualcú amb els teus somieigs? Digues ja la tèva ocurrència clarament i distintament.

— Podria esser la comunitat universitària de l'illa la que es proposà construir en el Mediterrani l'edifici dels encontres internacionals per a la bona vida de la cultura, les arts i les ciències.

— Continua, que ja em tem que tot serà poc.

— La idea no és forassenyada: sota cada una de les línies vermelles que les companyies aèries han dibuixat sobre el mapa i que es troben totes plegades a la capital de l'illa, nosaltres bé hi podem articular uns nuus semblants i traçar noves línies invisibles que transportin el bon ànim dels pensadors de tot el món.

— I tu què creus que hi ha, avui, capaç d'entusiasmar les rutines d'aquests personatges tan il.lustres com anònims?

— Oh Kalikatres sapientíssim, la manera de procedir que ha construït la gran biblioteca del món no ha mort: ara tothom reconeix l'afany de coneixement allí on el veu.

— Com a bon idiota, ignores. En tu hi ha contengudes les mancances del teu pensament. Mira: la lògica del procés productiu no contempla aquesta estranya idea teva com a condició necessària per a cap dels seus calculats beneficis. Comprèn que la cultura no és aquella santa que imagines en la teva regió celestial, quimèrica i insuportable. Sota la clovella brillant i lluminosa de la progressada cultura, només hi trobaràs la bona manera de procedir de multiplicades miríades de gremis establerts en coves, dedicats al negoci dels seus calculats sabers i a l'ordenament escrupolós dels territoris on cada un d'ells és savi i linx disposat a la cacera més il.lustre i més benigna per al nostre poble.

— Em repliques sense justícia, Kalikatres, em fereixes amb determinació, m'humilies davant els teus deixebles, a mi, que tan útil vaig esser a les teves ensenyances i que sempre acudesc tan veloç quan em crides. No seria millor el teu repòs i un inusual abandó mentre afegesc, subtil, a les teves observacions les reflexions que enalteixen el meu projecte?

— La teva voluntat, idiota, em commou. Però sia. Que avui sigui teva l'audiència incondicional del meu pati i que es distribuesquin en tu, assenyades, les paraules.

— Saps com jo, Kalikatres, que de la màquina construïda per home obstinat en sorgeix límpid l'efecte desitjat. Del teler la túnica brodada que la teva muller havia encarregat; del torn el vas ocre amb el déu dibuixat que evoques amb les ofrenes.

— Em contes amb claredat coses clares; no hi veig la necessitat.

— Sí, Kalikatres, és cert; aquest és el meu propòsit: és que potser pots trobar res dins el vas que no hi haguessis col.locat amb cura abans?

— Si els esperits o els dimonis que tu cites tan alegrement no existeixen, efectivament: no hi trobaré res.

— Bé: què trobarem a l'interior humit de les aules construïdes i sovintejades per deixebles més o menys atents i professors especialitzats en matèries distintes?

T'ODII

(fragment del conte *De la gran Ciutat i el temps*)

Rafel M. Creus

Mai no he tengut por de les tempestes, al contrari, sempre m'ha agradat sentir el renou dels trons, i veure per damunt les cases o enmig de foravila la claror de llum dels llamps; moltes vegades m'han pogut veure des del carrer, dret i fins i tot a vegades assegut, darrera els vidres de la finestra de la meva cambra o darrera les vidrieres del menjador, com embambat mirant la pluja i escoltant el renou que fa quan arriba en terra, distingint els diferents sons de l'aigua caient dins els tolls, damunt un cotxe o als vidres davant els meus nassos. Això sí que m'agradava, veure les gotes colpejant (picant com si fossin el bec d'un aucell quan fa calabruix) els vidres i després anar seguint amb els ulls la gota que regalima a poc a poc per avall. Però com és clar, després de la tempesta sempre ve la calma, més tard o més prest, acaba de ploure i tot canvia; el renou després és el dels darrers glops d'aigua que hi ha dins la canal quan baixen cap a la cisterna, o dels rierols que s'han format pel carrer si la pluja ha estat intensa; són emperò renous solitaris, allunyats (sobretot aquí al poble, a la ciutat no és igual, allà sempre hi ha renou), i, com deia, aquí no se sent res, només aquests darrers renous de l'aigua que ens deixa la pluja com a record, però fins i tot aquests renous s'acaben i a poc a poc tot torna a esser com abans, llavors és quan tenc por, quan la tempesta deixa d'actuar, quan la funció s'acaba després d'haver escoltat els millors poemes recitats perla pluja i musicats pels trons i la mateixa aigua mentre els llaps formaven part indiscutible de l'escenografia. Quan tot això s'acaba començ a tenir por, no m'agrada aquell silenci, aquella relativa calma, començ a posar-me nerviós i a pensar, veig que tots els pósters de la cambra vénen damunt jo, que totes les cares de les fotografies me miren; el renou del silenci és el pitjor de tots, t'entra dins el cervell com si fos una barrina i comença a pitjar-te sense frisar, fa que tots els teus pensaments se vagin movent, que allò que tens més amagat dins el cap comenci a sortir i tu ho pensis, és un renou cruel, de foll, un renou que només pot afectar les persones que han sofert o sofreixen en aquells moments i fer-los mal... I quan començ a turmentar-me, sobretot si és de nit, he de posar-me a caminar per dins ca meva amunt i avall i a fumar com un rabiós, desesperat, i sempre, sigui hivern o sigui estiu, acab assegut a la butaca de davant la xemeneia, mirant les flamarades alçant-se o les negres taques que el foc al llarg de l'hivern ha anat deixant damunt la pedra...

...Ara, avui, després de moltes meravelloses nits de pluja i de turmentades hores d'escoltar el silenci, crec que ja sé per què sempre m'assec devora la xemeneia anc que no hi hagi foc, ja sé per què quan sona Ciutat començ a tenir tremolors per tot el cos i no puc anar a jeure si és de nit fins a la matinada, quan comença a clarejar, ja sé per què és que estic millor aquí en el poble que no a Ciutat; crec que he trobat la resposta a tot això, resposta que sempre he tengut ben davant però que mai no he vist o, millor dit, mai no he volgut acceptar i que per altra banda no me soluciona res, tenir la resposta no me serveix, ja que continuu i continuaré actuant com ara, per ventura per això, perquè és una resposta i no una solució...

La xemeneia, el foc, els llocs on sempre acab per fixar-me les nits de tempesta, són els punts principals de la qüestió a la vegada que la solució de tot: la seqüència m'agrada perquè me dóna calor, és un element típic de les cases mallorquines i a mi m'agraden molt.

El foc, el foc de la xemeneia que m'atreu però que és dolent, el foc és com el temps que ho crema tot, el temps passa a poc a poc i va rosegant tot allò que troba, el temps no perdona ningú i fa canviar-ho tot, les persones canvien amb el temps; si deixam de veure una persona durant un cert temps relativament llarg quan la tornam veure és segur que no la coneixerem tant per l'aspecte físic com per dintre, interiorment les persones canvien molt així com passen els anys i arriba un punt que es peneden de les idees que tenien abans, això no m'agrada, a mi, i el foc fa la mateixa cosa, el foc és com el temps, a poc a poc va cremant i ho canvia, és igual si hi ha d'estar més o menys, al final allò que llevam del foc és ben diferent d'allò que hi havíem posat.

La tempesta, la pluja, el fred; la xemeneia, el foc, el foc i el temps, el temps que passa i tot ho canvia, el foc que tot ho crema mentre en el vidre les petites gotes segueixen regalimant a poc a poc per avall i jo sent com el renou del silenci va pitjant-me lentament dins el cervell...

ODII el pas del temps.

Rafel M. Creus va néixer l'any 1966 a Campos, poble on mai no ha viscut. Actualment estudia primer de Dret a la nostra Universitat.

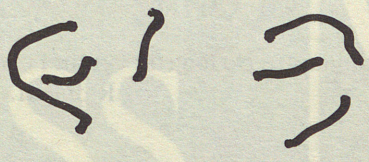

CHRISTOPHER MARLOWE ES DECLARA ATEU.

Damià Alou

"For, so I live, perish may all the world!"

Ni anells ni sorra enfront dels meus dits.
Gossos
disputant-se un trist tros de carn
podrida.
Res escruixeix sota l'ombra. Invàlid
de les meves núpcies som errívol.
Res escruixeix sota l'ombra captiva
de la pell, en cert sentit, som aquí per sofrir.

Netejades les mans del darrer crim
aplicar-se a perpetrar nova traïció.
Car la maldat és sempre exagerada
i crea follia dins el propens a la follia.

Res escruixeix la pell taxada amb bona veu,
ni l'estrèpit de la llum a closa fosca,
ni de les mans l'estrèpit sota l'aigua,
ni les genives del fum les queixes. Amb bona veu
mai traïdors ni vils. La tèbia sang
torna als homes exageradament prudents.
Car la maldat és sempre exagerada
i de gust tria la sang com més tèbia
més saborosa entre les genives del gos.

Res atemoreix la pell ortopèdica i cristal.lina,
ni la por de la pèrdua ni la por
del cristall. Mai es trenca el que és part
i no cos. Mai es trenca
qui frueix la por entre cuixes, com cadàver
guerxejant entre foscor i follia.
Propens a la follia i propens al cristall,
propens a perdre les innobles parts
de l'aparença. Tots som sinònims,
car la traïció ens nodreix.

El nom lluïssor de dents, llinatge
naturalment bastard, creences que els cecs
esqueixin els gossos amb retirança d'homes
i viceversa.

Amics, amb el comiat us desitjo la mort.
Res resti dels déus a la vostra carn
podrida.

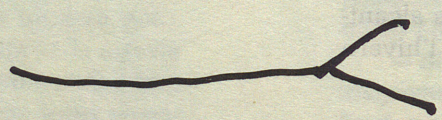

OXIGENOS ACCULUS PELAGICUS (Nov. Sp.) MACRONUREDDUNA

Antoni Socias i Cladera, Dept. d'Exobiologia, Univ. d'Al-Mayurqa

Els seus ulls vidriosos també són un fòssil, com tot ell, que recorda els temps que la llum arribava al trespol del planeta. Es guia pràcticament tan sols pel seu olfacte, que ha de merèixer un estudi més ampli per part dels fisiòlegs dels quimioreceptors, perquè és un òrgan tan especialitzat que sembla que pot localitzar amb molta precisió l'olor d'una molècula de quitina de bolet o de la ferhormona sexual de la seva espècie a una distància de diversos quilòmetres en una atmosfera que, com sabem, és molt poc fluida i està enrarida de gasos molt diversos. No es veu cap obertura a l'exterior en el cos de l'animal que sigui per a olfactar. Un examen més detallat amb la lupa confirma l'existència de quimioreceptors espaiats sota el filtre que constitueix la membrana plegadissa del ventall. La ubicació original en aquest lloc del sentit olfactiu podria deure's a la gran mobilitat i les possibilitats d'exploració en l'aire de l'anomenat ventall a l'extrem de la llarga cua.

També com a característica pròpia del grup d'animals descompareguts durant l'Era Quinquenària del planeta, fossilitzats en els estrats del Campanetià, hi trobam exemplars de les plaquetes que conformen la cutícula, també de quitina blanquinosa. Aquestes plaquetes, romboèdriques, deslligades unes de les altres per la putrefacció de la part orgànica, entapissen moltes vegades els sòls dels boscos, ja que són altament indigeribles per la flora bacteriana del sòl.

És, com dèiem, dels bolets d'on obté l'energia de reserva per impulsar-se durant més d'un decenni cap a 1.500-1.700 m. d'altària a pesar d'esser, com és presumible, uns bolets molt normals i, per tant, pràcticament indigeribles per la resta d'essers superiors. L'alta energia de reserva, en canvi, és durant el coit quan es gasta en un 70%. Amb la resta en té ben prou per a l'ascens.

És a la segona fase de la vida d'aquest curiós aprofitat on trobam la característica etològico-morfològica més atractiva: la seva facilitat per a mimetitzar-se com un ou. Com un ou precisament del color, forma i grandària dels ous del *Bicephalon communis*, de la família de les oniricàcies, que són els seus hostes. Tal com es detalla a l'explicació del cicle, s'alimenta del contingut dels ous vertaders de dins el niu. Si dos *Oxygenosacculus p.* topen en un mateix niu, es barallen fins que un esclata una bossa d'oxigen a l'altre, amb la qual cosa el ferit cau de cap al buit inexorablement abans de poder criar els seus petits.

Com és sabut de tothom, el planeta Macronuredduna, del qual hem obtingut nombrosos estudis historicogeològics, pateix una gran glaciació en el seu hemisferi Nord ja fa uns dos milions d'anys terraqüis. La proliferació d'espècies tant animals com vegetals en el període interglacial anterior, com ho demostra la paleontologia, ha deixat uns vestigis viusaltament especialitzats, propis de supervivents d'un sistema evolutiu molt antic. Essers vius, inconcebibles en un medi verge o immadur, habiten tota la banda Nord del planeta. Són organismes que, d'una manera atzarosa, aconseguiren adaptar-se a les noves condicions gràcies a un alt grau d'especialització. L'*Oxygenosacculus p.*, com molts d'altres exemples d'habitants d'aquest medi, és un paràsit i, com a tal, un animal al qual l'evolució ha permès de gaudir de qualque innovació encara no explotada, malgrat que la resta de les seves condicions podrien jutjar-se com a primitives. La innovació de la qual parlàvem és, ni més ni manco, la de poder aprofitar l'excessiva densitat de l'atmosfera macronuredduniana per a pujar a l'alta copa del *Phyllorhizum communis*, on pot trobar els compostos bioquímics necessaris per al desenvolupament dels seus ous, la llum indispensable per a l'elaboració de certes vitamines i coenzims i, sobretot, per al suport calorífic fort que ha de menester per a començar una nova generació. És a dir, que l'*Oxygenosacculus p.* recerca les antigues condicions calorífiques i lumíniques de l'era interglacial mentres que, per altra banda, pot emprar un nínxol ecològic molt poc explotat, que és el del sòl gelat del planeta, on creixen els bolets sapròfits *Juliomycetes sp.*, que constitueixen la seva única base alimentària en la fase juvenil i d'on obté l'oxigen necessari per a omplir les bosses singulars gràcies a les quals arriba a poder disminuir la seva densitat en conjunt a un nivell menor o, almanco, igual al de l'atmosfera de Macronuredduna.

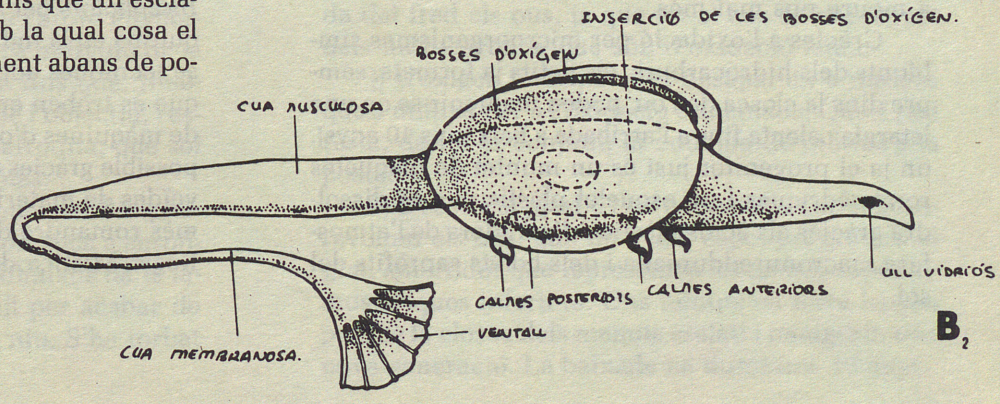

És sabut que, durant el covament de la *Bicephalon*, aquesta pot descobrir que l'enganen i sol foradar les bosses d'oxigen de l'invasor, encara que no el pot depredar per la indigestió que patiria, ja que a part de la cutícula quitinosa, sintetitza hidrocarburs a partir del començament del covament que el van ofegant mortalment a mesura que l'impregnen tot ell a poc a poc.

Els hidrocarburs arriben al sistema nerviós central cap al final del covament a la copa de l'arbre, abans del descens. Un moviment convulsiu de l'animal l'impulsa cap a defora del niu i ja no es torna a moure pus mai més.

Gràcies a l'oxidació per microorganismes simbionts dels hidrocarburs, els petits ja formats, sempre dins la closca de l'ou, poden mantenir-se en una letargia calenta fins a l'arribada a baix (uns 10 anys), on ja el progenitor just és un muntet de plaquetes romboèdriques i un esquelet plàstic que es dissoldrà gràcies als àcids plàstico-digeradors de l'atmosfera macronuredduniana i dels bolets sapròfits del sòl.

Com a característica fonamental de tots el habitants de *l'Oxigenosacculus p.*té l'hemisferi Nord de Macronuredduna, també anomenat hemisferi Julià, un sistema metabòlic lentíssim que li permet créixer dins un medi molt poc acollidor. I, com a bon paràsit, s'especialitza en una sola espècie de la qual depèn totalment per a la seva reproducció.

Estudis més amplis sobre l'*Oxygenosacculus pelagicus* haurien de servir per a conscienciar els nostres regidors perquè prohibissin la caça d'aquests animals tan simpàtics i interessants (a més de lliurarnos dels nostres depredadors directes com son els *Bicephalon)* per a l'aprofitament de les plaquetes de quitina en la indústria de la bijuteria, tot i conèixerse tècniques adequades per a la recol.lecció de les que es troben en el sòl del planeta sense perjudici de màquines d'obrers, ja que aquest estudi ha estat possible gràcies a la construcció de noves naus proveïdes de materials anticorrosius que ens han permès romandre diversos dies seguits en el sòl de la Regió Mística de la península de Bearn.

MOVIMENT PLANETES CAP A LA CONSERVACIÓ

Estació d'Al-Mayurqa, quadrant de *Llebeig* nombre 2001, any 5114.

CICLE VITAL DE L'"*Oxygenosacculus pelagicus. Soc. et alt.* (5114)".

Duració del cicle: 50-69 anys terraqüis.

Explicació del dibuix del foli B_{-1}:

a) Trencament de l'ou i sortida del petit *Oxygenosacculus p.* Les bosses d'oxigen són una simple membraneta a cada costat del cos, per altra banda encara presenta un coll més curt en proporció a l'adult.

b) Individu jove. A mesura que s'alimenta de *Juliomycetes sp.* accumula oxigen a les bosses laterals a partir de la descomposició de la quitina.

c) Individu jove ja amb les bosses bastant plenes. Comença a sentir necessitat de botar i ventar, encara que constitueix un simple joc d'aprenentatge.

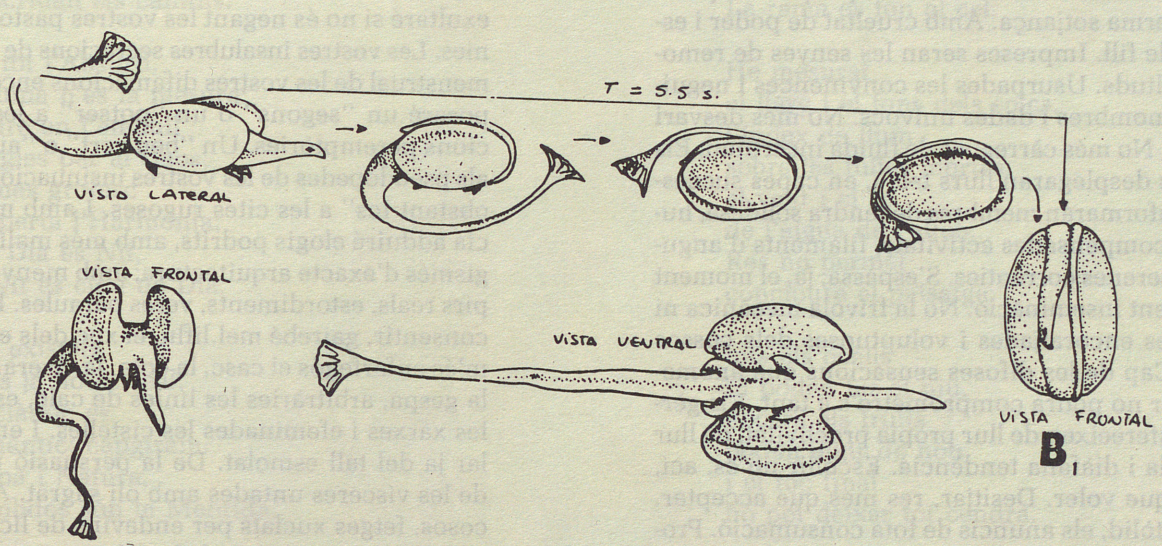

d) Mitjançant la cua musculosa s'impulsa finalment fins aconseguir estabilitzar-se sense moure's en l'aire, gràcies al suport de la cua membranosa, que continua en terra. És llavors quan torna a baixar i fa una gran ingesta de *Juliomycetes*, sense començar la digestió, per un procés fisiològic encara desconegut.

densitat d' 1'0. *pelagicus* en conjunt
densitat atmosfèrica.

e) Finalment s'impulsa cap enlaire i es propulsa mitjançant els moviments ondulatoris de la cua musculosa i membranosa. Des del moment del naixement fins ara han transcorregut uns 27-28 anys terraqüis.

f) Durant l'ascensió a la copa de l'arbre *Phyllorhixum julianus*, ha de cercar un altre individu de la seva espècie del qual no se separa fins que, finalment, quan arriben a 100-200 ms. de l'objectiu, realitzen el coit interreceptiu o hermafrodita, que sol durar unes dues setmanes terràqüies.

g) En separar-se, ja prop dels nius del *Bicephalon communis*, al qual parasita, es comença a enrotllar tal com s'explica a la sèrie de dibuixos de la làmina A. Just deixa a fora el ventall per acabar de col.locar-se adequadament dins el niu. S'ha torbat uns 12 anys per pujar.

h) L'*Oxygenosacculus p.*, fecundat, comença a desenvolupar els seus propis ous gràcies a l'escalfor de la covada del *Bicephalon c.*, que el confon amb un dels seus ous. Mentrestant, en el moment crític que per al desenvolupament dels seus ous l'*Oxygenosacculus p.* ha de menester energia metabòlica, l'obté de l'altre o altres ous de dins els nius, amb l'aguda picada del seu bec que obre un foradet a la closca per on va xuclant el seu contingut en els moments en què l'au es troba de cacera.

i) Tot això de la covança dura uns tres o quatre anys terraqüis. Maldament una posta normal del *Bicephalon c.* just és de quatre o cinc setmanes, són tan beneits que no deixen de covar fins que els ous no es trenquen o desapareixen. Passat aquest temps, el nostre animal, amb un excés d'energia metabòlica acumulada en forma d'hidrocarburs altament calorífics i amb els ous ben formats i acabats, es deixe caure amb el darrer alè cap a la fondària de 1.500-1.700 m. que representa l'altària mitjana del *Phyllorhizum julianus*. Pràcticament és mort quan es tira i ja ha començat la putrefacció, que resguarda del fred els ous, ja que tot el cos és impregnat dels hidrocarburs, que són d'oxidació lenta.

j) L'oxigen de les bosses desapareix a mesura que s'utilitza per a l'oxidació esmentada. Quasi just resta, de tot el conjunt, la cutícula de quitina i la posta.

k) L'esquelet plàstic i les peces de la cutícula envolten els ous, que no s'han espenyat gràcies al gran amortidor que representen les denses capes atmosfèriques inferiors. Uns minuts en terra basten perquè la closca dels menuts esclati i inaugurin una nova generació. La baixada ha durat uns 10 anys.

CONCINANT . . . . NO:

Concebré els residus corporis de la lleialtat. L'ideal inflarà, vigorós, veles pansides i desclourà les sines d'estranyes i amorfes criatures. Reialmes isolats, aparells d'intensa radiació que travessa el buit interestelar i conflueix sobre plaques de parabòlica i ferma sotjança. Amb crueltat de poder i estimació de fill. Impreses seran les senyes de remotes vicissituds. Usurpades les convinences i neguitosos els nombres i dades unívocs. No més desvari germinal. No més càrregues de fluida incertitud. Els embrions desplegaran llurs tels i, en capes successives, conformaran membres de tendra solidesa, humors de compensades activitats, filaments d'anguinoses o serenes correnties. S'espassa, ja, el moment d'irreverent inseminació. No la frívola mecànica ni les onades encoratjades i voluptuoses dels cossos trenats. Cap de les difoses sensacions que anomenam plaer no podrà comprometre's a tant. Els gèrmens s'esfereeixen de llur pròpia proclivitat, de llur incogitada i diàfana tendència. Escollir no és, ací, res més que voler. Desitjar, res més que acceptar. Rebré, estòlid, els anuncis de tota consumació. Profundament es concilien generacions erràtiques i meridians concertats. Només és nauseabund el clot a l'esquena, la propietat pastosa de qui es talla les dents amb la llengua. Saba de composició permanent o transitòria escorça imatjada.

El pensament no és la llavor de l'arbre.

B. Munar

Em vanaré sempre d'haver après a mentir. D'haver il.luminat amb raigs de fervent gelosia els foscos amagatalls del meu assentiment. Brodar, amb fil negre, els secrets més comuns! Exorcitzar, amb espasmes d'home, la bestial perseverància! Però no exultaré si no és negant les vostres pastoses calúmnies. Les vostres insalubres secrecions de pus. L'olor menstrual de les vostres difamacions encertades. Hi posaré un "segons" o un "potser" a les declamacions peremptòries. Un "ben cert" o "això és fals" als pseudòpedes de les vostres insinuacions. Un "no obstant Ics" a les cites rugoses. I amb més elegància adduiré elogis podrits, amb més malícia paralogismes d'exacte arquitectura; amb menys recel sospirs reals, estordiments, veres paraules. Perquè puc consentir, gairebé mel.liflu, el xoc dels escuts. Mes m'és enfarfegós el casc, la cota, la visera. Supèrflua la gespa, arbitràries les línies de calç, escatimades les xarxes i efeminades les cistelles. I em toca parlar ja del tall esmolat. De la persuasió repugnant, de les vísceres untades amb oli sagrat. Auguris sucosos, fetges xuclats per endevins de lícita i conciliatòria cançoneta. Budells delicats i vagues contenint allò indigerit, fètid, viscós. No és la vostra imprecisa perfídia, la vostra assustada i temerària cruesa allò que em provoca revulsió. No la vostra porció establerta d'inhumanitat, no la inanimada pulsió de l'atzar que us retalla i detalla. Allò que abomín és la vostra comprensió.

Bernat Munar

Bernat Munar, nat a Inca, estudia 3er. de Filosofia a la nostra Universitat. És llicenciat en Ciències Químiques.

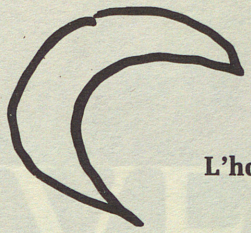

L'hort de la lluna (1983-84)

Pere Rosselló Bover

(XX)

L'Ordre és el Caos:
el bosc té murs de vidre
i els arbres són
idèntics i oposats.
Universals
s'amaguen en les cèl.lules
com en la terra
s'escriuen els camins.

De tot l'Absurd,
l'Humà n'és la mesura:
Ordre en l'embull
i regles per al Caos;
el més grotesc
desperta l'Harmonia;
i el Dia és Nit,
la Nit es clou de Dia.

Tot existeix
i res ja no és real.
El clàssic és
romàntic: capgiram
Mapa i Natura,
i ambdós són la Mentida.

És el poema
escrit als cromosomes
—els sentiments,
pilars d'un temple grec—
com és al cel
la ruta dels estels.

(XL)

¿És un planter
d'arròs, enlluernant,
o un bosc de sal
que creix cap on ell vol?
Un món estrany,
de sers meravellosos,
és sota el sòl...
La rama es fon al cel.

He mesurat
el llarg i el fons dels solcs,
l'índex de llum
sobre les fulles mortes,
el vent i el so
de l'aigua de l'aljub...
Res no permet
concloure el paisatge:

tots els ocells
hi poden fer el niu,
encara els fruits
poden eixir de nou,
i el foc final
ho pot deixar tot cendra.

D'ara endavant,
van els secrets a lloure
dins el mirall:
l'estètica és l'estany
on dorm el gnom
de l'horta de la lluna.

DIAGRAMACIÓ I MAQUETACIÓ D'AQUEST Nº 2 JAUME PINYA

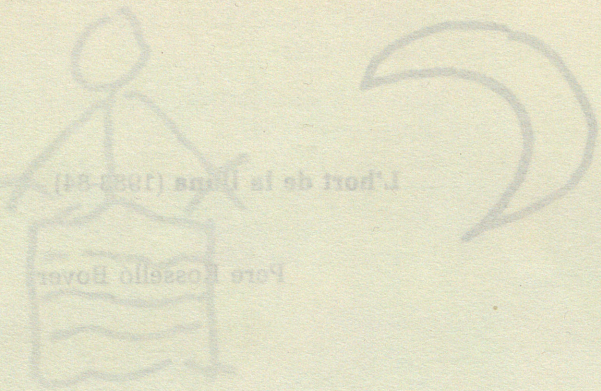

UNIVERSITAT

Arxipèlag

— Ensenyances, idiota: moltes coses que tu des d'aquí fora no veus.

— Però —et responc, Kalikatres, i et record la promesa que has fet de moderació— s'hi ensenya, i bé està així, allò que altres segles trobaren fora de la Universitat, allò que pensadors allunyats pensaren i conclogueren de la seva immersió a la Naturalesa.

— I el segle XXI sabrà allò que el segle XX haurà pensat i així ho ensenyarà a les seves universitats inimaginables.

— Però no hi ha temps, Kalikatres, no hi ha temps. No podem esperar. La nostra Universitat és petita, no té història, no té gaire doblers, no té independència. No ens interessa la il.lustració dels nostres descendents, sinó la nostra. El món és enorme, immens, però tot ja és molt a prop. Podem disposar els encontres amb qualsevol pensador d'idees. L'ànim profund que il.lumina el nostre estatut d'independència dicta aquesta vivificació: conèixer per fer el món, no per dissecar-lo.

— I aquesta és la idea ressuscitada que segons la teva invenció ara és propera i evident?

— Et diria, Kalikatres sapientíssim, que encara és pitjor: és una idea inevitable.

— Podem esser, idiota ignorant, víctimes d'una idea que només tu veus en l'aire que respiram?

— Les coses s'han de fer, i qualcú, inevitablement, les farà. Si la universitat comprèn el signe dels temps i estudia cabalment les seves obligacions, podrà intervenir plenament en el món immediatament posterior a aquest vell món cansat. Però si no és així, si per casualitat o mala fortuna la universitat s'embranca en la lògica del seu propi procés productiu —les entranyes de la màquina—, llavors d'altres compliran la feina.

— Això que tu en dius "entranyes de la màquina", quina maldat amaga?

— No hi ha cap mal, Kalikatres, que qualcun dels teus deixebles il.lustrats convenci els seus deixebles de les seves opinions, i les proclami com si fossin coneixement. Tampoc no hi ha cap mal en el fet que expliquin els seus sabers com a taula i mesura dels sabers del món i ocultin el que no saben i no indiquin el lloc on qualsevol deixeble podria trobar per si mateix tan belles coses. No és que no hi hagi cap mal: és que és inútil.

— Així, de què et queixes?

— La queixa és el vici del funcionari. Jo no hi incorr. Cadascú ha de lluitar amb les seves fortunes: la caritat empara la fam, però no la set de coneixement.

— Conclou el teu propòsit i la teva idea, jove, però no interpretis els meus silencis com a aprovació: estic cansat.

— La fatiga, Kalikatres, tampoc no és innocent. Tingues cura dels teus somnis i les venjances del teu fetge i escolta atentament: ara passen coses que cap temps anterior no hauria sospitat; per damunt d'elles es destaca el giny dels Mass Media: un procediment construït per molts i sustentat per tots la missió principal del qual consisteix a proporcionar imatges del món. La gent, reclosa en l'ordre poruc del seu pensament, no vol l'experiència directa de les coses. El que passa i el que no passa mai, es veu i s'observa a través d'aquest curiós procediment sustentat per tots. Els Mass Media llegeixen el món i construeixen imatges d'aquests fets: per a la gent la realitat ha arribat a esser la imatge construïda que remet a una realitat suposada, hipotètica, però creguda.

— I en què ens enfastidia, això, a nosaltres, que sempre furgam documents fidelíssims i trets inqüestionables de la manera de procedir natural i cultural?

— Per astúcia la universitat comprèn i admira els Mass Media i hi reclama un lloc modest per construir una imatge que li permeti de créixer amb bones maneres i pacíficament.

— Jo em pensava que la teva idea proposava l'encontre de les cultures en el Mediterrani.

— No t'equivoques, Kalikatres; però per fer-ho cal un pla.

— Un pla teu, jove, no em sedueix.

— Recorda que és inevitable.

— Així, si ja res no ens salvarà del teu deliri, idiota, exposa'l, ja.

— No Kalikatres, Seran estimables el teu concurs i el teu interès: serà preceptiu que endevinis cap a quin lloc i de quines diferents maneres el temps que ve empra les coses d'avui. Tu, Kalikatres, endevinaràs.

Basili Baltasar

MASS MEDIA

Mesa redonda sobre "Difusión de la investigación y de la ciencia", ayer en la Banca March

"En España no se ha entendido que la ciencia es una parte de la cultura"

...ulo "Difusión de la investigación y de la ...ver una mesa redonda en los lo...

...media i Un...

Los responsables de los gabinetes de prensa de universidades celebraron su primera reunión en Can Tápara

'Somos telefonistas del patrón'

Los responsables de los gabinetes de prensa e información de universidades celebra... primera jornada de trabajo, dentro d... Universidad", ciclo de conferencias organizado por la Universidad de Palma.

MASS MEDIA UNIVERSI...

Fernando Delgado, director de RNE, cerró el ciclo de con... de las Universidad... está pidiendo un... ad que ni... mun...

"Soy partidario de todo

...o García Guillém, director de "Investigación y Ciencia"

España padece la maldición de la ineficacia

Una de las publicaciones periódicas de mayor prestigio e interés, un trabajo nacional, por cada siete internacionales porque "la cuestión nacional no es importante —dice el director García Guillén—

"Necesitamos una ley de la comunicación"

Se manifestó en contra de la televisión

José Luis Balbín: «En ...a ya no quedan temas tabús para la información»

Julián Lago, director de "Tiempo", señala que las elecciones legislativas se celebrarán en noviembre del 86

"El PSOE, si de algo no entiende, es de prensa"

A partir de enero de 1986

La Universidad tiene que cambiar para entrar en el Mercado Común

N.G.O.

Muchas son las cosas

Manuel Parés, vicerrector de la U... ...nacional a...

Lluís Bassets, de "El País"

"La televisión no puede funcionar culturalmente"

...iodista señaló que en las ...iedades industriales los ...s ya no sirven de pauta ...la distinción de clases

...la libertad de expresión"

Reanudando el ciclo de conferencias universitarias "...ass media i Universitat", se inicia la semana ...debatidos en los últimos tiempos. ...tado...

...la saturaron las aulas ...ilares pero no ...paralel...

Afirmó ayer en Palma Vidal Beneyto, experto en comunicación

26 ABR. 1985

"Pronto habremos de pagar para hablar en nuestra propia lengua"

"Los políticos se pegan por salir en la televisión"

"Los idiomas se industrializarán

"En España se abusa de la libertad de expresión"

"El nivel cultural del ciudadano medio de Norteamérica es pésimo"

"Los periodistas no se resignan a ser protagonistas"

"El poder judicial ha de mantener estructuras ya superadas"

Afirmó ayer en Palma Juan Luis Cebrián

Robert Graham: «La transición política española ha sido puramente formal»

Segunda conferencia de «Mass Media i Universitat»

Juan Luis Cebrián, director de «El P

«La reforma del profesorado es la base de la nueva Universidad»

«Cebrián: «la sentencia sobre la ley del aborto es un jarro de agua fría para la sociedad»

«La información política interesa cada vez menos, afortunadamente»

■ Julián Lago, de «Tiempo», en el ciclo Mass Media i Universitat

Concha Rosillo

Julián Lago, director de la revista «Tiempo», estuvo ayer en Palma ofreciendo una confe-

"La concentración de poder en la información es mala"

ULTIMA HORA

14 ABR. 1985

Mass Media i Universitat en B. March

«La gente está ávida de información científica y de conocimientos en general»

Concha Rosillo

Dentro del ciclo Mass Media i Universitat, en la tarde de ayer se celebró una mesa

ABRIL, LLIBRES MIL

Ha passat el dia del llibre i crec que podem dir que ha passat amb molta pena i poca glòria. Aquest tòpic es del tot escaient aquí perquè la festa, sempre a través del meu discret estigmatisme, si en qualque cosa va destacar va esser en vulgaritat. És a dir, "abril, llibres mil" sempre que entenguem per mil això, una quantitat, i sense cap tipus d'hiperbolisme retòric. Quan la dita fa referència a l'aigua de pluja hi ha evidentment una referència molt més clara a la qualitat que a la quantitat de l'aigua.

El que més em va cridar l'atenció fou la temàtica predominant dels llibres exposats a quasi tots els *stands*; gairebé tots i estaven estibats de llibres de temes galàctics, de parapsicologia, horòscops i ordinadors; tret d'això, poques novetats i de no massa enganxada.

No puc parlar d'una manera precisa del nombre de visitants com tampoc del volum de les vendes, perquè no he consultat estadístiques; faig, per tant, una referència al que, en aquest aspecte, vaig poder apreciar, damunt damunt, i que em va suggerir algunes consideracions. Veritablement la Plaça Major i la de Cort, quan jo vaig esser-hi, estaven ben concorregudes, bàsicament d'estudiants. No seria just si digués solament que qualsevol excusa és bona per "perdre" unes hores d'escola. Vaig veure gent que prenia notes i que demanava dades als llibreters —qualque professor havia exigit constància de la visita— i un grup de *teenagers* alternava cada *stand* amb els mostradors d'alguna de les tendes de modes veïnes. I vos jur també que vaig esser testimoni d'algunes compres, concretament de dues.

Be, i què en treim de tot això? Senzillament res, tampoc no importa gaire; però hom es demana: augmenta el nombre de lectors?, i constata cada vegada que entra en una llibreria que els preus dels llibres han augmentat, i que la TV, els ordinadors personals, els vídeos..., no deixen ja quasi espai on aficar un llibre. I hom torna a pensar: es mor el llibre?, i recorda que un marquès, no cal dir que de dretes, durant la guerra civil, manifestava que la causa de tots els mals —volia dir revolucions— era que els governs volien mostrar de llegir a la gent. Hi ha tan poques revolucions darrerament que pens que devem llegir poc.

Benvinguda la festa del llibre encara que només hagi estat per fer-me pensar. Ah, i també m'ha duit a fer una petita contribució a la causa: he de preparar una prova d'ortografia per a un examen i ho faré llegint un capítol de *La gramática parda*; i al meu fill, durant el descans del partit de futbol que feim, ell i jo, cada dimarts, li llegiré un capítol de *La historia interminable*.

Sebastià Roig

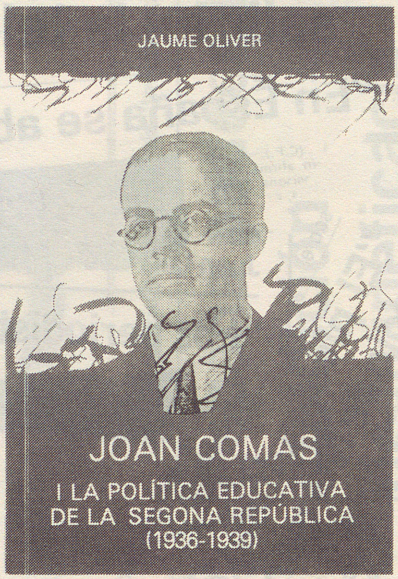

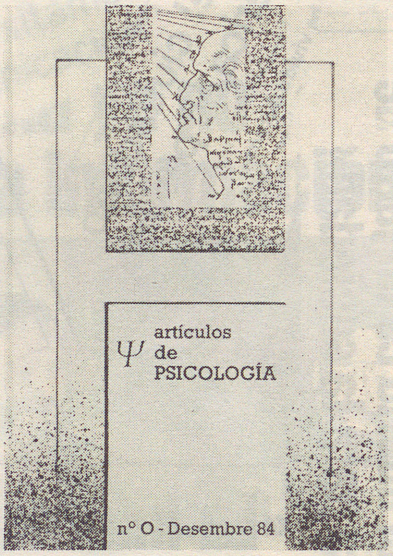

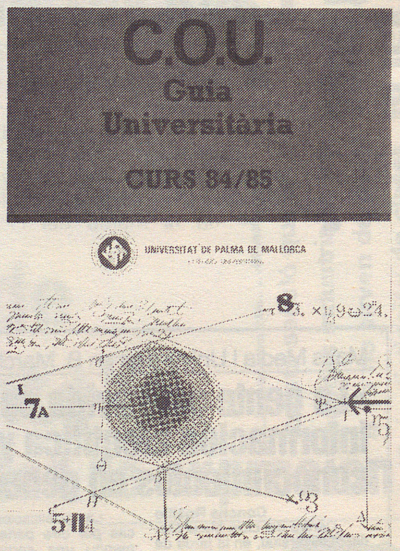

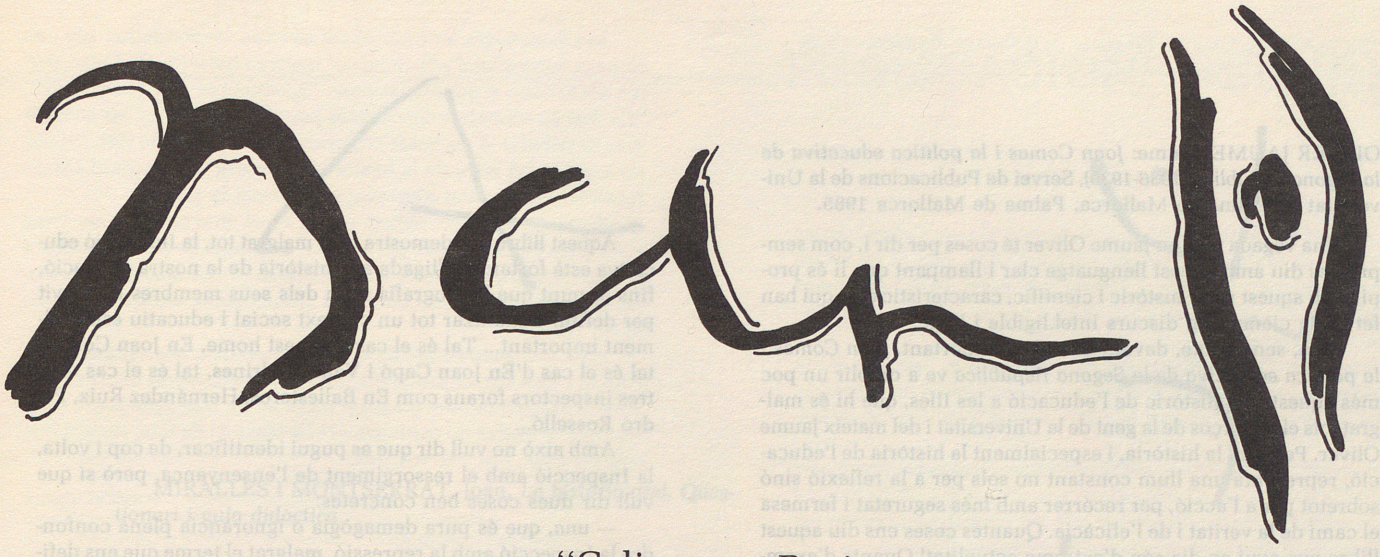

"Caligrama. Revista Insular de Filología"

Sección de Filología Hispánica. Facultad de Filosofía y Letras.
Universidad de Palma de Mallorca.

La Sección de Filología Hispánica de la Facultad de Filosofía y Letras lanzó, durante los últimos meses de 1984, el primer volumen (núms. 1 y 2) de la revista "Caligrama" ("de filología" por sus contenidos e "insular" por sus condicionamientos), con la cual los actuales Departamentos de la mencionada Sección pretenden contribuir a la investigación filológica y literaria mediante la publicación de artículos y ensayos de índole preferentemente universitaria sobre temas de la especialidad.

La revista, que tendrá una periodicidad semestral y estará abierta a los intercambios y colaboraciones que su Consejo de Redacción considere oportunos, está concebida como vehículo institucional de investigación universitaria y sin fines lucrativos, destinándose una gran parte de su tirada al intercambio con otras revistas de ámbito similar. No obstante, y para ampliar su difusión y ayudar a su supervivencia, una tercera parte, aproximadamente, de dicha tirada se destina a la venta por suscripción directa o en librerías y a la venta (a un precio considerablemente inferior) a alumnos, profesores y personal no docente de nuestra Universidad.

En los dos números de este primer volumen se reúnen los siguientes artículos: *Los* Poemas póstumos *y la significación del tiempo en la poesía de Jaime Gil de Biedma*, de María Payeras Grau; *Un exemple de revisió en la poesia de Josep Carner*, de Jordi Làrios; *Un hipotético soneto surrealista de Valle-Inclán. Análisis de "Rosa de Sanatorio"*, de José Servera Baño; *La poesía de Miguel Labordeta*, de Francisco J. Díaz de Castro; *Situación histórica de la poesía surrealista portuguesa (2). Surrealismo, movimiento surrealista y poesía surrealista en Portugal*, de Perfecto-E. Cuadrado Fernández: *Ideología y representación literaria*, de Carlos Reis; *El concepto de la fortuna en* La vida y muerte de Herodes *de Tirso de Molina*, de Dawn L. Smith; *Algunas reflexiones sobre el verso 20 del Poema del Cid, "¡Dios, que buen vasallo! ¡si oviesse buen señore!* de Rosa Garrido; *El epistolario de Santa Teresa de Avila; Estudio sintáctico-estilístico*, de Francisca Caimari Frau; *César Vallejo: una respuesta poética al dolor de España*, de Teobaldo A. Noriega; *De El Dorado a Comala*, de A. Bernat Vistarini; *Entrevista a Mario Benedetti*, por M. Fiol y A. Puertas; *Antígona Vélez o la poesía convertida en tragedia*, de Carme Bosch; *Teoría dramática de Alfonso Sastre*, de Josefina Manchado; *Aproximación a la semiótica teatral*, de A. Patricia Trapero Llobera; *Hacia la videolibertad de los teleñecos*, de Cathy Sweeney; *L'"estructura profunda" a la gramàtica generativa i transformacional*, de Bartomeu Bauçà; *Sobre el tipo de composición romance "portaplumas"*, de Antonio Vañó Cerdá; *Lectura de Roca Fuster*, de F. J. Díaz de Castro. El volumen aparece ilustrado con reproducciones de obras del pintor Roca Fuster, quien realizó expresamente para la revista los dibujos de las portadas y del cual, como hemos dicho, se ofrece una semblanza crítica firmada por Francisco J. Díaz de Castro, profundo conocedor del autor y de su obra.

Para el próximo número, cuya aparición está prevista para los meses de Abril-Mayo del presente año. la revista cuenta ya con colaboraciones de destacados especialistas como los Drs. Cuevas (Univ. de Málaga), Jaime Siles (Univ. de Viena), W. Pertaub (Univ. de Stirling), Gérard Dufour y Eutimio Martín (Univ. de Aix-en-Provence), además de las aportaciones de los profesores miembros de la Sección de Filología Hispánica de nuestra Universidad, y estará ilustrada con reproducciones de la obra del pintor Menéndez Rojas, introducida y comentada por Perfecto-E. Cuadrado.

Pese a su cortísima vida, "Caligrama" tiene asegurado ya el intercambio con importantes revistas de su especialidad, como "Cuadernos Hispanoamericanos" (Madrid), "Revista de Filología Española" (CSIC, Madrid), "Nueva Revista de Filología Hispánica" (El Colegio de México, México), "Revista Iberoamericana" (Pittsburgh, Pennsylvania), "Estudios de Lingüística" (Alicante), "Syntaxis" (Tenerife), "Fin de Siglo" (Jerez), "Archivum" (Universidad de Oviedo), "Estudios Humanísticos/Filología" (Universidad de León), "Hora de Poesía" (Barcelona), "Anales de Letras" (Universidad de Murcia), "Revista da Faculdade de Letras" (Universidad Clássica de Lisboa), "Colóquio/Letras" (Fundação Caloustre Gulbenkian, Lisboa), "Cadernos de Literatura" (Coimbra), "Grial" (Vigo), "La Gaceta del Libro" (Madrid), "Études Hispaniques et Luso-Bresiliennes" (Univ. de Haute-Bretagne, Rennes), "Jornal de Letras, Artes e Ideias" (Lisboa), "Revista de Literatura" (CSIC, Madrid), "Revista Portuguesa de Filologia" (Coimbra), "Trafalgar Square" (Barcelona), "Anuario de Estudios Filológicos" (Univ. de Extremadura) "Cahiers" (Univ. de Aix-en-Provence), etc. Por intercambio recibe también el Departamento importantes colecciones filológicas como las publicadas por las Universidades de Granada, Santiago de Compostela o Rennes/Haute-Bretagne. Finalmente, habría que destacar el hecho de que el órgano internacional más importante del hispanismo, el "Bulletin of Hispanic Studies", se ha comprometido a reseñar periódicamente la revista en su *Review of Reviews*.

Asegurada su difusión y aceptación nacional e internacional, la única —la tradicional— amenaza que pudiera ensombrecer su continuidad, al menos durante estos dos primeros años de consolidación, sería la de su adecuada financiación, para lo cual no bastan, desgraciadamente, ni la calidad de los trabajos publicados ni el entusiasmo y el esfuerzo de los trabajadores que la hacen posible ni —no precisamos decirlo, pero quizás convenga recordarlo— el magro presupuesto de que disponemos para esta actividad, para cualquier actividad universitaria.

Perfecto-E. Cuadrado
Secretario de Redacción

OLIVER JAUME, Jaume: *Joan Comas i la política educativa de la Segona República (1936-1939)*, Servei de Publicacions de la Universitat de Palma de Mallorca, Palma de Mallorca 1985.

Una vegada més en Jaume Oliver té coses per dir i, com sempre, les diu amb aquest llenguatge clar i llampant que li és propi; amb aquest rigor històric i científic, característic dels qui han fet de la ciència un discurs intel.ligible i lògic.

Som, sens dubte, davant una obra important. *Joan Comas i la política educativa de la Segona República* ve a omplir un poc més aquest buit històric de l'educació a les Illes, que hi és malgrat tots els esforços de la gent de la Universitat i del mateix Jaume Oliver. Per a mi la història, i especialment la història de l'educació, representa una llum constant no sols per a la reflexió sinó sobretot per a l'acció, per recórrer amb més seguretat i fermesa el camí de la veritat i de l'eficàcia. Quantes coses ens diu aquest llibre que avui en dia són d'extrema actualitat! Quants d'exemples de biografies personals, de situacions educatives, d'Institucions... que foren i no són, que volien i se cegaren sense remei per interessos, ambicions o, el que és pitjor, per errors magnicides...! Si d'una vegada, quan anam desgranant el treball de cada dia, tinguéssim ben present les lliçons de la història més immediata, i els indicadors més significatius del futur que ja s'insinua al nostre horitzó... Potser ens evitaríem moltes passes inútils i potser es trencarien molts d'atreviments, furtius i sempre ignorants.

Des de la perspectiva pedagògica, crec que ha encertat del tot tant en el disseny com en el contingut. El llibre conté tres parts que, encara que diferenciades, estan unides per un mateix eix intencional: a partir d'una biografia personal va descobrint tot un context pedagògic que, en cercles cada vegada més precisos, ens explica el que ha estat la nostra història educativa respecte a nosaltres mateixos i respecte a l'àmbit de l'Estat Espanyol...

D'aquesta manera, l'autor dedica la primera part del llibre a la biografia de l'inspector menorquí Joan Comas i Camps en quant al fet que la seva vida, personalment i professionalment, discorr dins un temps i un espai, dinàmic i viu, que determina la nostra història educativa a principis de segle...

Després, l'autor realitza un estudi analític d'un període transcendental per a l'educació al nostre país: la segona república. El vertaderament original i inèdit d'aquesta visió històrica és que ens presenta, d'una manera clara i senzilla, els fets i les decisions més significatius a partir d'una política educativa duita a terme per la Segona República durant la guerra, del 36 al 39, perspectiva, per raons evidents, no massa coneguda fins avui i, en molts d'aspectes, realment suggestiva... Finalment, el llibre té una tercera part, plena d'humanisme i afecte, on en Jaume manifesta autèntiques condicions literàries descobrint el caire profund i tendre d'un home extraordinari.

Aquest llibre ens demostra que, malgrat tot, la Inspecció educativa està fortament lligada a la història de la nostra educació, fins al punt que la biografia d'un dels seus membres ha servit per definir i analitzar tot un context social i educatiu especialment important... Tal és el cas d'aquest home, En Joan Comas, tal és el cas d'En Joan Capó i Valldepadrines, tal és el cas d'altres inspectors forans com En Ballesteros, Hernández Ruiz, Pedro Rosselló...

Amb això no vull dir que es pugui identificar, de cop i volta, la Inspecció amb el ressorgiment de l'ensenyança, però sí que vull dir dues coses ben concretes:

— *una*, que és pura demagògia o ignorància plena confondre la Inspecció amb la repressió, malgrat el terme que ens defineix i malgrat l'intent permanent de manipulació i de convertir els seus membres en *missi dominici*..., cosa que sol succeir quan no hi ha llibertats ni democràcia...

— *dues*, que sempre coincideix un moment de plenitud educativa amb la figura incomparable d'un inspector, fruit no tan sols d'una personalitat excepcional, sinó també d'una Institució potenciada, apropada als mestres, plena de recursos.

La màxima professionalitat de la Inspecció s'aconsegueix l'any 1932, quan es fa una regulació objectiva i seriosa de les seves funcions i es converteix en l'avantguarda de la renovació pedagògica... I això ho varen fer ministres de la República, socialistes, tan coneguts com Fernando de los Ríos, Marcelino Domingo y Barnés...

L'any 1932 es creen els Centres de Col.laboració Pedagògica, autèntics centres de promoció de la renovació educativa, ben diferents dels que ressuscitaren l'any 1964 i que, amb raó, varen merèixer un comentari irònic de l'amic Janer Manila a "*Petites memòries d'un mestre del meu temps*".

Sols una Inspecció professional pot anar endavant... I així jo mateix ho demanava públicament fa gairebé un any i mig amb motiu de l'obertura de les Jornades Pedagògiques: una Inspecció moderna, amb recursos, apropada als Mestres, com a punta decidida de renovació i de suport a pares, professors i alumnes...

En definitiva, el llibre d'en Jaume Oliver és una fita històrica més que ens aclareix moltes coses, no sempre ben compreses, i que, malgrat tot, constitueixen la vertadera essència del nostre poble.

Bartomeu Rotger i Amengual

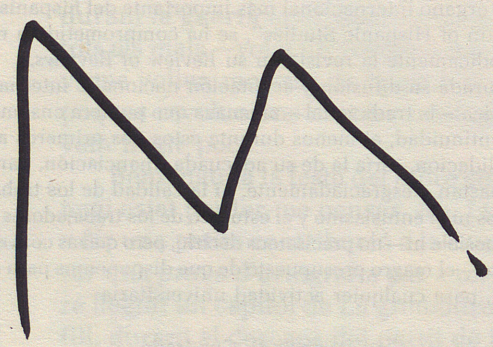

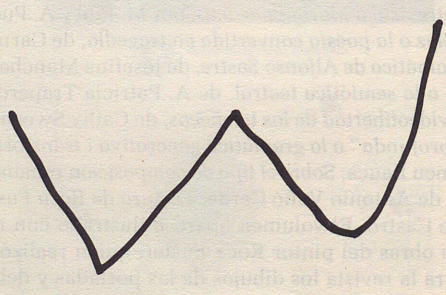

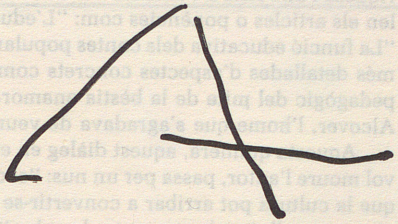

MIRALLES I MONTSERRAT, Joan, *La història oral. Qüestionari i guia didàctica.*

El llibre de Joan Miralles i Montserrat, recentment publicat per l'Editorial Moll en la col.lecció "La Finestra" de textos didàctics, em suggereix una sèrie de reflexions que vaig tenir ocasió d'exposar públicament en un acte de presentació a Ciutat i sobre les quals ara voldria tornar insistir.

Fa alguns anys, un grup d'ensenyants es manifestava per la Rambla barcelonina tot reclamant el dret d'impartir un ensenyament vinculat a la realitat (lingüística, històrica, cultural, antropològica...) del país, mentre alçaven enlaire una sèrie d'eslògans que venien a reafirmar aquella exigència: una escola al servei de les necessitats de la col.lectivitat. Un d'aquells escrits deia: "Necessitam les eines", i sintetitzava la voluntat d'una didàctica eficaç en el redescobriment del país i d'unes al servei d'aquesta didàctica.

És bo recordar l'anècdota en el moment de la presentació d'un llibre que pretén esdevenir una eina al servei de la investigació i del coneixement de tot quant la memòria oral ens ofereix en l'exploració d'allò que configura substancialment una entitat humana. El treball del professor Miralles ho és, una bona eina, llargament elaborada i flexible, adaptable a una àmplia diversitat de situacions didàctiques.

He dit que es tracta d'una eina llargament elaborada i hauria d'afegir que és el resultat d'una llarga experimentació. Mercè Vilanova, de la Universitat de Barcelona, ha qualificat l'autor d'aquest llibre de "capdavanter en aquesta tasca, difícil i apassionant, de recollir les paraules dels testimonis més vells de les nostres comunitats" i ha destacat la importància i el valor d'aquests testimonis, d'aquests documents avui utilitzats per historiadors, antropòlegs, etnòlegs, lingüistes, etc..., perquè signifiquen la introducció en les nostres anàlisis de les majories mantingudes en el silenci, dels marginats, d'aquells que sovint l'han patida, la història. Així, aquesta deixa d'esser el relat d'allò que va imposar-se i dirigeix l'atenció a allò que sovint era explicat en veu baixa.

Jo el record, el professor Miralles, a les darreries dels anys seixanta, pioner de la recerca oral, engrescat en les entrevistes, mentre tractava d'aclarir allò que havia estat el nostre poble i que configura el substrat més immediat del temps d'avui.

El llibre és dividit en quatre parts integrades per una introducció de caire teòric, la presentació del qüestionari, la guia didàctica elaborada a partir dela pròpia experiència, i un apèndix en el qual ens ofereix el text íntegre del qüestionari i una sèrie de fitxes de recerca perquè serveixin de model. L'obra es completa, finalment, amb una bibliografia d'un interès ben remarcable.

En una de les primeres pàgines del llibre l'autor ens diu, en un intent de justificar la seva proposta: "perquè estic segur que treballar en fonts orals és un dels mètodes més engrescadors per a conèixer el país". I, en definitiva, aquesta és la més noble de les propostes: el camí del coneixement a través de la pròpia vida, de les petjades que han marcat els homes que han viscut en un espai concret, en un tros de país. I el treball en aquesta direcció s'insereix en l'avantguarda de la pedagogia.

Gabriel Janer Manila

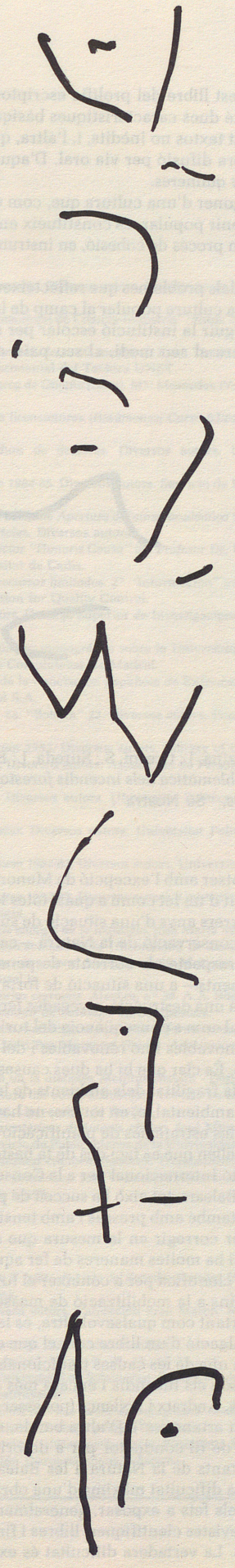

JANER MANILA, Gabriel: *Pregoner de quimeres*. Barcelona: Fundació Serveis de Cultura Popular/Alta Fulla, 1985. ("Cultura Popular", 2).

Aquest llibre del prolífic escriptor i pedagog Gabriel Janer Manila té dues característiques bàsiques: una, que és un recull de devuit textos no inèdits, i, l'altra, que molts d'ells han tengut la primera difusió per via oral. D'aquí ve l'encert del títol: *Pregoner de quimeres*.

Pregoner d'una cultura que, com diu l'autor, "pel seu afany d'esdevenir popular, es constitueix en consciència de la col.lectivitat, en procés de cohesió, en instrument d'identificació col.lectiva".

Un dels problemes que reflecteixen aquests textos és com fer arribar la cultura popular al camp de la pedagogia, quins camins ha de seguir la institució escolar per ser educativa, i per no ser estrangera al seu medi, al seu país, a la seva llengua.

Les fonts orals, les ombres col.lectives, les rondalles, són una riquesa i una eina d'educació col.lectiva i individual, d'això parlen els articles o ponències com: "L'educacio i les fonts orals"; "La funció educativa dels contes populars", o també les anàlisis més detallades d'aspectes concrets com la troballa del "Sentit pedagògic del mite de la bèstia enamorada", o "Antoni Maria Alcover, l'home que s'agradava de veure la por".

Aquesta quimera, aquest diàleg en el qual ens movem i ens vol moure l'autor, passa per un nus: "el deliri de pensar i creure que la cultura pot arribar a convertir-se en un acte de resistència, en una lluita oberta contra la colonització, contra la mediocritat" (p. 5).

El diàleg queda encetat, creim: necessitam que tengui continuació i que siguin molts els dialogants emissors. Sabrem respondre adequadament a aquest repte de fer una pedagogia viva, arrelada al medi i no colonitzada? La tasca és de tots, encara que tots no sigui, encara, tothom.

Ramon Bassa
Mallorca, maig 1985

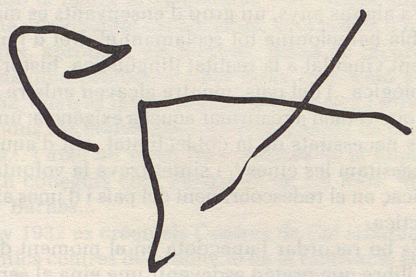

Alzina, J.; Crespí, S.; Sureda, J.; *Els boscos de les Illes Balears. La problemàtica dels incendis forestals*. Editat per la Caixa de les Balears, "Sa Nostra".

Potser amb l'excepció de Menorca, les illes Balears no s'han escapat d'un fet comú a quasi totes les illes del món: el pas ràpid els darrers anys d'una situació de subdesenvolupament amb una bona conservació de la Natura —causats els dos fets per l'aïllament respecte als corrents de pensament que s'imposaven als continents— a una situació de forta millora econòmica, lligada, però, a una destrucció, a vegades feresta, dels valors de l'ambient natural com a conseqüència del turisme, l'explotació dels recursos renovables i no renovables i del creixement de la pròpia població. És clar que hi ha dues causes profundes principals, la coneguda fragilitat dels ambients de les illes i la manca de planificació ambiental, o, en tot cas, no haver inclòs els valors ambientals a les estratègies de planificació i desenvolupament, tal com aconsellen que es faci des de fa bastants d'anys institucions com la Unió Internacional per a la Conservació de la Natura (IUCN). A les Balears, tot això ha succeït de pressa, en una vintena d'anys, i ara, també amb presses i amb tensions, ens veim obligats a lluitar per corregir en la mesura que sigui possible la situació.

Hi ha moltes maneres de fer aquesta lluita, des de la investigació científica per a conèixer el funcionament de la nostra Natura fins a la mobilització de masses. Una d'elles, almanco tan important com qualsevol altra, és la que es fa amb la publicació i divulgació d'un llibre com el que comentam, llibre que se centra en una de les causes tradicionals de la degradació ambiental com són els incendis i encara més que a altres llocs a les zones d'Artà, Andratx i Pollença (pot esser casualitat que dos dels autors siguin artanencs?). D'altra banda, els incendis serveixen clarament de fil conductor per a descriure les característiques més impotants de la Natura a les Balears.

La dificultat màxima d'una obra com aquesta no és la selecció dels fets a exposar, generalment ben coneguts i escampats per revistes científiques, llibres i fins i tot diaris i altres publicacions. La vertadera dificultat és exposar-los de tal manera que arribin a una gamma de gent al més diversa possible, i l'interessin. I això s'ha aconseguit plenament a la meva manera de veure. Els autors principals s'han cercat la col.laboració de molta de gent, entre la qual hem de destacar necessàriament el dibuixant i els fotògrafs, que han aportat unes il.lustracions bellíssimes, comparables amb les d'aquell famós llibret *Nature at work* —o potser superiors—, que va editar el Museu Britànic l'any 1978 i es va traduir més tard al català.

És un llibre d'una gran bellesa plàstica, un llibre que es veu que és fet amb amor. D'altra banda s'hi veu el domini del propòsit didàctic sobre el científic, amb una concepció al meu entendre massa negativa de l'home com a part de l'ambient. El fet que les coses s'hagin fet en general malament no vol dir que no es puguin fer bé. Fins i tot els incendis poden ser uns mètodes adequats per a la gestió de certs ambients naturals si s'apliquen amb criteris científics, com demostren investigadors tan prestigiosos com el francès L. Trabaud, perquè, de fet, els incendis són una de les constants del nostre ambient i totes les espècies vegetals perennes del nostres boscos i garrigues estan adaptades als incendis.

Finalment, hem de tenir en compte que el concepte popular tradicional de la Natura a les nostres illes, concepte que seria molt interessant que fos investigat amb profunditat, ha estat molt negatiu, com queda reflectit a les Rondalles, on els boscos, per exemple, o bé són llocs perillosos i paorosos o llocs que sols serveixen per a propòsits utilitaris com són caçar o fer carbó. Aquest fons cultural, que probablement forma una espècie de subconscient col.lectiu, és molt important a l'hora de planificar la gestió ambiental, sobretot si volem que es faci amb la participació del poble, i sembla que va canviant els darrers anys. Amb obres com aquesta, acompanyades d'altres accions, potser farem canviar el sentit contrari a la natura de la cultura popular balear i, per ventura, mentres a nosaltres quan erem petits les nostres padrines ens contaven rondalles que començaven amb aquell inefable "Això era i no era, bon brou faci sa caternera...", als nostres fills o néts els seus ordinadors personals els encetaran les històries dient: "En aquell temps que els homes destrossaven la Natura als llocs més bells del nostre Planeta i fins i tot de la nostra Galàxia, hi havia un...".

Miquel Morey i Andreu

CENTRE DIPOSITARI:
FACULTAT DE FILOSOFIA I LLETRES

— *La vida rural romana en Extremadura*. D. Enrique Cerrillo Martín de Cáceres. Servicio de Publicaciones de la Universidad de Extremadura.

— *Instituciones y sociedad en la Mallorca Medieval*. Pablo Cateura Bennásser. Universidad Nacional de Educación a Distancia.

— *Comunidad y servicios sociales* i *Jornadas de Acción Social de Canarias*. Diversos autors. Dirección General de Bienestar Social. Consejería de Trabajo, Sanidad y Seguridad Social.

— *Anales de la Universidad de Cádiz. I*. Diversos autors. Servicio de Publicaciones de la Universidad de Cádiz.

— *Estudios de Historia y Arqueología Medievales III y IV*. Diversos autors. Servicio de Publicaciones de la Universidad de Cádiz.

— *El fenómeno de la concertación social como base para un desarrollo estable y democrático*. Cuarto trimestre. Andres Aylwin Chiorrini. Centro de Investigación y Promoción Iberoamericana y España.

— *Memoria del año académico 1983/84*. Diversos autors. Universitat de Santander.

— *Jaime I su época. I ponencia. La expansión político-militar de la Corona de Aragón bajo la dirección de Jaime I: Baleares*. X Congreso de Historia de la Corona de Aragón. Alvaro Santamaría. Institución Fernando el Católico de la Excma. Diputación Provincial de Zaragoza.

— *Experimentació agrària. Circular núm. 46. Comparació de les característiques agronòmiques de l'alfals IV, V, VI*. Diversos autors. Obra Social de la Caixa de Pensions. (Un exemplar a Magisteri).

— *Experimentació agrària. Circular núm. 47. Producció de proteïna de diferents varietats de l'alfals*. Diversos autors. Obra Social de la Caixa de Pensions.

— *Annales. Anuario del Centro de la Universidad Nacional de Educación a Distancia*. Diversos autors. Universidad Nacional de Educación a Distancia.

— *Los cien mil hijos de San Luis, y las relaciones franco-españolas*. Rafael Sánchez Mantero. Universitat de Sevilla.

— "Ereiten. Universidad Sociedad. Revista de la Universidad de País Vasco". Diversos autors. Núms. 2 i 4. Universitat del País Basc.

— "Canelobre. Revista del Instituto Juan Gil-Albert". Núm. 2. Diversos autors. Publicación del Instituto de Estudios Juan Gil-Albert, de la Diputación Provincial de Alicante.

— *Federico de Castro y Fernández (1834-1903). Filósofo e historiador de la filosofía*. Juan López Alarez. Servicio de Publicaciones de la Universidad de Cádiz.

— *Anuario de estudios filológicos, VI*. Diversos autors. Universitat d'Extremadura.

CENTRE DIPOSITARI:
FACULTAT DE CIÈNCIES

— *Memoria de Investigación. Curso 1982/83*. Diversos autors. Universitat Autònoma de Madrid. Facultat de Ciències.

— *Memoria de Investigación. Curso 1982/83*. Diversos autors. Universitat Autònoma de Madrid. Facultat de Medicina.

— *Memoria de Investigación. Curso 1983/84*. Diversos autors. Universitat Autònoma de Madrid. Facultat de Ciències Econòmiques i Empresarials.

— "Fulls de divulgació agropecuària de l'Obra Agrícola de la Caixa de Pensions". *Transplantament d'embrions en vaques de llet*. Núm. 9. Diversos autors. Obra Social de la Caixa de Pensions.

— *Instituto Químico de Sarrià. Trabajos de fin de carrera definidos en 1983*. Diversos autors. Romargraf, S.A.

— *Dati per la verifica dei programi trasmessi. Detto: scritto e raccontato. Volume I: 58*. Diversos autors. Secretaria del Consiglio di Administrazione di RAI. Radiotelevisione Italiana. Núms. 58 i 60.

— "Saber". Núm. 1. Diputació de Barcelona. L'Avenç S.A.

— *Apertura del curso académico 1983/84. Salón de Actos de la Sede Central de la Universidad*. Diversos autors. Universitat Politècnica de València.

— *La Sociedad Malagueña de Ciencias. Catálogo de sus manuscritos*. Diversos autors. Universitat de Màlaga.

— *Experiencias internacionales en la organización y gestión de la Investigación en la Universidad*. Diversos autors. Fundación Universidad-Empresa Ministerio de Educación y Ciencia.

— *Centros públicos de investigación en España. Catálogo de Centros Públicos de Investigación*. Diversos autors. Ministerio de Educación y Ciencia. Dirección General de Política Científica. Subdirección General de Documentación e Información Científica.

— *Resúmenes de conferencias: Química agrícola en relación con la fertilización mineral*. Diversos autors.

— *Carcinogénesis metálica: Níquel*. Diversos autors. Universitat de Valladolid. (2 exemplars).

— *Recerca de la Univesitat Politècnica de Catalunya. Cursos: 1982-1983 i 1983-84*. Diversos autors. Universitat Politècnica de Catalunya.

— *Instituto Español de Oceoanografía*. Diversos autors. Ministerio de Agricultura y Pesca y Alimentación.

— "Fichero Bibliográfico Internacional de Ciencia-Industria". Núm. 23, Libreria Ciencia-Industria S.L.

— *Microtesoro de Ganadería (con más de 1.000 vocablos)*. Xuan Tomás Garcia Tamayo. Universidad Nacional Experimental del Tachira UNET.

— *Flora y vegetación de la comarca de Omaña (León)*. Mª. Mercedes Pérez García. Universitat de Salamanca.

— *Tesis doctorales y tesinas de licenciaturas (Resúmenes) Curso 83/84*. Diversos autors. Universitat de Sevilla.

— *Acto de Solemne Investidura de doctores*. Diversos autors. Universitat Complutense.

— *Apertura de curso académico 1984-85*. Diversos autors. Servicio de Publicaciones de la Universidad de Cádiz.

— *Discurso correspondiente a la Solemne Apertura del curso académico 1983/84 por el Sr. Dr. D. José Luis Amorós Portoles*. Diversos autors.

— *Acto de investidura como Doctor "Honoris Causa" del Profesor Dr. William W. L. Glenn*. Diversos autors. Universitat de Cadis.

— *La calidad en un mundo de recursos limitados*. 2ª "Información" núm. 27. Diversos autors. European Organisation for Quality Control.

— *Memoria 1978*. Diversos autors. Consejo Superior de Investigaciones Científicas (CSIC).

— *Anuario estadístico 1981. Número monográfico sobre la Universidad Complutense*. Diversos autors. Universitat Complutense de Madrid.

— "IIas. Sesiones de Trabajos de la Asociación Española de Enfermería Docente". Diversos autors. Ediciones Rol S.A.

— "Bibliografía Matemática" - 22. "Boletín" 22. Diversos autors. Pons, Librería Especializada.

— *Annual Report of the Librarian 1983*. Diversos autors. Library of Congres.

— *Panorámica del investigador*. Diversos autors. Asociación de Personal Investigador del CSIC.

— *Apertura del curso 1983-84*. Diversos autors. Universitat Politècnica de Las Palmas.

— *Dades estadístiques i de gestió*. Diversos autors. Universitat Politècnica de Catalunya.

— *Memoria de Investigación. Curso 1982/83*. Diversos autors. Universitat Autònoma de Madrid. Facultat de Dret.

— *Memoria de Investigación. Curso 1982/83*. Diversos autors. Universitat Autònoma de Madrid. Facultat de Psicologia.

— *Principios básicos de ahorro de energía en la industria*. José María Marín y José Antonio Turegano. Servicio de Publicaciones de la Universidad de Zaragoza.

— *Módulos cruzados y extensiones de grupos*. Alxebra, nº. 39. M. Ladra González. Universitat de Santiago de Compostel.la.

— *Teorías de descenso en categorías cerradas. Alxebra, nº 38*. A.A. Blanco Ferro. Pabellón de Servicios de la Universidad de Santiago de Compostela.

— *Cuartas sesiones de trabajo de la asociación española de enfermería docente. "Calidad en el trabajo de enfermería"*. Mari Paz Mompart García. Asociación Española de Enfermería Docente.

— "Hormonoterapia sustitutiva en la diabetes Mellitus Insulin - Dependiente". Discurso leído en la Solemne Apertura del curso académico 1984/85 en la Universidad de Sevilla. Antonio Reig Aznar. Universitat de Sevilla.

— *Bacterias Gram negativas no entéricas de interés clínico*. José Mira Gutiérrez y Manuel A. Rodríguez Iglesias. Servicio de Publicaciones de la Universidad de Cádiz.

— *Neuro-traumatología. Traumatismos craneoencefalíticos. Traumatismos raquimedulares. Traumatismos de los nervios periféricos*. José V. Barberá Alacreu. Servicio de Publicaciones de la Universidad de Cádiz.

CENTRE DIPOSITARI:
FACULTAT DE DRET

— *La Universidad privada. Desde el punto de vista del derecho positivo*. Héctor Corvalán Lima. Universitat de Mendoza.

— "Boletín Informativo". Diversos autors. Fundación Juan March. Núms. 145, 146 i 147.

— "Documentos 84". Diversos autors. Comunidad Europea. Comisión de las Comunidades Europeas. Oficina de Madrid. Núms. 9, 10, 11, 13, 15 i 16.

— *Proyecto de Estatutos de la Universidad de Salamanca*. Diversos autors. Comisión de Estatutos del Claustro Constituyente.

— *Estudio del CESERAD. Centro del Servicio Social de Refugiados, Aislados y Desplazados*. Diversos autors. Ministerio de Trabajo y Seguridad Social.

— *Terrorismo, guerrilla y reinserción político-institucional*. Fortunatti. Fundación Centro de Investigación y Promoción Iberoamericana y España.

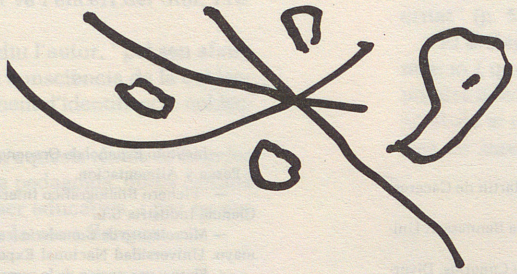

— "Relaciones Laborales. Revista Crítica de Teoría y Práctica". Diversos autors. Adilex S.A. 2 núms.

— *Inauguració del curs acadèmic 1984/85.* Diversos autors. Universitat Autònoma de Barcelona.

— *La filosofía político-jurídica de James Harrington,* Pablo J. Badillo O'Farrell. Publicaciones de la Universidad de Sevilla.

— *Iberoamérica en la invertidumbre. Seminario: Iberoamérica y la crisis financiera internacional.* Diversos autors. Universidad Internacional Menéndez y Pelayo.

— "Butlletí Oficial del Bisbat de Mallorca". Diversos autors. Bisbat de Mallorca.

— *Derecho de asilo y de la condición de regufiado. Ley 5/1984, de 26 de marzo, reguladora del derecho de asilo y de la condición de refugiado.* Diversos autors. "Textos Legales". Servicio de Publicaciones Ministerio de Trabajo y Seguridad Social.

— "Ilustre Colegio de Abogados del Señorío de Vizcaya". Diversos autors. Diputación Foral del Señorío de Vizcaya. Núm. 21.

— *Lección inaugural curso 1984/85. Tradición y renovación en el derecho civil.* José Ferrándiz Vilella. Publicaciones de la Universidad Pontificia de Comillas.

— *Estadística presupuestaria de las entidades locales de 1983. Tomo I (Nivel nacional).* Diversos autors. Ministerio de Economia y Hacienda. Dirección General de Coordinación con las Haciendas Territoriales.

CENTRE DIPOSITARI: COU

— *Anuario del curso 1972-73 de la Universidad de Barcelona.* Diversos autors. Universitat de Barcelona.

CENTRE DIPOSITARI: EMPRESARIALS

— "Esic-Market (Estudios de Gestión Comercial y Empresa). Revista Internacional de Gestión Comercial y Empresa". Diversos autors. Gabinete de Publicaciones de ESIC. Núm. 46.

— *Síntesis de la economía española en 1984.* Diversos autors. Cámara de Comercio e Industria de Madrid.

— *Memoria 1984.* Diversos autors. Consejo de Administración del Banco de Bilbao.

— *Formación universitaria y necesidades empresariales en el País Vasco.* Diversos autors. Universitat del País Basc.

CENTRE DIPOSITARI: ICE

— *Universidad Autónoma de Barcelona. Anuario 1974-1975.* Universitat Autònoma de Barcelona.

CENTRE DIPOSITARI: CAEB

— *La consolidación de balances desde el punto de vista contable y fiscal.* José Cortés Piña. Escuela Universitaria de Ciencias Empresariales. (3 exemplars).

— *Algunos aspectos de la producción de almendra en Mallorca.* Pedro Quintana Molinas. Escuela Universitaria de Ciencias Empresariales. (3 exemplars).

— *Guía para la investigación, desarrollo y aplicaciones de la energía solar.* Arturo Caro Fernández. Escuela Universitaria de Ciencias Empresariales.

— *Análisis de las implicaciones de la integración de España a la Comunidad Económica Europea desde una perspectiva empresarial.* José Lorenzo Mulet Sans. Escuela Universitaria de Ciencias Empresariales. (2 exemplars).

— *Análisis de las consecuencias económicas previsibles derivadas de la futura organización autonómica para Baleares.* José Lorenzo Mulet Sans. Escuela Universitaria de Ciencias Empresariales. (3 exemplars).

— *Sociedad agraria en Mallorca. Nuevas aportaciones al estudio de la estructura de la propiedad agraria en la cordillera septentrional de Mallorca a principio de los siglos XIX.* Miguel Ferrer Flórez. Escuela Universitaria de Ciencias Empresariales. (2 exemplars).

— *Análisis de las implicaciones económicas previsibles a raíz de la futura integración de España en la CEE.* José Lorenzo Mulet Sans. Escuela Universitaria de Ciencias Empresariales. (3 exemplars).

CENTRE DIPOSITARI:
SERVEI DE PUBLICACIONS

— *Francis Picabia (1879-1953). Exposició Antològica.* Diversos autors. Ministerio de Cultura. Dirección General de Bellas Artes y Archivos. Fundació de la Caixa de Pensions.

— *Giorgio Horandi 1890-1964.* Diversos autors. Centre Cultural de la Caixa de Pensions.

— "Quaderns de l'Obra Social" Núm. 26. Diversos autors. Delegació General de les Balears.

— *Apertura del curso académico 1984-85.* Diversos autors. Universidad Hispalense de Sevilla.

— *Proyecto de Estatutos de la Universidad de Salamanca.* Comisión de Estatutos del Claustro Constituyente.

— *Apertura del curso académico 1984-85.* Diversos autors. Servicio de Publicaciones de la Universidad de Sevilla.

— "Vuelo 502". Diversos autors. Ajuntament de Palma. Núms. 1 i 2.

CENTRE DIPOSITARI:
AULA D'ESPORTS

— *Encuesta. Las prácticas deportivas de los estudiantes universitarios.* Diversos autors. Federación Española del Deporte Universitario.

CENTRE DIPOSITARI: DEGANAT

— *Drogodependencias: un reto multidisciplinar.* Diversos autors. Servicio Central de Publicaciones del Gobierno Vasco. Toms I i II.

CENTRE DIPOSITARI: ALUMNES

— *Guía del alumno. Universidad de Santander.* Diversos autors. Secretariado de Publicaciones, Intercambio Científico y Extensión Universitaria.

CENTRE DISPOSITARI: ESCOLA UNIVERSITÀRIA
DE FORMACIÓ DE PROFESSORAT D'EGB

— "Arbor". Núm. 469. Tom CXX. Laín Entralgo y Arrollo Garrolli. Consejo Superior de Investigaciones Científicas.

— *Terapias del comportamiento. Aspectos clínicos y experimentales.- Symposium Nacional sobre terapias del comportamiento.* Diversos autors. Servicio de Publicaciones de la Universidad de Cádiz.

— *Programes. Escola Universitària de Formació del Professorat d'EGB.* Diversos autors. Universitat de Palma de Mallorca.

— *Introducción a las ciencias de la educación, I.* Felipe Cencerrado Alcañiz. Servicio de Publicaciones de la Universidad de Cádiz.

— "Cuadernos de Historia del Arte". Servicio de Publicaciones de la Universidad de Extremadura. Núms. 1, 2, 3 i 4.

— *Guía del alumno.* Diversos autors. Universitat Autònoma de Madrid.

— "COM Ensenyar Català als Adults". Núm. 3. Diversos autors. Departament de cultura de la Generalitat de Catalunya. Núms. 3, 4 i 5. (Un exemplar de cada al Departament de Català).

— *El amor a la literatura de habla inglesa (Symposium).* Diversos autors. Servicio de Publicaciones de la Universidad de Cádiz.

— *Guía académica curso 1983-84. IV Centenario 1583-1983.* Diversos autors. Universitat de Saragossa.

— "Cre- Information". *Sonder le passé à la Recherche de l'Université. Interrogating the past: In search of the University.* Núm. 69. 1st. Quarter. Diversos autors.

CIÈNCIA-FICCIÓ

"A un lado del camino se erguía un tilo; junto a él encontré descanso al fin en mi sueño."

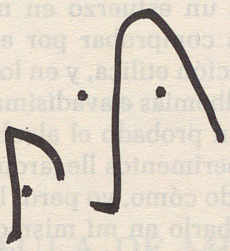

Muchas veces he oído hablar a profesores de Física del número de locos que van a consultarles pretendiendo haber hallado el perpetuum mobile, o también de los que tratan de convencer al profesor de matemáticas de haber hallado la solución a la trisección del triángulo o la cuadratura del círculo. Pero nunca me pasó por la imaginación que yo, profesor de Biología y Bioquímica, tuviera que enfrentarme con un caso similar.

La cosa debió empezar (yo, en este principio no estaba presente) cuando hacia las cuatro de la tarde un indiviuo mal encarado y peor vestido preguntó por el profesor de Bioquímica siendo ignorado o más exactamente rechazado por los conserjes. Debo hacer notar que las declaraciones de los conserjes coinciden en señalar que pese al mal aspecto del individuo su comportamiento fue en todo momento totalmente correcto. Desde el momento en que abandonó la conserjería fue visto durante la tarde en diversas actitudes: unas veces sentado en la hierba, otras veces paseando lentamente, pero también otras veces corriendo a máxima velocidad sin ningún motivo aparente, entre dos puntos distantes del campus o simplemente, dando vueltas alrededor de alguno de los edificios. Corría como alguien que verdaderamente es perseguido o persigue, como si le fuera la vida en ello. Sus carreras, no obstante, no eran muy duraderas, y acababa dejando caer el cuerpo en el suelo, mostrando la más viva imagen del agotamiento.

Todo este comportamiento no pudo menos que llamar la atención de un buen número de personas; sin embargo, y debido a su aspecto nadie se atrevió a dirigirle la palabra, ni él hizo ningún intento de hablar con nadie. Todas estas observaciones llegaron a mi conocimiento días más tarde cuando traté de conseguir la mayor cantidad de información sobre el individuo en cuestión, después del breve contacto que llegamos a establecer.

Serían las ocho de la tarde, y ya estaba totalmente oscurecido el día cuando decidí dejar el trabajo. Sin ninguna noticia de lo ocurrido durante la tarde, salí del edificio de la Facultad, tomé mi automóvil y maniobré entre los aparcamientos hasta salir en dirección a la carretera.

Todos conocemos los problemas de desplazamiento que hay entre el Campus y la Ciudad, por lo que nadie duda un momento en recoger a cualquier persona que haga la característica señal del autoestopista. Así que cuando yo vi una sombra haciéndome esta señal, me detuve de inmediato, pero apenas el desconocido entró en el automóvil me temí que había obrado con excesiva ligereza, porque el individuo, en modo alguno tenía aspecto de estudiante y porque su aliento de inmediato, y su voz más tarde, no dejaban lugar a dudas sobre su estado de embriaguez.

De todas formas ya lo tenía dentro del automóvil y pensé que simplemente debía tratar de recorrer los siete kilómetros lo más rápidamente posible evitando mayores complicaciones para olvidar pronto a aquel individuo.

Pero esta idea no pasó del primer momento. Aunque ebrio, el individuo demostró una coordinació motora más que aceptable y un hablar notablemente fluido por más que no pudiera evitar que la lengua se le arrastrase penosamente en algunas sílabas. Empezó inmediatamente a hablar y no abandonó su monólogo hasta que nos vimos en el primer semáforo de la ciudad, momento en que sin despedirse, abrió la puerta y se marchó dejándome estupefacto. Lo que sigue a continuación es una aproximación, tan fiel como soy capaz de recordar, de su monólogo.

— Usted no sabe quien soy yo; en cambio yo sí que sé quien es usted —empezó a hablar— por esto me presentaré y le contaré lo que pretendía haber hecho esta tarde. Yo he sido, como usted, profesor de bioquímica en una Universidad que no hace al caso, aunque ya no lo soy, porque me expulsaron del Claustro después de varios apercibimientos desde que llegué a un punto en mis trabajos de inducción enzimática que le costará trabajo creer.

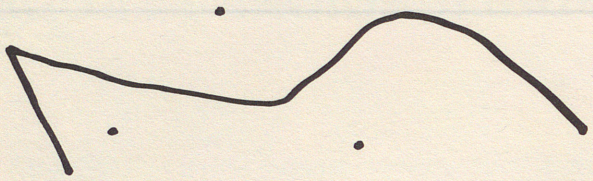

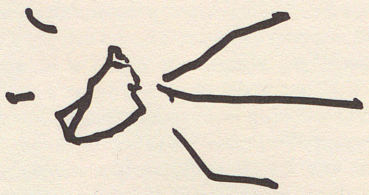

Como sabe cualquier estudiante, el primer paso del metabolismo energético es la glicolisis: la glucosa es convertida en pirúvico-láctico y de este punto se puede continuar hacia el ciclo de Krebs para obtener el máximo rendimiento de la oxidación de la glucosa. Sin embargo también es posible hacer muchas otras cosas con el ácido pirúvico. En especial es el punto de partida de numerosos tipos de fermentación que permiten a los animales que prescinden del oxígeno obtener un rendimiento aceptable del metabolismo de la glucosa. En el mismo músculo humano es posible obtener energía sin consumo de oxígeno mediante el paso de glucosa a pirúvico-láctico; sin embargo, el proceso se detiene justamente en el ácido láctico, y más tarde, en el hígado se puede resintetizar la glucosa, pero aunque esta vía es de una eficiencia muy baja, es precisamente la que se emplea cada vez que se realiza un esfuerzo muy intenso durante un tiempo breve, por ejemplo, al correr los 100 metros. Después de un ejercicio de este tipo es preciso un tiempo de recuperación en el cual se ha de suministrar el oxígeno que no se pudo obtener durante el tiempo que duró el esfuerzo; es algo así como un pago aplazado que inevitablemente debe cumplirse... Pues bien; uno de los casos de fermentación más conocidos es el de la fermentación alcohólica: el ácido pirúvico pierde un carbono y se convierte en acetaldehído, y éste a su vez gana un hidrógeno y se convierte en alcohol etílico; esto lo hacen las levaduras que producen la fermentación del azúcar de la uva. El hecho interesante es que la especie humana, como muchos otros animales, posee los enzimas que posibilitan la conversión del ácido pirúvico en alcohol. El hecho de que estas reacciones no ocurran en el organismo es debido a que los enzimas necesarios se encuentran en muy bajas cantidades, y a que además existen otros mecanismos que impiden, regulando la actividad globalmente, que se acumule el alcohol en cantidades apreciables. Pues bien: yo he desentrañado todos estos mecanismos; los conozco tan bien como ningún otro bioquímico del mundo. Hasta hace dos años no se publicaba nada en este tema que no fuera sometido a mi aprobación. Yo era miembro de los consejos de redacción de todas las revistas de mediana importancia. Justamente por estas fechas fue cuando se me ocurrió la idea de que era posible inducir en cualquier animal los cambios necesarios para que la síntesis de alcohol en el organismo fuera posible. Realicé algunos experimentos en animales y la solución resultó ser asombrosamente simple: un mínimo cambio en el ambiente intracelular bastaba para provocar la inducción de la síntesis enzimática en cantidades más que suficientes. Cuando provocaba este cambio en mis animales de experimentación resultaba que, tan pronto como realizaban un esfuerzo en metabolismo anaerobio, se podía comprobar por el comportamiento una intoxicación etílica, y en los análisis se demostraban alcoholhemias elavadísimas en animales que jamás habían probado el alcohol...

Cuando mis experimentos llegaron a este punto, aún no comprendo cómo, yo perdí la cabeza: se me ocurrió comprobarlo en mí mismo.

No consigo justificarme; en un sólo instante se me presentó la idea y al momento ya estaba sometiéndome al tratamiento, sin detenerme, hasta que fue demasiado tarde, a pensar en las consecuencias de mi decisión. Tres meses más tarde ya era un alcohólico, y como le dije, fui expulsado del Claustro después de una serie de lamentables incidentes...

Hoy quería hablar con usted para pedirle que me permitiera trabajar en un rincón de su laboratorio para tratar de estudiar la posibilidad de que mi estado revirtiese al normal del resto de la humanidad..., pero de pronto me di cuenta de que aunque lo consiguiera no podría liberarme de la necesidad que ahora siento imperiosamente del alcohol en mi medio interno, y además... además ya no tengo las ideas claras; mis conocimientos en bioquímica están desvaneciéndose en las brumas de borracheras y resacas. En el caso de que usted me creyese, que lo dudo, no sería capaz de hacer nada de valor en un laboratorio... así que será mejor dejar de pensar en ello.

Habíamos llegado ya al primer semáforo de la ciudad, y naturalmente estaba en rojo. El hombre se interrumpió bruscamente, y aún no se había detenido el automóvil cuando ya había abierto la portezuela y puesto el pie en el suelo. No se molestó en cerrar: emprendió una carrera al tope de su fuerzas. Corría como si fuera perseguido o persiguiera, como si le fuera la vida en ello... Desapareció en la lejanía de una calle no muy bien iluminada. Yo me quedé incapaz de reaccionar, inmóvil. Perdí el período verde del semáforo sin oir las protestas iracundas de los conductores que se hallaban detrás de mí.

Lázaro

AULA DE MÚSICA

RESUM D'ACTIVITATS

— Concerts extraordinaris a càrrec de la Coral Universitària i la Camerata Instrumental sobre música de J. S. Bach:

Programa: Concert en re menor per a dos violins i orquestra. Solistes: Raimon Boix i Felip Pons.

Concert nº 5 de Brandenburg. Solistes: S. Shepard (flauta), F. Pons (violí) i X. Carbonell (clave).

Motet "Jesu meine Freude" a 5 v. m. i acompanyament instrumental.

Director: Joan Company.

Llocs: Església de Sant Felip Neri (25 de març), Palma. Església de Sant Alfons (5 de maig), Felanitx. Novena Setmana de Música.

— La Quarta Sciència: concert celebrat dia 9 d'abril a l'ermita de Sant Miquel de Campanet.

Programa: Música hispànica i francesa del Renaixement.

— IX Curs de Música Coral i Pedagogia Musical a les Balears.

Dates: 1 al 9 d'agost.

Lloc: La Porciúncula. Platja de Palma.

Matèries: Tècnica vocal (3 nivells)
Direcció coral (3 nivells)
Pedagogia musical (5 nivells)
Introducció a la música del segle XX

Places limitades. Matrícula oberta fins dia 10 de juliol.

Organització: Escola de Pedagogia Musical de l'ICE.

Col.laboració: Federació de Corals de Mallorca i Caixa de les Balears, "Sa Nostra".

I CONCURS FOTOGRÀFIC UNIVERSITAT DE PALMA DE MALLORCA. FER MAIG 85.

Veredicte del jurat:

Fotografies en color:

— 1r. premi: 25.000 ptes. i projector de diapositives. Xesca Castañer.
— 2n. premi: 15.000 ptes. i un val de 10.000 ptes. per a material fotogràfic. Àlvar Román Hernández.
— 3r. premi: 10.000 ptes. i un val de 5.000 ptes. per a material fotogràfic. Pepín Valdés.

Diapositives:

— 1r. premi: 15.000 ptes. i un val de 10.000 ptes. per a revelat. Pepín Valdés.
— 2n. premi: 10.000 ptes. i un val de 5.000 ptes. per a material fotogràfic. Joan A. Capó Alonso.

Premi especial per a universitaris: 15.000 ptes. i una bossa per a equip de fotografia. Antoni Joan Vinyes Vives.

Palma de Mallorca, 10 de maig de 1985

LA CUINA

ELS OUS

ARTICLE Nº 1

— Tia Pereta, avui podríeu parlar dels ous.

— *With pleasure*, rei meu. Justament l'ou constitueix una de les unitats culturals més riques dins el concert dels coneixements universals.

— Explicau-vos.

— En l'aproximació més superficial, l'ou impressiona per la forma. Sense sortir d'una estricta regularitat, no ofereix la monotonia de l'esfera, sinó que la combinació de simetries i asimetries que s'hi dóna el converteix en un volum fascinant. La secció longitudinal de l'ou és l'òval, una corba que se pot traçar amb quatre arcs, dos dels quals se corresponen un a l'altre...

— Sí, però jo no me referia als ous en l'aspecte geomètric.

— És comprensible. Només alguns esperits molt singulars són capaços de vibrar davant la fredor de la geometria, que els serveix de camí cap a la mística. Però vegem-ne altres aspectes: tenint en compte que l'ou és l'element inicial de la vida, no és estrany que el naixement del món a partir d'un ou sia una idea comuna a celtes, grecs, egipcis, fenicis, cananeus, tibetans, hindús, vietnamites, xinesos i japonesos. L'ou conté en potència tot l'ésser íntegrament.

»D'altra banda, l'ou no sols és el símbol de l'inici, sinó també del re-naixement, de la renovació, de la resurrecció. Així s'explica el costum dels ous de Pasqua, festa primer jueva i després cristiana, que coincideix amb l'arribada de la primavera. Els ous de Pasqua devien esser un costum pagà que després se va cristianitzar: de símbol del renaixement de la vegetació, passaren a esser símbol de la resurrecció del Crist.»

— Ja veig que els ous són una gran cosa, però...

— Sí, fill meu, i per això s'associen als esdeveniments feliços. L'historiador llatí Eli Lampridi, del segle IV, diu que el dia que va néixer el qui havia d'esser emperador de Roma, Alexandre Sever, una gallina de ca son pare va pondre un ou vermell, i l'esdeveniment es va interpretar com un presagi del poder suprem que li va esser conferit. N'Alexandre Sever va esser un bon emperador, de costums austers i disciplinats, que feien contrast amb la disbauxa dels seus predecessors immediats; però l'ou vermell no li va bastar perquè va morir assassinat, forma de morir ben corrent entre els emperadors, val a dir-ho.

— Bé, molt bé, tia Pereta; però jo voldria que vos centràsseu en el tema dels ous des del punt de vista alimentari, no geomètric, metafísic, etnològic, teològic o històric.

— Fas bé de dir-ho perquè em disposava a parlar de l'ou d'En Colom.

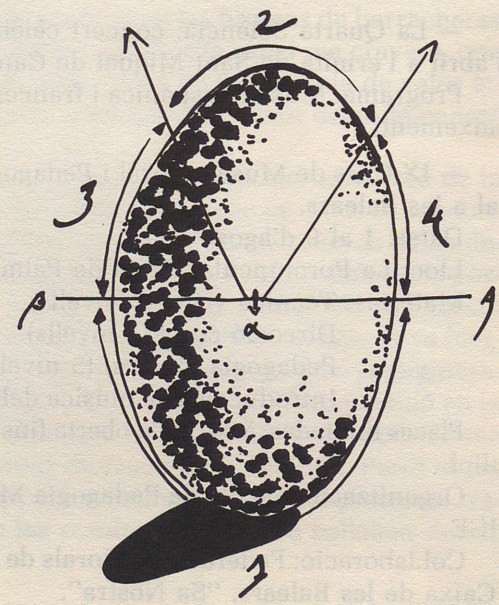

— Deixau-ho anar, doncs.

— D'acord. Com a ingredient culinari, l'ou més habitual és el de gallina, el qual, començant per la closca, que tothom sol tirar, conté d'un 90 a un 94% de carbonat càlcic i la resta és composta de carbonat magnèsic, fosfat càlcic i fosfat magnèsic. El blanc de l'ou conté un 12'8% de proteïnes (ovalbúmina i ovoglobulina), un 0'3% de lípids, un 0'7% de glúcids i un 0'7% de minerals i de vitamina B...

— No hi ha qui vos atur, tia Pereta. Encara no és això que vos demanava.

— Doncs què, mirall meu?

— Jo volia, simplement, que ens donàsseu quatre orientacions per preparar els ous de la manera millor i més fàcil possible.

— L'ou, des del punt de vista gastronòmic, és tan perfecte que se pot convertir en un plat saborós partint de la preparació més senzilla. Has de procurar que els ous sien frescs, ja que, donada la porositat de la closca, si són estantissos poden contenir substàncies nocives... No, no passis àngia, que no em desviaré pus. Deia que la preparació dels ous pot esser molt simple. La més senzilla de totes, i que resulta molt digerible, és la dels ous *à la coque*.

— A la fi! I com són?

— Poses aigua al foc i, sense esperar que bulli, hi vas tirant els ous que vulguis preparar. Els deixes bullir el temps de dir un credo o dos i ja els pots retirar. No convé que l'aigua bulli massa fort, sobretot al començament, perquè els ous poden rebentar i perden presentació. Se serveixen amb la closca, dins uns recipients especials perquè si els servies dins un plat pla corrent rodolarien.

— Però, i això que no són els ous passats per aigua?

— Ni més ni pus.

— Com que havíeu dit *à la coque*...

Sí, se diuen *à la coque* perquè se serveixen amb la closca.

— Però no se mengen amb la closca posada.

— No. Per menjar-los-se, els han de treure de la closca, operació que se practica mitjançant una cullereta. Cal practicar, doncs, una obertura a la closca de l'ou a través de la qual se n'extreu el contingut. L'escriptor Pitigrilli observa agudament que "el problema de menjar-se un ou *à la coque* ha dividit els tècnics en dues escoles: els *grosboutiens* i els *petitboutiens*; els primers defensen que l'ou s'ha de trencar per la part més ampla —*le gros bout*— i els segons, per la part de la punta —*le petit bout*—." Jo, personalment, pens que és més fàcil foradar la punta que la base, i això em decanta cap als *petitboutiens*; però la part ampla permet de fer-hi un forat més gros, per on la cullereta penetrarà més fàcilment, al temps que la part punxeguda queda disponible per a sostenir l'ou amb fermesa. L'esmentat Pitigrilli no se decideix per cap de les dues escoles, però recomana no esclafar-ne la closca, després de consumit l'ou, a fi d'evitar renous inútils dins el menjador.

— Admet que l'ou passat per aigua, o *à la coque*, com deis vós, pot esser molt gustós i digestiu; però si un dia tens convidats a sopar, no els trauràs ous passats per aigua.

— Racionalment no veig res que s'hi oposi. El teu escrúpol procedeix del fals prestigi que la civilització ha anat conferint als plats de preparació complicada, traint així les ensenyances de Sòcrates, que Plató ens va transmetre a través del *Gòrgies*...

— No vos desvieu altra vegada, tia Pereta, i digau-nos una recepta d'ous.

— Te'n diré una que uns amics meus varen experimentar en certa ocasió i, segons digueren, els va sortir bé.

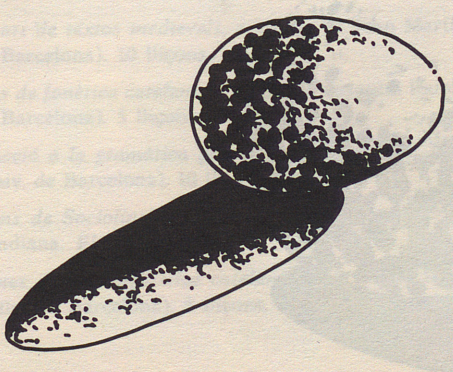

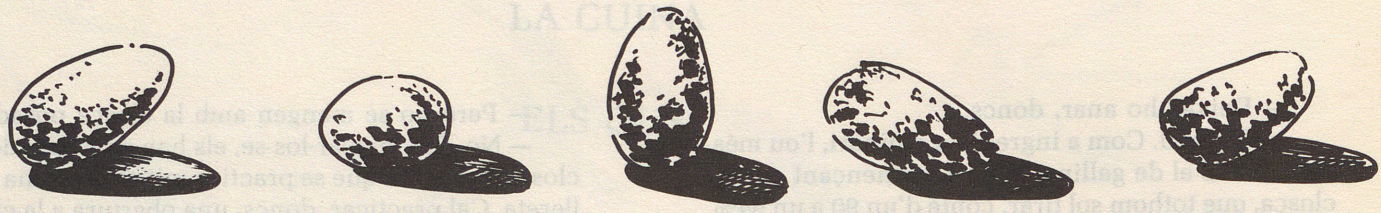

LES TRES TRUITES

Faràs una truita amb patata, plana i ben prima. En fas una altra d'igual amb espinacs. En fas una altra, encara, amb trossets de tomàtiga, procurant que no hi entri gens de suc.

Poses les tres truites una damunt l'altra, les tapes de salsa beixamel i les tens una bona estona (de 10 a 15 minuts) dins el forn, encès com se suposa.

Les pots guarnir amb trossos d'olives negres abans de servir-les.

Els components de les truites poden variar. Els ous tenen la gran virtut de combinar-se bé amb quasi tot: tonyina, trossets de carn de pollastre o d'altra casta, cervell, musclos, i fins i tot fetge.

— Jesús, que sabeu de coses, tia Pereta!

— I encara vaig a peu. Hi ha persones que, només a força de coneixements aconsegueixen treure el carro endavant. Tu, en canvi, sense necessitat de sebre res, despertaràs admiració pertot allà on aniràs, estrella fina.

— Gràcies, tia Pereta.

— Disposa, rateta.

La tia Pereta, que és perseguida del mal que qualcú ha anomenat "malaltia estètica", ajusta la seva conducta a models presos dels llibres que llegeix. Aquesta vegada ha volgut imitar Mrs. Cocwy, protagonista d'una narració del llibre de contes *L'«affaire» Susana*, de Pitigrilli, autor del qual és lectora fervent, amb gran irritació del doctor Jaume Vidal Alcover. Malgrat els esforços que fa, la tia Pereta no aconsegueix l'encant, la desimboltura i la gràcia jovenívola de la senyoreta Cocwy. Fa una exhibició de cultura, superficial no cal dir-ho, segurament per enlluernar l'interlocutor, aquest cop un estudiant, que només pretenia treure-li una recepta de cuina. Lliure de les inhibicions que sent quan parla amb les autoritats acadèmiques, s'hauria desbordada si l'estudiant no l'hagués mantinguda a retxa, servei que li hem d'agrair ja que no ens interessava escoltar-li un enfilall de dades, més o manco inconnexes, que podem trobar a qualsevol enciclopèdia ben equipada. De tota manera, li transcriurem la bibliografia perquè, al cap i a la fi, tampoc no convé fer-la fellona.

Josep A. Grimalt

BIBLIOGRAFIA

PITIGRILLI, *El "caso" Susana*. Col. "Plaza" nº 432, Barcelona, 1967.

ID. *El pollo no se come con la mano. Urbanidad moderna*. Planeta, Barcelona, 1965 (2ª). La citació de la tia Pereta procedeix de la pàgina 60. (Títol original: *Il pollo non si mangia con le mani*).

Jean CHEVALIER - Alain GHEERBRANT, *Dictionnaire des symboles*. Laffont, París, 1982.

Anatole FRANCE, *Les opinions de M. Jerôme Coignard* (1893). N'hi ha edició moderna a "Le livre de poche".

El concepte d'unitat cultural, que la tia Pereta fa servir al principi de la seva xerrameca, és pres de: Umberto ECO, *Tratado de semiótica general*. Lumen, Barcelona, 1977.

CURSOS D'ESTIU

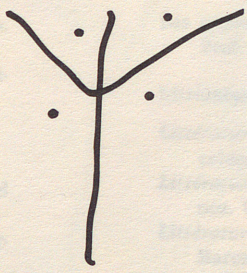

CURS DE FILOLOGIA

LLENGUA:

Curs de grau superior, a càrrec de Gabriel Bibiloni (Univ. de Palma).

Curs superior de traducció, a càrrec de Joaquim Mallafrè (Delegació Univ. de Tarragona).

Català per a estrangers, a càrrec de Ramon Cavaller, professor de català a Suècia.

LINGÜÍSTICA:

Llengua antiga i toponímia, a càrrec d'Antoni M. Badia i Margarit (Univ. de Barcelona). 5 lliçons.

La derivació en català, a càrrec de Teresa Cabré (Univ. de Barcelona). 5 lliçons.

Introducció a la lingüística, a càrrec de Ramon Cerdà (Univ. de Barcelona). 10 lliçons.

Introducció a la lingüística textual, a càrrec de Ramon Cerdà (Univ. de Barcelona). 5 lliçons.

Comentari de textos medievals, a càrrec de Joan Martí (Univ. de Barcelona). 10 lliçons.

Aspectes de fonètica catalana, a càrrec de Joaquim Rafel (Univ. de Barcelona). 5 lliçons.

Introducció a la gramàtica generativa, a càrrec de Joan Solà (Univ. de Barcelona). 10 lliçons.

Qüestions de Sociolingüística, a càrrec de Josep Soler (Univ. d'Indiana. EUA). 5 lliçons.

Problemes de Geolingüística catalana, a càrrec de Joan Veny (Univ. de Barcelona). 5 lliçons.

LITERATURA:

El llibre d'Evast e Blanquerna de Ramon Llull, a càrrec de Joan Alegret (Univ. de Palma). 5 lliçons.

Literatura pre-renaixentista a Mallorca. Segles XVIII-XIX, a càrrec de Jaume Vidal Alcover (Delegació Univ. de Tarragona). 10 lliçons.

La narrativa catalana de postguerra, a càrrec de Margarida Aritzeta (Escola Univ. EGB Tarragona). 5 lliçons.

El Noucentisme: inicis i elements de definició, a càrrec de Margarida Aritzeta 5 lliçons.

Els camins de penetració del castellà en la literatura catalana (segles XV i XVI), a càrrec de Max Canher. 5 lliçons.

Cinc lliçons sobre Tirant lo Blanc, a càrrec d'Anton Espadaler (Univ. de Barcelona). 5 lliçons.

La Renaixença literària: El cas de Mallorca, a càrrec de Joan Mas i Vives (Univ. de Palma). 5 lliçons.

La poesia de Vicent Andrés Estellés, a càrrec de Jaume Pérez Montaner (Univ. de València). 5 lliçons.

Modernisme i Escola Mallorquina, a càrrec de Damià Pons (Catedràtic d'I.B.). 5 lliçons.

Literatura catalana tradicional, a càrrec de Josep M.ª Pujol (Deleg. Univ. de Tarragona). 5 lliçons.

CATALÀ PER A ESTRANGERS

Per als estrangers no hi ha programa específic, tret de les classes diàries de llengua. Si hi ha prou inscrits, s'organitzaran classes especials de conversa.

SEMINARIS

La llengua catalana als mitjans de comunicació.—Joaquim M Puyal, Xavier Bru de Sala, Sebastià Verd i Bosco Marquès.

La literatura infantil.—Oriol Vergés, Ramon Bassa, Pere Calders i Gabriel Janer Manila.

A l'entorn de la gramàtica generativa.—Ramon Cerdà, Joan Solà i Sebastià Serrano.

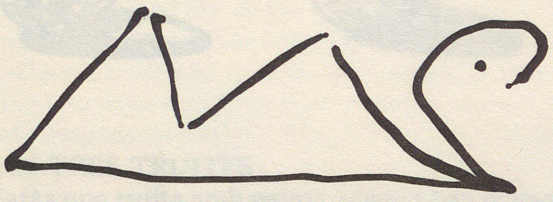

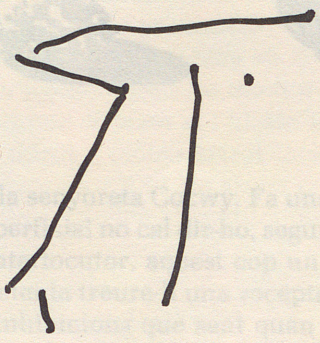

PROGRAMA GENERAL DEL XXXIV CURSO DE ESPAÑOL

HORA	GRADO		
	Elemental	*Medio*	*Superior*
9'00 a 9'55	Laboratorio de idiomas	Práctica	Teórica
9'55 a 10'50	Conversación	Teoría	Comentario de Textos y Redacción
10'50 a 11'10	Descanso		
11'10 a 12'05	Práctica	Laboratorio de idiomas	Conversación
12'05 a 13'00	Teoría	Conversación	Conferencia

Este programa regirá para los días 16, 17, 18, 19, 20, 22, 23, 24, 26, 27, 29, 30, 31 de julio, 1 y 2 de agosto. El día 15 de julio de 9 a 10 horas se procederá a la asignación de grupo a los alumnos matriculados.

Profesorado

Las clases serán impartidas por profesores del Estudio General Luliano especializados en la enseñanza del Español a extranjeros.

Conferencias.

15 a 20 de julio: *Historia de España.*
Bajo la dirección del Dr Ernest Belenguer, Catedrático de la Universidad de Palma.

22 a 27 de julio: *El Arte en España.*
Bajo la dirección de la Dra. Catalina Cantarellas, Catedrática de la Universidad de Palma.

29 julio al 2 agosto: *Literatura Española.*
Bajo la dirección del Dr. Francisco Díaz de Castro, Catedrático de la Universidad de Palma.

ACTIVIDADES CULTURALES

17 de julio.—1.ª Visita de Palma. Catedral, Claustro S. Francisco, Patios Mallorquines.

21 de julio.—Excursión a Valldemossa y Sóller, Cartuja (Chopin, G. Sand).

24 de julio.—2.ª Visita de Palma. Castillo de Bellver.

25 de Julio.—Excursión a Manacor, Algaida y Cuevas del Drac.

28 de julio.—Excursión a Formentor. Ruínas Romanas de Pollentia.

31 de julio.—3.ª Visita de Palma. La Lonja, la Almudaina.

Curso de Lengua Catalana.

El «VIII Curs de Filologia Catalana» tendrá lugar del 8 al 26 de julio. Está prevista una clase especial para extranjeros. (Ver contraportada).

Curso de Filología Española.

Del 8 al 26 de julio tendrá lugar el II Curso de Filología Española (Ver contraportada).

CÁTEDRA RAMON LLULL

CURSOS DE VERANO

Universidad de Barcelona
Universidad de Palma de Mallorca
Estudio General Luliano de Mallorca

II CURSO DE FILOLOGÍA ESPAÑOLA

Coordinación: G. OLIVER. Universidad de Barcelona.

Del 8 al 26 de julio. De 9'30 a 13'30 h. Matrícula: 15.000 ptas.

Lingüística.

Curso de Lengua: Prof. Sebastià Roig Rigo. Universidad de Palma de Mallorca.
Problemas de H.ª de la Lengua: Dr. José M. Blecua Perdices. Universidad Autónoma de Barcelona.
Lingüística del texto: Dr. Ramón Cerdá Massó. Universidad de Barcelona.
Problemas de Lengua y Cultura: Dr. Francisco Marsá Gómez. Universidad de Barcelona.
Cuestiones de Sintaxis: Dra. M.ª Antonia Martín Zorraquino. Universidad de Zaragoza.
Teoría de la Comunicación: Dr. Sebastián Serrano Farrera. Universidad de Barcelona.

Literatura.

Poesía Contemporánea: Dra. Raquel Asún Escartín. Universidad de Barcelona.
Literatura del S. de Oro: Dr. Alberto Blecua Perdices. Universidad Autónoma de Barcelona.
Comentario de textos literarios: Dra. Rosa Navarro. Universidad de Barcelona.
Novela Ss. XIX y XX: Dr. Antonio Vilanova Andreu. Universidad de Barcelona.
La poesia de Jorge Guillem: Dr. Francisco Díaz de Castro. Universitat de les Illes Balears.

CÁTEDRA RAMON LLULL

CURSOS DE VERANO

Universidad de Barcelona
Universidad de Palma de Mallorca
Estudio General Luliano de Mallorca

SEMINARIOS

El descubrimiento del Mediterráneo por los autores románticos.

Del 15 al 19 de julio Inscripción: 10 dólares

Coordinación: G. OLIVER. Universidad de Barcelona.

Participantes: DR. C. PUJOL. Crítico Literario.
DR. J. VIDAL ALCOVER. Catedrático Universidad de Barcelona.
DR. J. M.ª VALVERDE. Catedrático Universidad de Barcelona.
DR. RAFAEL ARGULLOL. Prof. Universidad de Barcelona.

Relaciones económicas y culturales entre el Mediterráneo oriental y occidental en la historia antigua.

Del 8 al 12 de julio Inscripción: 10 dólares

Coordinación: JOAN MALUQUER DE MOTES. Catedrático de Historia Antigua de la Universidad de Barcelona.

Participantes: DR. ANTONIO ARRIBAS. Catedrático de la Universidad de Palma de Mallorca.
DRA. ANA M.ª MUÑOZ AMILIBIA. Catedrático de la Universidad de Murcia.
DR. GUILLERMO ROSSELLÓ BORDOY. Dtor. Museo Arqueológico de Palma de Mallorca.

CÁTEDRA RAMON LLULL

CURSOS DE VERANO

Universidad de Barcelona
Universidad de Palma de Mallorca
Estudio General Luliano de Mallorca

STAGE DE PHILOLOGIE FRANÇAISE

Coordination: JAUME VICENS. Estudio General Luliano.

Du 8 au 26 juillet. De 9'30 à 13'30 h.

Linguistique.

Phonétique, Phonologie: Prof. Jean Azéma. Université de Barcelone.
Lexicologie Sémantique: Prof. Christian Baylon. Université de Montpellier.
Analyse Linguistique de textes en français contemporain: Prof. Paul Fabre. Université de Montpellier.
Correction phonétique: Prof. Jaume Vicens. Estudi General Lul·lià.

Didactique.

Les approches communicatives. Analyse de documents vidéo: Prof. Thierry Lancien. B.A.L. Barcelona.

Littérature.

Littérature Médiévale: Prof. Carlos Alvar. Université de Barcelone.
Littérature Âge Classique et Renaissance: Prof. Caridad Martínez. Université de Barcelone.
Littérature du XIXe. siècle: Prof. Gabriel Oliver. Université de Barcelone.
Poèsie contemporaine: Prof. Alain Verjat. Université de Barcelone.
Roman du XXe. siècle: Prof. Antoni Vicens. Université de Palma.

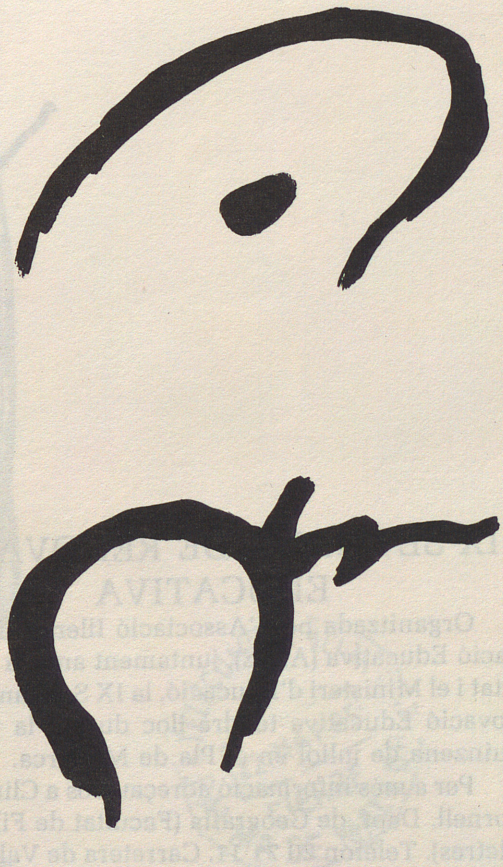

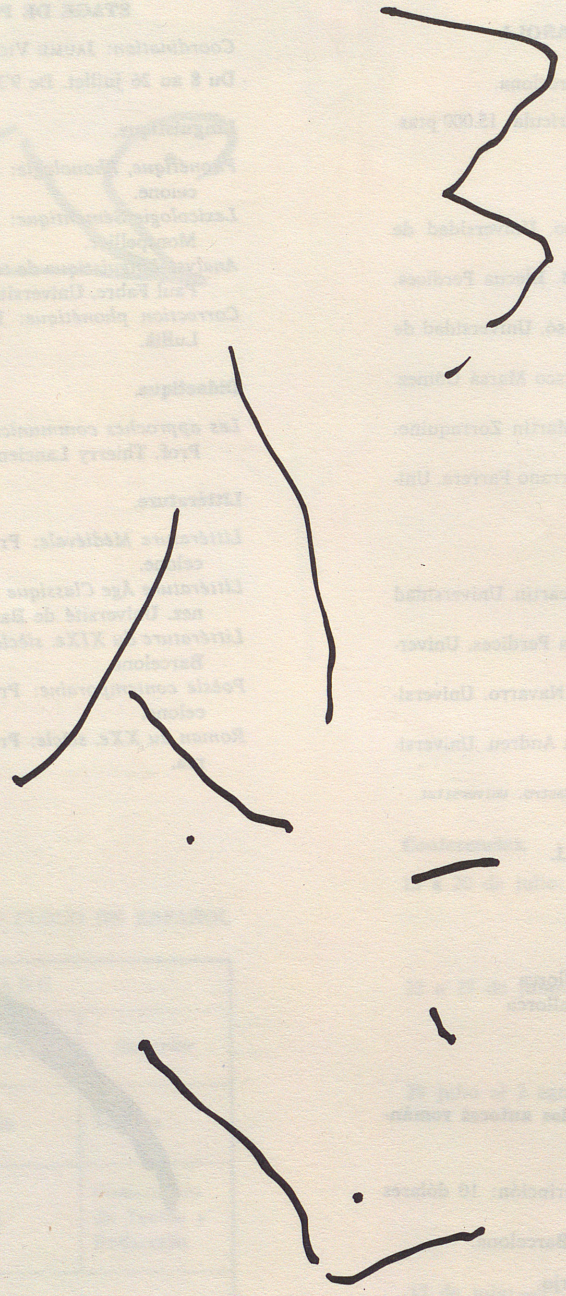

IX SETMANA DE RENOVACIÓ EDUCATIVA

Organitzada per l'Associació Illenca de Renovació Educativa (AIRE), juntament amb la Universitat i el Ministeri d'Educació, la IX Setmana de Renovació Educativa tendrà lloc durant la primera quinzena de juliol en el Pla de Mallorca.

Per a més informació adreçau-vos a Climent Picornell. Dept. de Geografia (Facultat de Filosofia i Lletres). Telèfon 20 71 11. Carretera de Valldemossa.

PROVES D'ACCÉS A LA UNIVERSITAT

Les PAAU seran el proper mes de juny.

Els dies 12 i 13 se celebraran a Eivissa i Menorca, i els dies 13 i 14 a Palma de Mallorca, per a tots els centres de Mallorca.

Les Proves d'Accés per a les diferents Escoles Universitàries que depenen d'aquesta Universitat tendran lloc dia 17 de juny.

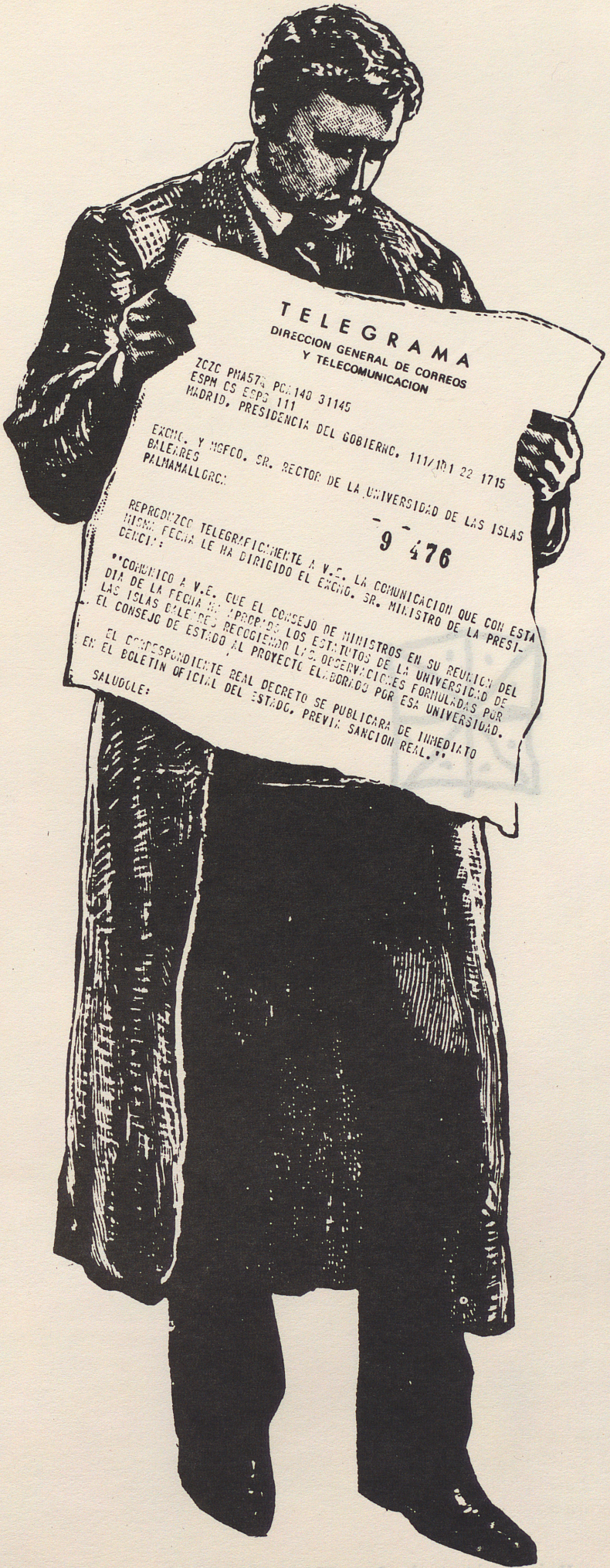
TELEGRAMA
DIRECCION GENERAL DE CORREOS
Y TELECOMUNICACION
ZCZC PMA576 PCA140 31145
ESPM CS ESPO 111
MADRID. PRESIDENCIA DEL GOBIERNO. 111/101 22 1715
EXCMO. Y MGFCO. SR. RECTOR DE LA UNIVERSIDAD DE LAS ISLAS BALEARES
PALMAMALLORCA
9 476
REPRODUZCO TELEGRAFICAMENTE A V.E. LA COMUNICACION QUE CON ESTA MISMA FECHA LE HA DIRIGIDO EL EXCMO. SR. MINISTRO DE LA PRESIDENCIA:
"COMUNICO A V.E. QUE EL CONSEJO DE MINISTROS EN SU REUNION DEL DIA DE LA FECHA HA APROBADO LOS ESTATUTOS DE LA UNIVERSIDAD DE LAS ISLAS BALEARES RECOGIENDO LAS OBSERVACIONES FORMULADAS POR EL CONSEJO DE ESTADO AL PROYECTO ELABORADO POR ESA UNIVERSIDAD.
EL CORRESPONDIENTE REAL DECRETO SE PUBLICARA DE INMEDIATO EN EL BOLETIN OFICIAL DEL ESTADO, PREVIA SANCION REAL."
SALUDOLE:
TELECOMUNICACION
22 MAY 85
CIERRE
PALMA DE MALLORCA

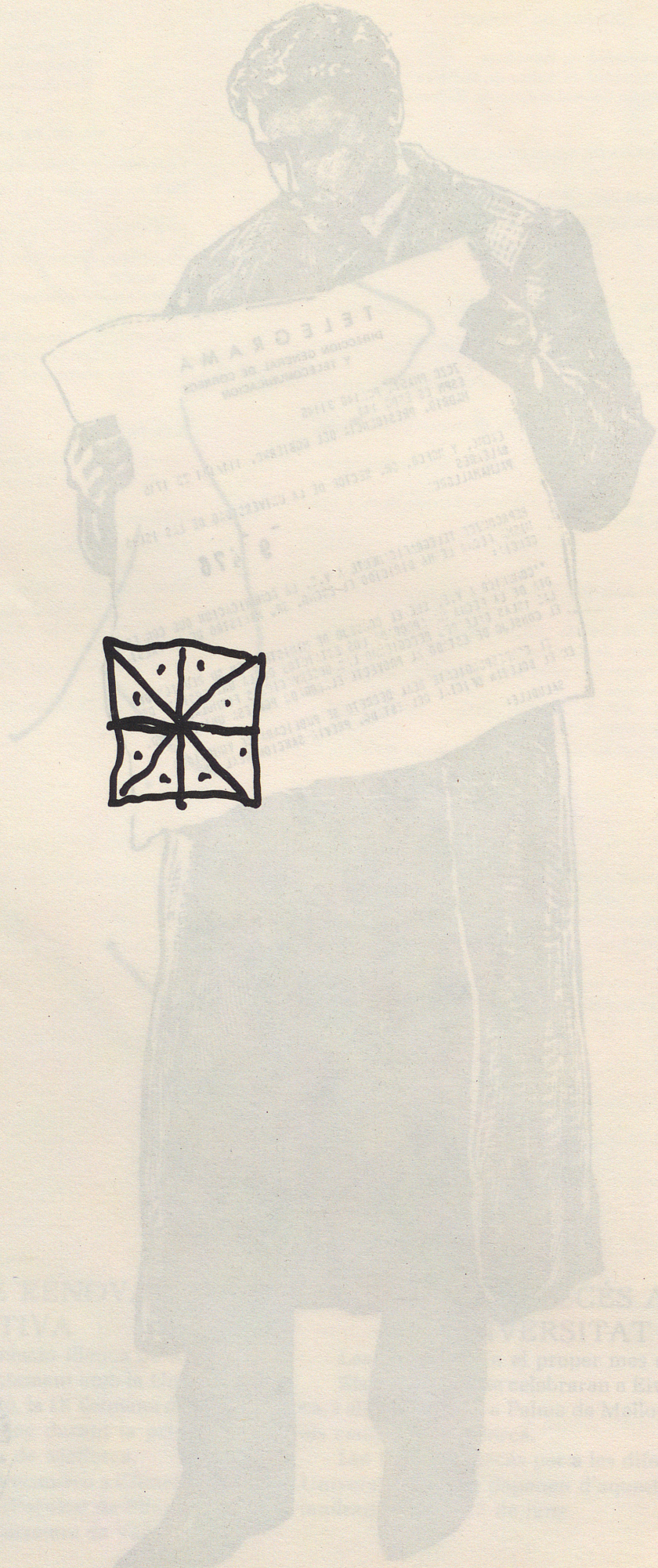

Universitat de les Illes Balears. Extensió Universitària